

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Karanlık Ölesi

BİR "DÜRSÜZ DÜYÜ" ROMANI

ANNA KATHA WEBER

Karanlık Ötesi

"BÜYÜSÜNE KAPILMIŞTIM.

Sanki beni çağırıyordu. Uzanıp tuvalin üstündeki fırça darbelerinde parmaklarımı gezdirmemi istiyordu. Hayatımda gördüğüm en kusursuz portreydi. Lord Denbury'yle ilgili her şey inanılmazdı. Müthiş, nefes kesici ve tuhaf bir şekilde canlı görünüyordu."

19. yüzyılda, Amerika'da yaşayan Natalie Stewart sanata büyük bir ilgi duyuyordu. Bir müzede Lord Denbury'nin portresiyle karşılaştağında bütün hayatı değişecekti. Tablonun ve resmettiğı adamin büyüüne kapılan Natalie, bu resmin ardındaki hikâyeyi araştırmaya başladı. Öğrendikleri onu karanlığın ötesine davet ediyordu. Natalie, sınırın diğier tarafında yüzyıllardır süren bir esaretin sona ermesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Gotik öğelerle bezeli *Karanlık Ötesi*, Leanna Renee Hieber'in yeni serisinin ilk kitabı.

"Ürkütücü, gerilimli ve inanılmaz romantik."
KADY CROSS

"Okunmak için can atan harika bir gotik masal... Elinizden bırakamayacaksınız."
SARAH MACLEAN -New York Times Çoksatar Yazarı

"Hieber hikâyeye mükemmel hayal gücünü katmış.
Karanlığı ve kötü ruhları tasvir ediş tarzı gerilimi tırmandırıyor."
Kirkus Reviews

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisayinlari

ARTEMIS

Karanlık Ötesi

BİR "UĞURSUZ BÜYÜ" ROMANI

LEANNA RENEE HIEBER

İngilizceden Çeviren: Merve Solmaz

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

ABG/316
AB/618
AÇ/941
A/55

KARANLIK ÖTESİ
LEANNA RENEE HIEBER
Orijinal Adı: *Darker Still*

İngilizceden Çeviren: Merve Solmaz
Editör: Yeliz Üslü, Damla Taşdemir
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ekim 2018
ISBN: 978 - 605 - 304 - 369 - 0
Sertifika No: 10905

LEANNA RENEE HIEBER © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemhazır Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karanlık Ötesi

BİR "UĞURSUZ BÜYÜ" ROMANI

LEANNA RENEE HIEBER

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Geçmişte ve günümüzde seslerini duyurmak için
canını dişine takan herkese...*

New York Eyalet Mahkemesi

Manhattan, 31 Temmuz 1880

New York Polis Kayıtları Dava Dosyası: #1306

Kapanmış ancak hâlâ çözülememiş olan bu vakayı yeniden inceleme bahtsızlığını yaşayan herkese üzüntülerimi sunarım. Olaya dâhil olanların hepsinin inanılmaz derecede tuhaf insanlar olduklarını söylemek zorundayım.

On yedi yaşında kaybolan Bayan Natalie Stewart hakkında tüm bildiğimiz burada okuyacaklarınızdan ibaret. Yani geriye kalan, yalnızca pek de işe yaramayacak deliller.

Burada, Lord Denbury ve kötü bir üne sahip olan portresi hakkında Bayan Stewart tarafından eklenmiş gazete haberleri bulacaksınız. Olayla ilgisi olan kişilerden gelen mektuplar da ektedir. Hepsinin tescilli kaçıklar olduğu sonucuna varmış bulunmaktayım. Kendinizi genç bir hanımefendinin, ziyadesiyle ihtimal dışı olaylar karşısındaki budalaca durumlarını okumaya hazır hissediyorsanız, buyurun. Eğer okuduklarınıza inanacak olursanız, şimdi ve gelecekte New York polisine hiç işinizin düşmemesini umarım.

Saygılarımla

Memur James Patt

*Bu günlük Bayan Natalie Stewart'a aittir.
Connecticut Hastanesi'nden çıkışının anısına.*

1 Haziran 1880

Rahibe Theresa, bu veda armağanını prangalarından kurtulmanın verdiği gönül rahatlığıyla bana uzattı. Hediye, prangalarını açan sihirli anahtar sanabilirdiniz. Artık ona yük olmayacaktım. Masasının çekmecelerini yapıştırma ve her seferinde komünyon şarabını viskiyle değiştirme işini bir başkası yapacaktı.

Artık hastanedeki hapis hayatım başka bir yerde devam edecekti.

Evde.

Ah, sanırım *hastane* kelimesine açıklık getirsem iyi olacak çünkü çağrıştırdığı başka şeyler olabilir.

Connecticut Hastanesi'ndeki öğrencilerin hastalıkları yalnızca kulak ve dille alakalı. Dilsizler ve sağırılar. Zihinsel bir hastalığımız yok. O zavallı ruhlar, Tanrı'ya şükür ki başka bir

yerde tecrit ediliyor. Bizim zaten kendimize yetecek kadar derdimiz var.

Ama şimdi evdeyim ve burası da başka bir hapisane sayılabilir. Benimle ne *yapılabilir* sorusu, Doğu Yakası'ndaki tatlı, küçük evimizin mutlu ışığını gölgeleyen, ipekli, koyu renk perdeler gibi ağır, havada asılı öylece duruyor. Benim gibi, hem bir dişi hem de dilsiz olan talihsizler için, yaşamın binbir çeşit farklı hapishaneden oluştuğunu öğrendim. Eğer bir erkek olsaydım, dünya benim emrimde olabilirdi. Hatta olurdu ve ben konuşabilirdim.

Her gece aynı duayı ediyorum. Annemin öldüğü seneye geri dönüp çocukluğumdaki beni sarsarak, dehşet içindeki o küçük kızın içinden sesini çekip çıkarmak isterdim. Belki de çığlık atardım. Beni bugüne taşıyacak, güzel, güçlü ve sonsuz bir çığlık. Dünyadaki amacımı bulmama yardım edebilecek birine, herhangi birine sesimi duyuracak bir çığlık. Ama o travmadan beri ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Çok denedim ama sesimi gırtlığımdan dışarıya veremiyorum gibi gözüküyor.

Gezici ucube şovlarına katılmayı düşündüm. En azından orada, başlangıçta normal olduğumu düşünüp daha sonra konuşamadığımı fark eden insanların çirkin tepkileriyle muhatap olmak zorunda kalmam. O andan nefret ediyorum, suratlarındaki tuhaf maskelere benzeyen o korkunç ifadeden. Acıma duygularını beceriksizce örten ama beğenmeyen, hatta daha kötüsü, korkan ifadelerini gizlemekte yetersiz kalan, özür dilercesine bakan gözlerden nefret edi-

yorum. Bir ucube sirkinde olsaydım, diğer katılımcılar hakkımda önceden uyarılmış olurlardı ve ben, çocukluğumdan beri, yeryüzündeki her şeyden daha çok öğrendiğim o andan kurtulmuş olurum. Peki ama yılan oyuncularının, güçlü adamların, albinoların, siyam ikizlerinin yanında yer alabilecek miydim? Başaramazsam, ait olabileceğim başka bir yer bulmam mümkün müydü acaba?

Çocukken bir fısıltı duyardım. Kulağımın bir köşesinden gelen bir ses, gözümün ucunda beyaz bir hışırtı. Sesin anneme ait olduğunu düşünüyordum. Bana yeniden nasıl konuşabileceğimi göstereceğini ya da dünyada gördüğüm gölgelerin gözlerimin bir oyunu olduğunu anlatacağını sanıyordum. Ama hiçbirisi gerçekleşmedi. Ve ona inanmaktan vazgeçtim. Fısıltıyı artık duymuyorum. Ama gece gördüğüm gölgeler hâlâ benimle. Dünyada korkunç şeyler oluyor.

Pek iç açıcı olmayan rüyalarım var. Kâbuslar. Kan, dehşet, yaklaşan kıyamet. Tam bir eğlence, sizi temin ederim. (Belki de konuşamıyor olmam iyidir; yoksa normal bir kızın sosyeteye çıktığı ilk balosunda rüyalarımı onunla paylaşıp çığlıklar atarak kaçmasına ya da bayılmasına sebep olabilirim.)

Bazen haykırmak istediğimi hissediyorum. Ama yapamıyorum.

Söylemek istediğim çok şey var ama ağzımı açmaya cesaretim yok. Sesler olmaları gereken yerde değil. Yıllar önce denedim. Sonunda terapistler benden umudu kesip

çok inatçı olduğumu söylediler. Ama inatçı olan ben değildim. Endişeliydim, sinirlerim bozuktu ve korkuyordum. Dudaklarımın arasından beceriksizce çıkan yabancı sestem o kadar nefret ettim ki bir daha denemeye cesaret edemedim. Kim bilir belki bir gün...

İşte bu günlük bana o yüzden verildi. Zihnimi ya da ellerimi meşgul edecek bir şeyim olmadığında haylazlığa başlıyorum. Eğer hastanede daha çok kitap olsaydı (ilk iki yıl içinde hepsini okudum, hem de iki kez) servis edilen şaraba takılmazdım. Yapıştırıcı, raptiye ya da örümcekler için zamanım olmazdı. Hindistan'a giden ticari yolları, gotik romanlardaki imkânsız hayatları ya da can sıkıcı botanik harikalarını okuyor olabilirdim. Yani içinde yaşadığımız bu sıkıcı, tatsız dünya dışındaki herhangi bir şeyi. Ve sen, Sevgili Günlük, daha hareketli, daha heyecan verici bir hayata dair özlem dolu yakarışlarımı duyacaksın.

Bir iş ya da koca bulamazsam, ki bu benim durumumda çok gülünç, münferit yalnızlığımda çürümeye mahkûm olacağım. Babamın hizmetindeki birçok adam beni kimsenin bir daha görmeyeceği başka bir ülkeye götürüp benden kurtulmak istiyor.

(Bu gerçek, üzerime titreyen böyle bir babaya karşı daha minnettar olmam konusunda ısrar edip beni azarlayan öğretmenler tarafından sürekli olarak hatırlatılıyor.)

Babamın duygusal oluşuna kesinlikle minnettarım. Beni yanından uzaklaştıramayacağı kadar çok anneme benziyorum. Şen şakrak hâlim de ona annemi hatırlatıyor olmalı.

İşte bu yüzden burada, babamın işvereni olan, on senelik Metropolitan Sanat Müzesi'nden birkaç blok ötede kendimi hep fazlasıyla güvende hissetmişimdir. Metropolitan delicesine sevdiğim bir bina ve kurum gerçektir.

Bu gece, babam sanat okulundan arkadaşlarıyla yemekli bir parti veriyor. Hamisi olduğu genç Edgar dışında hepsi oldukça sıkıcı insanlar. Edgar Fourte'nin varlığı hiçbir zaman beni rahatsız etmiyor. Ama evlenme teklif ettiği o fahişeden nefret ediyorum. Çılgınca bir kumpas kurup babamı da aradan çıkarabilseydim, kendimi Edgar'ın insafına bırakıp onun sevecen, hüzünlü hamisi olurum. Böylece, şu nişan saçmalığı hiç yaşanmamış olurdu çünkü onun için vazgeçilmez olurum, cazibemden bahsetmiyorum bile. Ve asla başka bir kadını düşünemezdi.

Sevimli olduğumu söylüyorlar. Ve Edgar'ın da sessizlikten hoşlandığını. Konuşmayan, sevimli bir eşten daha muhteşem ne olabilir ki? Ama ne yazık ki Edgar budala gibi gidip başka biriyle nişanlandığı için kendime, benim gibi zavallılara eğilimli başka bir yakışıklı koca bulmak zorunda kalacağım. Peki, ya nişanlısı körse? O zaman Edgar'ın ne kadar yakışıklı olduğunu göremeyecek, ne büyük bir israf!

Ah, vakit gelmiş. Babama hazırlıklar için yardım etmeliyim, sonra da kendime çekidüzen vermeliyim, tabii ki Edgar'ı cezalandırmak için değil. Bomba gibi dedikodular ve tuhaf fikirlerle geri döneceğim.

SONRA...

Puro içmek için babamın çalışma odasına toplandılar. Ücretini kendilerinin ödemediği her yemekte yaptıkları gibi tıkındılar.

Şansımız yaver gitti, yemekte çok ilginç bir şey tartıştılar.

Şehre antika bir tablo geliyormuş. Denbury adında genç bir İngiliz lordunun, doğal boyutlarında, muhteşem yağlı boya resmi, açık artırma için gelmek üzereymiş. Ve herkes tablonun lanetli olduğunu söylüyor.

Eğer Edgar Fourte'un yüzünden daha çok ilgimi çekecek bir şey varsa o da ancak bir hayalet hikâyesidir. Bu söylentiler, uzun zaman öncesine ait. Geceleri gördüğüm gölgelerle de ilgisi olabilir. Her nereden geliyor olursa olsun, saplantımı inkâr edemem.

Anlattıklarına göre Lord Denbury bir gün uyanmış ve an-sızın ortadan kaybolmuş. Halk, intihar ettiğini düşünüyor-muş. Ailesini kaybettikten sonra ümitsizliğe yenik düştüğünü söylüyorlarmış. Ama, kasabadaki herkes tarafından çok seviliyor olması biraz tuhafmış. Ne trajedi! Henüz on sekiz yaşında, evin tek çocuğu olarak, anne ve babasını talihsiz bir kazada kaybetmiş. Böyle büyük bir sorumluluğu üstlenmek ağır gelmiş olmalı ya da insanlar öyle olduğunu sanıyor. Parası ve kendisine ait arazileri varmış ama ona yardımcı olacak bir ailesi olmayınca hayata yenik düşmüş. Üzerinde ona ait bir armanın olduğu hoş bir kıyafet, Thames Nehri'nin ıssız kıyı-larından birinde bulunmuş. Berbat hâldeki bedeni, daha son-

ra nehrin alt kısımlarına vurmuş. Cesedin ona ait olduğunu söylemişler. Kesin miydi acaba?

Böylesine sıkıntılı bir durumda bile insanlar, kendilerini bir sebep bulmak zorunda hissediyor. Uygun bir sebep bulur bulmaz da konuyu kendi rahatları için zihinlerinde ve yüreklerinde kapatıyorlar. Ama acaba...

Şeytani bir yakışıklılığı olduğunu söylüyorlar ve iddialara göre henüz on altı yaşında özel yeteneğe sahip bir doktormuş. Kendini tıp öğrenmeye öyle kaptırmış ki gözde bekâr olmasına rağmen kimseyle flört edecek zamanı olmamış. Greenwich Hastanesi'nde neredeyse tüm gün çalışıyor ve elinden geldiğince çok şey öğrenmeye gayret ediyormuş. Onu tanımayı ve ona yakın olmayı isterdim. İyi huylu bir adam olduğunu -tabii akıllı çocukların birçoğu gibi haşarılık yapmadığı zamanlarda- ve her çeşit insanla konuşabilen bir tarzı olduğunu söylüyorlar. Belki bana yardım etmenin bir yolunu bulabilirdi.

Ondan geriye kalan tek şey, komisyon için ödenen, Denbury'nin kişisel hesap defterinde kayıtlı yüklü miktara rağmen tanınmayan bir ressam tarafından yapılmış, görkemli bir portre. Çok değerli olduğu düşünüldüğünde, hiç kimsenin tablonun peşinde koşmamış olması garip. Denbury'nin ortadan kayboluşundan sonra, hizmetçiler tarafından perdelerden birinin arkasında bulunan resmin, canlıymış gibi gözüktüğü söyleniyor.

Babamın arkadaşları gibi insanların böyle olağanüstü bir dedikoduyu bugüne dek nasıl anlatmadıklarını bir türlü anla-

yamıyorum. Ancak söz konusu sanat olunca sohbetlere konu olması kaçınılmaz olmuş. Bay Weiss, tablo New York'a, yani komisyoncuların onu satmayı planladıkları yere doğru yola çıktığında, babamın ve Metropolitan Müzesi'nin harekete geçmelerini önerdi.

Tabloyu görmeyi çılgınca arzuluyorum. Ve Lord Denbury'yi. Babamı, en azından açık artırmada teklif sunması için ikna etmeliyim. Böylece Metropolitan Müzesi daha fazla rağbet görebilir. Doğaüstü şeyler bugünlerde pek moda ve Amerika'nın en başta gelen müzesi, çağın ötesinde olmalı.

Ah, kahvelerini götürmeyi unuttum ve şu anda yaygarayı kopardılar. Kahve servisini yapıp Edgar'a dayanılmaz derecede tatlı bir gülücük attıktan sonra hemen döneceğim. Merdivenlerden inip el salladığımda yanaklarının kızardığını söylemiş miydim? Belki de bir genç kız yatılı okuldan döndüğünde, erkeklerin onu farklı görmesini sağlayan değişik bir şey oluyordur. Çok geç, Edgar, çok geç. Gerçi nişanı atarsan seni suçlamam... Belki de bunu bir kez daha düşünebilirim... Hey. Önce kahve. Sonra planlar.

SONRA...

Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden. Özellikle Edgar'dan. Her an oraya gelebileceğimi bilmiyorlar mı? Dilsiz olabilirim ama sağır değilim.

Elimde dikkatlice tuttuğum kahve tepsiyiyle çalışma odasının kapısında tereddütle durdum. Sigara dumanları kapının altından dışarıya taşıyordu. Keskin koku, eşikten ötesine kadınların geçmesinin yasak olduğu ipucunu veriyordu, elbette ki servis yapmaları gerekmiyorsa. Babamın geçenlerde yüzüme de söylemiş olduğu şeyleri tekrarladığını duydum.

“Onunla ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok. Onun için neyin en iyisi olacağını bilmiyorum...”

Ne yazık ki bu doğrudu. Ve sonra onca insanın içinden Edgar’ın sesi yükseldi. Sesini nerede olsa tanırım. Paniğe kapıldım.

“Neden onu bir manastıra göndermiyorsun, Gareth? Böylece sürekli onun için endişelenmekten kurtulmuş olursun. Rahibe olur ve değışiklik yapıp biraz da kendi şarabını viskiyle değıştirir! Sessizlik yemini etmesi de hiç zor olmaz eminim!”

Aşğılayıcı sözlerinin ardından hiç kimsenin kahkaha atmasına ya da kıs kıs gülmesine fırsat vermeden, kapıyı ardına dek açıp içeri girdim. Kahveler tepsiye döküldü. Burnumdan ateş püskürterek gözlerimi kısıp doğrudan Edgar’a baktım. Yine yüzü kızardı ama bu kez güzel olduğumu düşündüğü için değil. Hiçbir şey söylemeyip beni üzmüş olmanın verdiği suçlulukla vicdanını baş başa bırakmaya karar verdim. Ona ne kadar değer verdiğimi asla bilemezdi. Hayır, eskiden ne kadar değer vermiş olduğumu. Ama eminim şimdi ona bir daha asla saygı duymayacağımı biliyordu.

Bir zavallı olabilirim ama babam bana insanların benimle dalga geçmelerine asla izin vermememi öğretti.

“Edgar, yazıklar olsun sana,” diye mırıldandı babam.

Her birine tek tek kahvelerini ikram ederken, odaya ölüm sessizliği hâkimdi. Yüzüme özür dilercesine bakan ilk kişi babamdı. Onu Bay Weiss takip etti, utancından başını hemen yere eğdi. Sonra da hiçbir zaman söyleyecek bir şeyi olmayan ama hep babacan bir tavırla elime dokunan Bay Nillis ile göz göze geldik. Bu tavırla her an benimle alay ettiğini düşünebilirdim. Bay Nillis, o dakikayla uyumsuz olduğundan bihaber, gülümseyen gözleriyle bana baktı ve elimi okşadı. Küçük ve farkında olmadan yapmış olduğu nazik hareketine karşılık ona gülümsemeyi başardım.

Elimde Edgar’a ait tek kahve fincanıyla dönüp kapıya doğru yürüdüm. Ona hizmet etmeyecektim. Bu satırları yazarken, üç kat aşağıda, akşam güneşinin altında altın sarısı gölgeleriyle uzanan 83. Cadde’yi seyrederek kahveyi kendim yudumluyorum. Silindir şapkalı erkekler, şalları ve başlıklarıyla kadınlar, taşlı yolda ağır adımlarla, alaca karanlıktan önce dolaşabileceğimiz son yer olan kıymetlimiz Central Park’a doğru ilerliyorlar. Yavaş ama kendinden emin yürüyorlar. Benim sahip olduğumdan çok daha fazla kararlılığa sahipler. Kendimle ne yapacağım ben?

Ah, anne. Ölmeseydin bunlar olmazdı. Konuşuyor olurdum. Ve sen, benimle ne yapacağını bilirdin.

3 Haziran

Babamın Edgar'ın tavsiyesini dinleyeceğinden ve bir sabah uyandığımdaya bavullarımın hazırlandığını, oldukça emniyetli bir manastıra doğru giden trene biletimin alınmış olduğunu göreceğimden gizliden gizliye korkuyordum. Ama, babam üzgün olduğumu bildiği için ve bundan nefret ettiği için galiba bu olay bana güç kazandırmıştı.

Bu sabah oturma odasında yanıma geldi. Camın yanındaki çalışma masasının başında, içeriye süzülen güneş ışınlarının altında oturuyordum. Gizemli ve muhteşem Lord Denbury tablosu hakkındaki bir köşe yazısına kendimi kapıtmıştım.

Evet, babam benimle nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu, bu doğru. İşaret dilinin detaylarını henüz kavrayamadığı için yazarak iletişim kurmalıydım. Ama neyse ki gazete

almam için bana para veriyor. Herhangi bir gazeteyi ya da hepsini. Okumamı ve eğitimimi teşvik ediyor. İşte bu yüzden Lord Denbury'nin gravürünü ev halkından ilk gören ben oldum. Babam yanıma geldiğinde kendimi resme kap-tırmıştım.

"Natalie, canım kızım, Edgar'ın söyledikleri için özür dile-
rim. Duyabildiğini unutmuş olmalı."

Gözlerim öfkeden çakmak çakmak olmalıydı ki babam
hemen açıklamaya başladı.

"Elbette ne düşünerek söylemiş olursa olsun, bunun hoş-
görülebilir olduğunu düşünmüyorum."

Başımı çevirdim. Karşıma oturup ben yüzüne bakmaya
karar verene dek bekledi.

"Söyle bana," diye başladı, biraz gergindi. "Ne yapmak is-
tersin? Elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım. Herhangi
bir şey. Senin durumunda bir genç kız olarak, yanlışa mahal
vermeden yapmayı dilediğin şey nedir?"

Önümdeki seçenekleri tartarcasına bir süre babamı incele-
dim. Ne istediğimi biliyordum. Sabah gazetesi her şeyi açıklı-
ğa kavuşturmuştu. Önümdeki boş sayfanın altındaki boşluğa
aceleyle karaladım. *Yatırım*. Büyük, cesur, umut dolu.

Babam gözlerini kırptırdı.

"Yatırım," diye tekrarladı yavaşça. "Müzeye."

Yüzüne, deli olduğunu düşünüyormuşum gibi baktım.
Başka nereye olabilirdi ki?

"Aslında..." Bir süre sonra başını salladı. "Senden iyi da-
nışman olur." Hevesle başımı salladım. Dikkatlice yüzüme

bakıp ekledi, “Söyle bana. Sahip olmak istediğın bir şey mi var?”

En mutlu gülümsememle -sorması ne kadar hoştu- gazeteki Lord Denbury’nin üstünkörü çizilmiş karakalem resmini işaret ettim. Tek başına eskizi bile öyle çekiciydi ki ete kemiğē bürünmüş hâlinin ya da yağlı boya resminin neye benzediğini hayal bile edemiyordum. Onda beni etkileyen bir şey vardı.

Gazeteye göre, Bayan Evelyn Northe, tuhaf arkadaşlarıyla tanınan (varlık *tuhaf* olmanıza izin verirken, aksi durumda olmanız mutlaka deli ya da kepaze olarak ifşa edilmenize sebep olur) varlıklı bir spirirüalist, Denbury tablosunu elde etmeye kafayı takmıştı. Metropolitan dururken tabloyu onun alması-na izin veremezdik.

“Lord Denbury saçmalığı mı?”

Babam onaylamayarak suratını buruşturdu. Korkusuzca başımı salladım. Makaleyi inceledi.

“Pekâlâ,” diyerek içini çekti. “Eğer Bayan Northe tabloyu bu kadar ciddiye alıyorsa, en azından hak talebinde bulunmazsak, herkes cimri olduğumu düşünebilir.”

Ayağā kalkıp ceketini düzeltti ve son kararını verdiğinde hep yaptığı gibi kararlılıkla başını salladı.

“Peki öyleyse. Bayan Northe’yi ziyaret edeceğiz. Tabloyu almaya can atıyorsa, aldıktan sonra bize ödünç vermesi için baskı yapacağım. Düşmanlığını kazanmak istemem. Cazibesi bir yana, her zaman istediğini elde ettiğini duydum. Hepimiz için en iyisinin olmasını umalım.”

Hafifçe alınımdan öpüp müzedeki işleri için çıktı. Sırtarak ayağa fırladım. Yerimde duramayacak kadar heyecanlıyım. Pencereden gördüğüm şehrin karmaşasına katılmaya nasıl can atıyorum. İnsanlar hızlı ve uzun adımlarla gidecekleri yerlere ulaşmaya çabalıyor. At arabaları böyle güzel bir günde, yer bulmaya çalışıyor. Dükkân sahipleri yoldan geçenlere sesleniyor. Ama artık bir amacım var. Belki de her şeye karşın, onların dünyasının bir parçası olabilirim.

Zihnimin gerisindeki gölgeler hep benimle. Ve aşağıdaki hoş insanlar hiç çaba harcamadan, kâbuslardan uzak bir şekilde ilerliyor. Bu lanetli tablo, kâbusun ta kendisi. Ve beni en çok etkileyen de bu. Sanki o, ait olduğum yer.

Bakışlarımı pencereden uzaklaştırdım.

Tabloyla ilgili makaleyi, gelecekte referans olarak kullanabilmek adına buraya ekliyorum.

Tribune Gazetesi - 4 Haziran 1880

23. Caddé'deki Kültür ve Sanat Kurumu'na geçtiğimiz günlerde bir portre ulaştı. Çeşitli çevreler tarafından büyük ilgi gören eser, şimdilik halka açık sergilenemiyor.

Çekiciliği herkes tarafından kabul gören portrenin öznesi Lord Jonathan Denbury'nin on sekiz yaşında, İngiltere, Greenwich'te boğularak can verdiği biliniyor. Gelecek vadeden genç tıp öğrencisinin trajedisi, elim bir kazada anne ve babasını kaybetmesiyle başladı. Ve nehrin üzerinde Lord Denbury'ye ait olduğu düşünülen bir cesetle birlikte trajediye gencin kendi ölümü de eklendi.

Ancak genç lord, ölümünden hemen önce esrarengiz bir şekilde sipariş verdiği, şaşırtıcı derecede gerçeğine benzeyen, gerçek boyutlu portresiyle hayat bulmuştur. Portreyi görenler, tablonun etrafındaki havanın imkânsız derecede serin ve lordun gözlerinin, sanki hayaleti etrafta dolanıyormuşçasına canlı görüldüğünü söylüyorlar. Görenlerden hassas tabiatlı olan birkaçının bayıldığı da iddialar arasında.

Bayan Evelyn Northe, rahmetli fabrikatörlerden Peter Northe'nin eşi, önemli koleksiyonculardandır. Uğraştığı şeylere pek yabancı olmasa da tablonun lanetli olduğunu reddediyor ama konuya başka bir açıklama da getiremiyor. Eseri, komisyoncunun alacaklıları vasıtasıyla satın alabilmek için çabalayan elit insanlar arasında. Portreyi gören bazı kadınların bayıldığıyla alakalı söylentilere verdiği cevap ise şu:

“Lord Denbury, müthiş derecede yakışıklı. Korkudan değil, bakışlarındaki cazibeden dolayı bayıldıklarını söyleyebilirim.”

Şahsi mülk olarak satın alınmazsa, gelecek hafta açık arttırmaya gidecek. Eseri saran doyumsuz merak sebebiyle şu anda ziyarete kapalıdır. Kültür ve Sanat Kurumu yeteri kadar koruma tahsis edemeyeceğini belirtmiştir.

5 Haziran

Babam, Bayan Northe'nin görüşme saatlerini yakalayıp randevu almak için hızlı davranarak hiç zaman kaybetmedi. Şu an bunları yazarken bile arabamız, kadının Beşinci Caddede'eki evine doğru sarsılarak ilerliyor. Tümsek ya da çukurlardan geçerken kalemim kayarsa bağışlayın.

Orayı odamın penceresinden görebiliyorsa olsam da daha önce hiç Beşinci Caddede' bir eve girmemiştim. Bazen bu caddenin başka bir ülkenin sınırı olduğunu hissediyorum. Babam kesinlikle orta sınıftan. Bir araya geldiği kültürlü ve saygıdeğer çevreler, kentin en zenginleri olmaktan çok uzaklar. Babam, müzeyle ilgili kararlar verebilir ancak varlıklı insanların gücü onun önüne geçiyor.

Söylentilere göre Bayan Northe, babam gibi adamlar için göz korkutucu gözükse de benim için tek kelimeyle etkileyici.

Tek isteğim onunla konuşabilmek. Çok hızlı yazarım ve nereye gidersem gideyim yanımda mutlaka kâğıt olur. Belki de benimle konuşup isteğimi yerine getirebilecek kadar hoşgörülüdür.

SONRA...

Ne öğleden sonraydı ama!

İlk olarak, Bayan Northe'nin çok kibar ve çekici bir kadın olduğunu söylemek zorundayım. Ve babamın onunla umduğumdan daha iyi anlaştığını söyleyebilirim. Hatta durum, bir kız çocuğunun kendisini onların yanında biraz mahcup etmesine neden olacak kadar iyi ve flörtözdü.

Ve sanırım yeni bir arkadaşım oldu! İsmi Margaret Hathorn, Bayan Northe'nin yeğeni. Tanışır tanışmaz ona Maggie diye seslenmemi istedi. Çok zarif giyinmişti. Çift katlı bir etek ve işlemeli kolları olan yeşil, saten bir elbise. Kendimi, elbisesinin neredeyse her kıvrımını süsleyen dantellere bakarken buldum. Kıyafetlere karşı bu kadar ilgim olduğunu düşünmezdim ama belli ki Maggie ilgi duyuyor. Yüksek sosyete de yeteri kadar zaman geçirmediğimi fark ettim. Bir an, onlardan biri olduğunu hissettirerek yüzüme baktı ama bunun için onu hemen affettim.

Bayan Northe'nin evi muhteşemdi, tahmin ettiğim şeyler ve çok daha fazlası vardı. En güzel Şark halıları ve çok sayıda mermer nesneyle süslüydü. Ve bu sadece evin girişiydi. İçerinin mimarisi, Avrupa'daki opera binalarında gördüğüm

resimleri anımsatan avizelerden ve devasa merdivenlerden oluşuyordu. Pencereilerin çoğu, Tiffany ailesinin oğullarından biri tarafından yapılmış renkli camlarla donatılmıştı. Bayan Northe, gururla bunların, önümüzdeki on yıl içinde moda olacağını ve adamların yaptığı işe yatırım yapmamızın iyi olacağını söyledi.

Tabii ki Evelyn Northe da olağanüstüydü. En fazla kırk yaşında gösteriyordu. Giderek küçülen çok sayıda düğmeyle donatılmış kolları, tarlatanlı, leylak rengi satenden yapılmış büzgülü eteği, son dönem Fransız modasına uygun incilerle bezenmişti. Bir balo elbisesi olmaya daha uygun olduğunu düşündüm ama evin ihtişamının yanında neredeyse sıradan görünüyordu.

Yanımda duran, değerli mücevherlerle süslenmiş aynaya göz attım. Yeşil gözlerim, büyük bir zevkle etrafı seyretmekten kocaman olmuştu. Kendimi gördüklerimle kıyaslamaktan alıkoyamadım. Bluzum ve eteğim temizdi ve dantel işlemeliydi. Kestane rengi saçlarıma en güzel inci tokalarımı takmıştım. Birkaç bukle, yanağıma düşüyordu. Kötü görünmediğimi biliyordum ama böyle ortamlarda kendimi tuhaf hissediyordum.

Kısa süre sonra hiç ummadığım bir rahatlama hissetmek beni şaşırttı.

Babam beni tanıtırken, daha önceden çalışılmış, çok mükemmel duyabildiğimi ancak konuşamadığımı anlatan, gelişmiş güzel bir açıklama yaptı. Maggie hafiften acırcasına baktı. Bayan Northe, tavrını hiç bozmadan işaret diliyle, “Memnun oldum,” dedi. Buna karşılık, itiraf etmeliyim ki kendime ge-

lip işaret diliyle, “Teşekkür ederim,” demeyi başarana dek ağızım açık kalakaldım.

“Altı dil konuşuyorum,” dedi Bayan Northe, “Ellerimle yedincisini öğrenmiş olmanın fazlasıyla tatmin edici olduğunu düşünüyorum.”

Babam, kendisi öğrenme zahmetine girmediği için karşısındaki kadının söylediklerinden utanarak başını yana çevirdi. Onu suçlayamam, hep bir gün dilimin çözüleceğini ve her şeyin iyi olacağını umdu. Ama kendimi bu kadar özel hissettiren böylesi zevkli bir kadını çok takdir ettim. Ondan böyle bir şey beklenmediği hâlde işaret dilini öğrenmişti. Maggie, teyzesinden çok etkilenmişti. Belli ki o da bunu ilk kez duyuyordu.

Bizi salona aldıktan sonra, önlüğü tertemiz kolalanmış hizmetçisi, elinde çay ve şekerlemelerle hemen yanımızda belirdi.

“Pekâlâ, Bay ve Bayan Stewart,” diye başladı Bayan Northe elinde çayıyla. “Anladığım kadarıyla Denbury portresiyle alakalı olarak buradasınız.”

Başımızı sallayıp onayladık.

“Ah, kelimelerle tarifi imkânsız!” diye cıvıldadı Maggie zümrüt yeşili eteklerini kabartarak. “Ona kesinlikle âşığım.”

Babam, gözlerini kırpıştırarak Maggie’ye baktı.

“Denbury,” diye açıklık getirdi kız. “Çok güzel. Natalie-sana Natalie diyebilir miyim?- onu gördüğünde kalpten gibedilirsin. Kesinlikle bir eşi daha yok.”

“Onu satın almayı planlıyorum, Bay Stewart,” diye araya girdi Bayan Northe. “Eğer açık artırmada daha fazla fiyat vereceği-

nizi söylemek için buradaysanız, umarım Metropolitan komisyonunun bütçesinde hatırı sayılır derecede meblağ mevcuttur,” dedi cana yakın bir tebessümle hafifçe babama doğru eğilerek.

Babam, gergin dudakları hafif bir tebessümle titreşirken öksürdü. İş konuşuyor olmaktan çok onunla aynı odada bulunmaktan dolayı gergin olduğunu biliyordum.

“Böyle bir şey söz konusu olamaz, Bayan Northe, ayrıca zevkinize ve isteklerinize karşı saygım sonsuz. Tüm cömertliğinizle, Metropolitan Müzesi’nin tabloyu kısa bir süreliğine ödünç almasına izin verip veremeyeceğinizi soracaktım. Elbette ki mülkiyetinin size ait olduğunu kabul ederek. Hakkında bu kadar çok konuşulan bir şeyi, yaklaşmakta olan bir sergiye dâhil etme ricasında bulunamadan elimden kaçırırsam, amirlerimden azar işitirim.”

“Aslında böyle bir teklifi muhakkak değerlendireceğim. Sizi ve kurumunuzu Lord Denbury gibi göz alıcı bir adamdan mahrum bırakmak istemem,” dedi Bayan Northe.

Maggie’nin yüzü düştü. “Yani o hep evde olmayacak mı?”

“Margaret, yapma, ailen müzeden yalnızca birkaç blok ötede yaşıyor. Tabloyu istediğin zaman görebilirsin.”

Kendimi tutamadım. Gazetede karşı çıktığını okuduğum hâlde, resmin lanetli olup olmadığını kadına sormak için ellerimi kaldırdım. Maggie ne söyleyeceğini anlayacakmış gibi merakla ve dikkatle parmaklarına baktı.

Ne soracağımı anlayan Bayan Northe’nin gülümsemesi dondu. “Ben ruhlarla ilgileniyorum, Bayan Stewart. Bazı şeylerin yaşayan enerjilerini kaybetmediğine ve ölümün dün-

ya hayatının üzerinde yalnızca bir maske olduğuna inanıyorum. Resmin lanetli olduğuna inandığımı söylemiyorum ama Denbury'nin ruhunun, kayıp bir kısmıyla bağlantısı olabilir.”

Babama döndü. Maggie dinliyordu, konunun buraya gelmiş olmasından hoşnuttu. Ruhların, benim gibi onun da kafasını karıştırdığı belliydi.

“Ve bu, Bayan Stewart, itinayla üzerinde durulması gereken bir konu. Çünkü bahsettiğimiz paha biçilmez bir eser ve bu konuda hiç kimseye güvenmiyorum. Gazetelere hiçbir şey anlatmayacağım.”

Yüzümdeki ifade ne kadar istekli olduğumu ele vermiş olmalıydı ki Bayan Northe ekledi, “İsterseniz onu görmeye gidebiliriz, Bayan Stewart. Kültür ve Sanat Kurumu tabloyu ayrı bir odada tek başına kilitli tutuyor.”

Tabloyu görme fikrine ve Bayan Northe'ye kendimi öyle kaptırmıştım ki babamdan izin almayı bile düşünemedim.

Maggie ellerini çırpıttı.

“Sana söylüyorum, Natalie, görünce kesinlikle düşüp bayılacaksınız!”

Bayan Northe, babama, “Resmi komisyoncudan ne kadar çabuk kurtarıp güvence altına alırsak o kadar iyi,” dedi.

“Neden?” diye sordu babam.

“Adamın bir manyak olmasından korkuyorum. Sanki tabloyu alıp yola çıkmadan bir gün önce Bedlam tımarhanesinden çıkmış gibi. Kurum hakkında bir şeyler karıştırıyor, numune gibi bir şey geveliyor. Görmek için yarın gitsek olur mu, Bayan Stewart?” diye sordu Bayan Northe.

O an babama bakmayı akıl edebildim. Sersemlemiş bir yüzle Bayan Northe'yi izliyordu. Bir rüyadan uyanıyormuş gibi silkelendi. "Özür dilerim."

"Ah, dedikodularımız sizi sıktı, Bay Stewart. Çok haklısınız." Bayan Northe güldü.

"Hayır, hayır, sıkılmış falan değilim..." Babam kekelemeye başladı. "Ben... sizinle alakadar oluyordum, inanın. Yani, söylediklerinizle. Alakadardım. Evet."

Babamın yüzü kızarmış olabilir miydi? Maggie de fark etmiş gibiydi, gülüştük.

"Sabah sizi arabayla aldırırım, Bayan Stewart. Tüm günümü bu işe adayalım. Bay Stewart, kızınızın eve yeni döndüğünü söylemiştiniz. Bunu kutlamak için tabloyu görmeden önce onu başka bir yere götürmek isterim."

"Çok nazıksınız."

Cömert davranışından dolayı kızarak işaretlerle konuşmaya başlamıştım ama sözümü kesti.

"Önemli değil," diye cevap verdi. "Benim kızım yok. Hep bir tane olsun isterdim. Hem bu gezi benim için de iyi olacak."

Yeğeni Maggie var ya, diye düşündüm. Ve şaşırarak Maggie'ye baktım. Bayan Northe'nin gözlerindeki bir şey beni durdurdu. Anlamadım. Maggie gayet nazik ve sempatik görünüyordu...

Bayan Northe'nin gözlerinde, misafirperverliğin ötesinde bir şey sezdim. Sanki benim anlamadığım bir şey görmüştü. İşte o an Bayan Evelyn Northe'yi tanımanın, başıma gelen en önemli şey olduğunu hissettim.

6 Haziran

Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Bir şeyler geri dönülemez biçimde değişti. Ama, bir dakika, baştan başlayıp o günü başlatan hiçbir şeyi atlamamalıyım. Detaylarla aramın iyi olduğunu söylerler.

Nasıl oldu da Bayan Northe ve Maggie bir günde ailemden birileri gibi oldu? Aramızdaki sosyal farklılıklara rağmen doğal bir uyum yakaladık.

Maggie her zaman arkadaşım olarak görmek isteyeceğim bir kız. Hastanede etrafım sağır, dilsiz ve kör birkaç kızla çevriliydi. Elbette hepsi hoş kızlardı ama benimle aynı yaşta güzel, sosyetik, şık elbiseler giyen ve tertemiz eldivenler takan bir kızın etrafında olunca, bütün dünya tarafından kabul edildiğimi hissettim. İçinde birçok olasılığı barındıran koca bir dünya.

Bayan Northe, portremi yaptırmak için Matthew Brady'nin salonuna gitmemiz konusunda ısrar etmeden önce, beni şehrin merkezinde harika bir kahvaltuya götürdü.

"Tüm güzel hanımefendilerin sevgililerine verebilmek için portreleri olması gerekir," diye açıkladı Maggie. Beceriksizce işaretlerle hiç sevgilim olmadığını ve böyle bir ihtimalin de imkânsızlığını anlatmaya çalışırken fotoğraf için elbisemi düzeltip söylediklerime güldü. Perdelerle ve seyircilerle dolu geniş bir odaya oturtuldum ve kıpırdamadan durmam istendi.

"Bir şeyler sezdim," dedi Bayan Northe sertçe. "Ve sezgilerimde nadiren yanılırım. Birçok yakışıklı doktorun olduğu bir okulda ders verdiğini gördüm."

"Oooh!" dedi Maggie heyecanla. "Bir doktor. Çok asil!"

Düşüncesi beni güldürdü. Benim gibi bahtsızlara ders vermek zorunda kalmıştım ve sonra bu fikir çok hoşuma gitti. Kulağa çok doğru geliyordu. Hatta, muhteşem. Benim gibi olan diğer kızların da yüreklerinin arzuladığı kadar çok kitapları olması ve hiç kimsenin onlara inatçı olduklarını söyleyememesi için uğraşıyordum.

Portreniz çizilirken oturup beklemek çok sabır gerektiriyor ve ayrıca resmi yapan adamın benden pek hoşlandığını da sanmıyorum. Çünkü dizlerimin seğirmesini engellemek için çok zorlandım. Denbury'nin portresi yapılırken ne kadar uzun poz vermek zorunda kaldığını merak ettim. Ne kadar dayanabilmişti acaba? Gerçekte nasıl görüldüğüne şahit olmak isterdim.

Maggie'nin beni güldürmek ve yüzümü kızartmak için uğraşması da pek yardımcı olmadı doğrusu. Tanrım, kız gevezelik etmeye bayılıyor. Neyse ki iyi bir dinleyiciyim. Konuşabiliyor olsaydım bile onun yanında eminim tek kelime edemezdim. New York'un önde gelen zenginleriyle ilgili topladığı tüm detayları, ilginç ve komik olan her şeyi anlattı. Benim için gayet renkli bir eğitim oldu. Bayan Northe, bir süre hiçbir şey söylemedi. Sanırım konu pek ilgisini çekmemişti. Hathorn'lar ve Northe'ler belli ki farklı önceliklere sahipti.

Kültür ve Sanat Kurumu'na giderken, Bayan Northe'ye ruhlar âlemi hakkında daha fazla şey bilmek istediğimi itiraf ettim.

"Sana her seferinde yalnızca bir deneyim aktarırsam başarabiliriz," diye yüksek sesle cevap verdi talebime karşılık. Broadway'e doğru sarsılarak ilerliyorduk. Konuşurken göz ucuyla Maggie'ye bakıyordu. "Bu benim için çok güçlü bir kişisel yolculuk oldu. Ve sen de eğer inanç ve bağlılıkla kalıcı bir tecrübe kazanmak istiyorsan aynı şeyi yapmalısın. Margaret'a da aynı şeyi vurgulayıp duruyorum ama pek umursamıyor."

"Ben kesinlikle kafayı taktım. Ruhlar hakkında bilinmesi gereken ne varsa *hepsini* bilmek isterim!" Maggie, benim söylediğimin aynısını tekrarladığını fark etmeden yüksek sesle konuştu. "Ruh çağırma seanslarına gidip ölülerle konuşmak istiyorum, o gücü idrak etmek ve kullanmak istiyorum. Neler yapabileceğini bir düşünsene."

“Son kez söylüyorum, Margaret Hathorn, spiritüellikte güç falan yok. Ve sadece güç için ruhlarla ilgilenenlerle arkadaşlığımı hızlı bir şekilde keserim,” dedi Bayan Northe sert bir tavırla. Maggie hemen çenesini kapattı. “Sana ruhlarla ilgili bir şey öğretilsem annenin beni asla affetmeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Benim cehenneme gideceğim konusunda çoktan ikna olmuş durumda.”

“Hiç de değil...” Pek ikna edici olmasa da Maggie, toparlamaya çalıştı.

Bayan Northe, zoraki bir tebessümle bana döndü. “Ama kendimi kurtarabileceğimi düşünmelerine yetecek kadar zenginim. Varlığın, kurtuluşu satın alabilmesi ne kadar şaşırtıcı değil mi?”

Sırıtmamak için dudaklarımı ısırdım. Maggie’nin kendini dışlanmış gibi hissetmesini istemedim. Ama camdan bakıyordu. Benim önümde, Bayan Northe tarafından haddi bildirildiği için somurtuyordu. Bayan Northe’nin mevkisi, parası ve kaderi hakkındaki şen şakrak itirafları oldukça canlandırıcıydı.

Rahibe Theresa’nın bir keresinde spiritüellik hakkında şeytan işi diye söylediğini hatırladım. Ben de nasıl ve neden öyle olabileceğini merak etmiştim. Babam kiliseye pek düzenli gitmezdi. Sapkın olarak adlandırılan, cemaatleri bağımsız sayan kilise yanlılarındandı. Annem ise dini bütün bir Alman Luteryenydi. Evimizin yakınındaki Immanuel Kilisesi’nde bir tek pazar gününü bile kaçırmamıştı. Annemin anısına hâlâ düzenli olarak kiliseye yardım ediyorum. Dini törenlerin

yatıştırıcı etkisi olduğuna inanıyorum ve neyse ki topluluk oldukça hoşgörülü. Konuşamıyor olmama pek aldırmıyorlar, zaten tören neredeyse tamamen Almanca. Konuşamadığım iki dili de anlayabiliyor olmam daha da trajik. Ne olursa olsun, eğer Rahibe Theresa şeytan işi konusunda haklıysa, annemin mezarında kemiklerinin sızlmasına izin veremem.

Galiba Bayan Northe zihnimi okumuştü çünkü hemen konuya açıklık getirdi. “Elbette ki Episkopal Kilisesi’ne bağılı bir Hristiyanım. Ama spiritüel tecrübelerim inancımı geliştirip Tanrı’ya, kadın haklarına ve insan haklarına bağılılığını güçlendirdi, evrenin ilahi gizeminden aldığım hazzı zenginleştirdi.”

Kulağı muhteşem geliyordu.

“Tahmin edebileceğın gibi,” diye ekledi, sesi birdenbire bitkin çıkmıştı, “bu alandaki herkesin ruhsal gelişimi, aydınlanması ya da eğitimi aynı seviyede olmuyor. Bazıları güç elde edeceklerini düşündükleri için bunu yapıyorlar. Etki. Bir başka dünyevi çıkar,” dedi Bayan Northe üzülererek. “Ve böyleleri spiritüellikten hızlıca uzaklaşıp egolarının uygun gördüğü şekilde kendi tarikatlarını kuruyorlar.”

“Bu tarz insanlar tanıyor musunuz?” diye sordum.

“Maalesef tanıyorum,” dedi Bayan Northe. “Ah. Geldik. Hadi gel, tatlım, onunla tanışmaya hazır mısın?”

Sırıttım.

“Düşüp bayılacaksın, benden söylemesi!”

Maggie sevinç çığılıkları atarak elimden tutup beni içeriye sürükledi.

Sanat Kurumu, 23. Cadde'de, zemini sanatsal çalışmalarla süslenmiş, hoş ve gösterişli bir binaydı. Gerçi şatafatlı Metropolitan binası ile kıyas bile götürmezdi. Bayan Northe, beni odalar arasında ustalıkla dolaştırdı. Çok sayıda ahşap oymalı kemerin altından geçtik. Yanından geçtiği herkese içtenlikle selam verdi. Maggie de aynı sarsılmaz güvenle papağan gibi onu tekrarlardı. Adımları daha kibirli, başı daha dikti. Alışkın oldukları bir yerde oldukları açıktı. Benim yapmam gereken tek şey onlara ayak uydurmaktı.

Sonunda gösterişten uzak, kenarda kalmış bir odaya geldik. Lambaları alçak, belirgin derecede soğuk bir odaydı.

Bayan Northe başıyla ilerlememi işaret etti.

Köşeyi dönerken nefesimi tuttum.

Dilimin tutulduğunu söylemem çok mu gereksiz olur?

O ilk dakikalarda Bayan Northe benimle konuştuysa bile, kesinlikle duymadım. Tablonun büyüünde kaybolmuştum.

Hayatımda bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Gözleri inanılmaz derecede gerçekti. Parlak, çarpıcı mavi renkte ışıklar saçıyordu. Fırça darbeleri yerine daha fazla hayat belirtisi gösterebilmenin çaresizliğiyle tuvalin içinden feryat ediyor gibiydiler. İki boyutlu oluşu hakaretmiş gibi bir hâli vardı.

Uzun boylu ve kendinden emindi. Geniş omuzluydu, ideal ölçülerdeydi. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Kulak hizasında, dalgalı, siyah saçları vardı. Katı, otoriter ve alanında uzman görünüyordu. Yüzündeki erkeksi çizgiler çok uyumluydu. Bir melek kadar kusursuzdu. Burnuyla kusursuz dudakları arasında ufak bir iz vardı. Yaşı ilerledikçe,

geniş gülümsemesinin etkisiyle dudaklarındaki çizgilerin artacağı aşıkardı. Bundan daha hoş bir iz düşünülemezdi. Dudaklarından ve burun deliklerinden delikanlılığın getirdiği isyan duygusu okunuyordu.

Kıyafeti hoş ve kömür grisiydi. Spor ya da avda giydiği bir şey olabilir. Erkeksi ama bir genç için fazla mütevazıydı. Kitaplarla dolu ve mükemmel mobilyalı bir çalışma odasında poz vermişti. Masanın üstü kâğıt yığınları, dolma kalemler ve biblolarla doluydu. Şöminenin önündeki yüksek arkalıklı bir sandalye, dünyanın dört bir yanından hazinelerle donatılmıştı.

Cumbalı penceresinden, yemyeşil bir kır manzarası gözüküyordu. Greenwich'teki malikânesi olmalıydı. Tabloyla ilgili her şey beni kendine çekiyordu. Belki gerçekten lanetliydi. O gözlerdeki hayat... Üzerimden atamadığım hafif soğuk... Kocaman olmuş burun delikleri, kan kokusu almış bir hayvaninkileri andırıyordu...

Bayan Northe bana doğru eğilip, dikkatimi dağıtmamaya çalışarak mırıldandı. "Bu kadar yakışıklı bir gencin on sekiz yaşında ölmüş olması ne yazık."

"Çok üzücü," diyerek içini çekti Maggie.

Yalnızca başımı sallayabildim. Denbury'nin ölmediğini düşünmekten kendimi alamıyordum. İnanılmaz bir biçimde buradaydı. Bayan Northe'nin ima ettiği gibi, Denbury'nin ruhunun bir kısmı bu odada bizimleydi sanki.

Sırık gibi, sivri burunlu, içten gülümlü bir adam odanın köşesinden içeriye kafasını uzattı.

“Sevgili Bayan Northe, Bayan Hathorn, bu kadar çabuk tekrar uğrayacağınızı neden söylemediniz?”

Bayan Northe tabloyu işaret etti. “Ona karşı koymak çok güç. Bayan Natalie Stewart’ı resmi görmesi için getirmem gerekiyordu. Metropolitan’dan Gareth Stewart’ı biliyor musunuz? Onun kızı.”

Adam bir şey söyleyemeden, Bayan Northe dönüp işaretlelerle adını söyledi. Bay Sullivan. Selamlamak için başımı eğdim. Bay Sullivan, Bayan Northe’nin el kol hareketlerinden kafası karışmış hâlde bize baktı. Bu bakışlara fazlasıyla alışkındım. Sosyal bir hata yapmış olmanın korkusuyla selamımı görmezden gelerek başını eğdi. Telaşlı bir aciliyetle Bayan Northe’ye döndüğünde yüzündeki nazik gülümseme kayboldu.

“Sizinle özel bir şey konuşabilir miyiz? Müşterilerle ilgili.”

“Ah. Evet. Eee?”

Bay Sullivan gergin bir ifadeyle Bayan Northe’nin omzunun üzerinden bana baktı. Hiçbir şey anlamıyormuşum gibi davranarak kocaman gülümsedim. Denbury’nin insanları endişelendirdiğini düşünürsek böyle bir durumda tehdit oluşturmuyormuşum gibi yapmanın hiç kimseye zararı olmazdı.

Bay Sullivan, hâlâ tereddütlü, elindeki kâğıdı uzattı. “Genç hanımlardan uzak bir yerde konuşsak?”

“Ah, sorun değil. Bayan Stewart söylediğiniz hiçbir şeyi duymuyor ve Maggie de aşkıyla ilgili en ufak detayı bile ona söylememi istiyor zaten,” dedi Bayan Northe. Yalnızca be-

nim görebileceğim şekilde göz kırptı. *Aşk* kelimesini duyan Maggie içini çekti. Bayan Northe, Sullivan’a döndü ve ben de tek kelime bile duymuyormuşum gibi resme baktım.

“Doğrudan konuya girin, Bay Sullivan. Listede tuhaf olan nedir?”

Sullivan’ın utanarak bana baktığını hissedebiliyordum. “Ah, canım, kıyamam. Peki öyleyse. Şu listeye bir bakın.”

Göz ucuyla bakarken bir anda Bayan Northe’nin yüzünün kireç gibi olduğunu gördüm. Bu şekilde onun güvenini kazanmış olmak büyük bir onurdu. Hak etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağıma yemin ettim.

“Aman Tanrım, Mortimer,” dedi Bayan Northe güçlükle nefes alarak. Panikleyerek adamın sürekli kullandığı adını ağzından kaçırmıştı. Bu operasyonda yer alan herkesi tanıyordu. Artık babam da dâhildi.

Umarım kâğıtta yazarlar Lord Denbury için hayra alametti.

“Ben de aklımdan bunları geçiriyordum,” dedi dehşet içinde. “Bu adamların hepsi...”

“Tinselci. Biliyorum. Sizce de tuhaf değil mi?”

Maggie hemen alarma geçti. Burun delikleri Denbury’ninkiler gibi genişledi. Sanki o da kan kokusunu almıştı. Ya da Maggie açısından, tam da *ağzıma layık* dediği heyecanlı ve entrikalı meselelerin kokusunu almıştı.

“Hayır, Mortimer, konuyu netleştirelim,” diye başladı. “Bu listedeki adamlar tinselci değil. Daha doğrusu artık değiller. Çok tehlikeli adamlar oldular. Özellikle Bentrop. Acemi olarak büyücülükle, karanlık işlerle uğraşan gizemli

tarikatlarla uğraşıyorlar. Denbury'yi onların ellerine bırakamayız.”

“Bir tabloyla ne gibi kötü bir şey yapabilirler ki?”

“Emin değilim. Ama öğrenmemeyi tercih ederim.” Bayan Northe, omuzlarını dikleştirdi. “Bay Sullivan, satın alma belgelerini hazırlamama yardım eder misiniz?”

Sullivan afalladı.

“Kendimi riske atacak bir kadın değilim. Böyle bir eseri, bir köpeğe bile dokunmasını istemediğim ellere bırakamam.”

Bayan Northe, ayrıntılarla ilgilenmek için iznimizi istedi. Çağrılmamış olmasına rağmen Maggie de peşinden gitti.

Tabloyla yalnız kalmıştım. Bir adım daha yaklaşp tüm detaylarını özümsemeye çalıştım.

Sonra birdenbire nefesim kesildi ve kalbim durdu. Aklımı yitirip yitirmediyimi sorguladım.

Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki Denbury, tablonun asılı durduğu duvardan bizzat yürüyerek koridorda süzülüp gitti. Kesinlikle oydu! Gözlerimle bir tabloya bir de aynı ince hatlara, siyah buklelere sahip bedene bakarak içimden bir çılgılık attım. Tek fark, koyu kırmızı renkteki takım elbisesiydi.

Ve sonra durdu. Bana döndü. Farklı olan tek şeyi gördüm... Gözleri kapalıydı. Öyle güzeldi ki gözlerinin düşündüğünüz gibi olmayışı rahatsız edici geliyordu. O an karşımdakinin bir ölü olduğunu hatırladım.

“Merhaba, güzelim,” diye mırıldandı yalnız olduğumuzdan emin olmak ister gibi etrafına bakarak. “Adın ne?”

Aksanlı sesi bir hayalet için yeteri kadar normaldi. Gençti, bir erkekti, İngiliz'di.

Ağzımı açıp boğazımı işaret ettim. Hiç ses çıkmadı.

"Ah, bana söyleyemezsin." Kaşlarını çattı, beklediğim acıma yüklü korkunç bakışlar yerine hâlimden memnun bir ifade vardı. "Ne kadar enteresan." Donuk gözleri ışıldadı ve onlarda tuhaf olan şeyi fark ettim. Işıktaki yansımaları çok garipti. Gece gözlerine ışık tutulan hayvanlarınkine benziyordu. Göz bebekleri birer kor gibiydi. "Ve ne kadar şanslıyım ki... bana asla karşı koyamayacaksın."

Normalde beni rencide etmesi gereken küstah sözlerini düşünerek orada öylece durdum. Bir ölüyle konuşurken görgü kurallarının nasıl olması gerektiğini düşünemiyorsunuz... Eliyle işaret ederek kendi resmini gösterdi. "Muhteşem, değil mi? Sanki canlıymış gibi. Seni izliyor. Onu suçlayamam, ben olsam ben de seni izlerdim, tatlı şey. İkimiz birlikte çok güzel olabiliriz..." Hareketli İngiliz aksanı, davetkâr ve ürkütücüydü. Diğer odadan gelen bir hışırtı duyduk. Parmağını dudağına koydu ve sonra güldü. "Tabii ki küçük sırrımızı saklayacaksın, başka seçeneğin yok. Harika." Ve koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

Hayalet, hiç de hayalimdeki Denbury gibi değildi. Genç bir dâhi ve söylenenlere göre tam bir beyefendi olduğunu düşünmüştüm. Ölü ya da diri hiç kimse bir bayanla böyle konuşamazdı. Ama yine de aşırı merak uyandıran bir şey vardı. Hayaletlerin kendilerine has bir yanı vardır. Neden kendi güzelliğinden bahsederken başka bir varlığı kastediyormuş gibi

konusuyordu. Ve ben şu an neden bunda bir mantık aramaya çalışıyordum?!

Akıl sağlığım yeterince sınanmamış gibi, sevgili günlük, daha da gerilmiştim. Yeniden tabloya döndüm ve kalbim bir kez daha sıkıştı.

Ve o an, yemin ederim ki kafamı kaldırıp Denbury'ye baktığımda...

Resim değışti.

Her karesini derinlemesine ezberlemiştim ve bu yüzden bir şeyin farklı olduğunu biliyordum. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama gördüğümde kesinlikle yadsınamayacak bir değışiklikti. Denbury'nin kitaplığının etrafındaki ahşap zeminin perspektif çizgisi yarıda kesilmişti. Bir kitap tarafından.

Raftaki kitaplardan biri dışa doğru yan yatmıştı ve adının bir kısmı okunabiliyordu.

O Kız

Bağıramıyor olmam çok iyiydi yoksa avazım çıktığı kadar haykırabilirdim. Önce hayaletti -onun kaba hâli- şimdi de bu mu? Heyecandan yanarken, korkudan da üşüyordum. Ne demekti bu?

O Kız

Denbury'nin resmi yardım mı istiyordu? Tablonun canlı olmasından başka bir anlamı var mıydı? Sonuç olarak lanetliydi. Genç bir adamın kaç hayaleti olabilirdi?

Kafamı toplayıp Bayan Northe ya da Maggie'ye gelişmeleri anlatıp anlatmayacağıma karar veremeden önce, ufak tefek

ve boncuk gözlü bir adam odaya girdi. Bütün kehanetler üçer üçer gerçekleşiyordu.

Çirkin bir tüvit ceket giymişti ve saçları acı nane kokan nahoş bir şeyle düzleştirilmişti. Bakışlarını doğrudan bana çevirip pis pis güldü. Dikkatimi tabloya verdim, rahatsız olmuştum. Bir dakika sonra kendine gelmiş gibi selam verdi. Ama ben çoktan bakışlarından kurtulmak için kendimi kaynar suya atmaya karar vermiştim. Tüylerim ürperdi. Bir hayaletle sohbet ettikten sonra, bu adamın kesinlikle nefret edilesi olduğuna ikna oldum. Bir adım yaklaşarak resme tekinsiz bir çeşit zafer duygusuyla baktı.

“Bay Crenfall,” diye gürledi Sullivan aniden odaya dalarak ve hemen aramıza girdi. Sullivan’a minnettar bir bakış attım ve karşılığında o da özür dilercesine suratını buruşturdu. Bu adamla bir odada yalnız kalmak isteyecek birini düşünemiyordum ve Sullivan da bunun farkında gibiydi.

“İşte buradasın, etrafta dolaşıp duruyorsun, nasıl bir iş adamı böyle yapar ki?” diye tersledi Sullivan. “Bayan Northe ve ben Lord Denbury hakkında konuşuyorduk ve reddedeceğiniz bir teklifte bulundu.”

Bayan Northe, içeriye girmeden bir dakika önce kapıdan endişeyle bana baktı. Maggie de zafer kazanmış bir edayla arkasından geliyordu. “Tabii ki Metropolitan Müzesi tarafından destekleniyor. Ve New York tarafından,” diye ekledi Bayan Northe araya girerek.

Bir kaşımı kaldırmıştım ki söylediklerini duymamam gerektiğini hatırladım.

Crenfall'un pis bakışları tabloda Sullivan'a kaydı, sonra da Bayan Northe'ye. Maggie'ye pis pis bakarak güldü. "Ama Bay Bentrop bana en yüksek fiyatı söyledi. Bunu sağlamak için Mısır'daki gezisinden erken dönecek."

"Bentrop'un elinde, açık artırmada benden ve Metropolitan Müzesi'nden daha yüksek fiyat vermeye yetecek kaynak yok."

Bayan Northe yaklaştı, o kadar mesafeden bile Crenfall'un üzerinde kale gibi yükseliyordu. "Hadi ama, Bay Crenfall, ben ahmak değilim. Adam kayırıyorsunuz ve bu bana sökmek. Çok geniş bir çevrem var. Basının, bu sanat tapınağını inşa etmiş olan zengin iş adamlarının ve halkın daha fazla müdahil olmasını istemezsiniz, öyle değil mi?"

Crenfall karşı çıkmak için ağzını açtı ama Bayan Northe konuyu bir adım daha öteye götürdü. "Bentrop'a Mısır'dan buraya gelmek için zahmet etmemesini söyleyin. Mezar soygunculuğuna huzur içinde devam edebilir."

Komisyoncu aradan çıkarılmıştı. Maggie'nin yüzü sevinçle parladı. Teyzesinin çaba harcamadan ustalıkla kullandığı güç ve imtiyazın tadını çıkardığı barizdi. Crenfall'un üzüntüyle gerilen omuzları düştü ve yenilgiyi kabul etmiş gibi omuz silkti. Ödeyeceği miktar için Bayan Northe'nin ayaklarını öpüyor olması gerekirdi.

Söylenerek odayı terk etti. Tablonun satışının para için olmadığı belliydi. Hepsi için aynı şey geçerliydi. Artık nedenini biliyordum. Tuhaf şeyler oluyordu.

"Pekâlâ," dedi Bayan Northe neşeyle Denbury'nin portresine dönerek. "Benim tatlı delikanlım, artık yeni bir sahibin var!"

Maggie yeniden içini çekti, resme bakarken ağzının suyu akıyordu.

Benim hayal gücüm olduğundan eminim ama Denbury'nin yüzünde bir rahatlama var gibiydi. Sanki kıl payı yırtmış gibi bir hâldeydi. Mavi gözleri huzurluydu. Hayaletinin rahatsız edici bakışlarından o kadar farklıydı ki... Ona moral vermek istediğimi fark ettim, dostça ve rahatlatıcı birkaç laf etmek istiyordum.

Bütün bunlar nereden çıkmıştı? İki Denbury, içimde çok farklı tepkiler uyandırıyordu. Başım döndü, midem bulandı. Bunlar adamın iki ayrı yansıması mıydı acaba? Biri iyi yanı, tuvalin üzerinde ölümsüzleşmiş melek gözlü soylu bir ruh ve diğeri de karanlık amaçlarla dünyayı dolaşan kötü yanıydı. Tablo değişen hâliyle duruyordu, kitabın sırtındaki yaldızlı harfler hâlâ okunuyordu ama hareket edip konuşan bedenden hiçbir iz yoktu.

Bayan Northe, göz ucuyla bana bakmaya devam etti. Ne düşündüğümü yine anlayabilecek miydi? Peki, ben olanları ona anlatabilecek miydim?

Babam söz verdiği saatte geldi ve Bay Sullivan ve Bayan North onu çok sıcak karşıladılar.

“Tüh, sizi zorlamış gibi oldum, Bay Stewart. Eğer müdahale etmeseydim, bu inanılmaz eser hırsızların eline düşecekti. Duruma bir son verip bu gösteriyi hızlı bir şekilde bitirdim. Ama Metropolitan'ın desteğine, avukatlarla ve Crenfall'un üzerime salmaya çalışacağı memurlarla bağlantısına ihtiyacım olacak.”

“Böyle bir şeyi neden yapsın ki?”

“Yapacağından emin değilim. Ama bu satışla uğraşırkenki tavrı fazlasıyla şüphe uyandırıcı. Tabloyu İngiltere’nin dışına çıkarmak için acele eder bir hâli vardı,” diye cevap verdi Bayan Northe. “Hadi yemeğe. Natalie, birlikte gidelim.”

Babam üçümüzün arkasından hızlı adımlarla ilerledi. Şaşırmıştı ama davet edilmiş olmaktan mutluydu.

Arabaya bindiğimizde Bayan Northe hiç zaman kaybetmeden konuştu. “Her şeyi duymam için seni odada tuttum, Natalie. Orada biriyle tanıştın mı?”

Başımınla onayladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm, Natalie. Tanrı hayatımıza insanları tam da ihtiyacımız olduğunda dâhil ediyor.”

Yapabildiğim tek şey başımı tekrar sallamaktı, birden *ihtiyaç duyulan* olmaktan acayip mutlu olmuştum. Ben de onun hakkında aynı şeyi hissetmiştim. İmkânsız olan şey kendini gözler önüne sermişti ve inkâr edemedim. Maggie, teyzesinin acesinden memnun muydu bilmiyorum ama konuşmaya karışmamış olmasına şaşırdım.

Bayan Northe devam etti. “Daha önce medyumlukla uğraşanların kendilerinin ötesinde güç arayışına girdiklerini söylemiştim. Bununla büyücülük, sihirbazlık ve her türlü münecimliği kastediyorum.”

“Amaçları ne?” diye sordum. İşaretlerle anlatmaya çalışırken ellerim titredi, bir türlü engel olamıyordum.

“Daha çok, ölümsüzlük. Korkarım ki bu tablo, bir dereceye kadar bu arzuların kanıtı.”

“Ölümsüzlük!” Maggie çatlamak üzereymiş gibi bağırdı. “İşte bu tam da duymak istediğim şey.”

Bayan Northe bana bakarak onu görmezden geldi.

Anlatmaya çalışırken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. “Denbury’nin hâlâ hayatta olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Çünkü ben...”

Ve durdum. İtiraf etmeye hazır değildim. Gerçek bir akıl hastanesine gönderilmeyi istemiyordum.

Bayan Northe tekrar bana baktı. Hem rahatlatıcı hem de cesaret kırıcı, bilmiş bir bakıştı. Sözümü yarıda kesmemi önemsemedi. “Bildiğim tek şey, bu portrenin yanlış ellere düşmeyeceği. Sullivan bu gece onu evime getirecek.” Öbür dilercesine bana baktı. “Maalesef Metropolitan’a güzel bir tablonun başınızı belaya sokmaya degeceğinden fazlasını yaşattım.”

“Onu elinden alacağım,” dedi Maggie hevesle. Bayan Northe, aklından bile geçirmemesini söyler gibi yapmacık gülümsedi.

Bayan Northe sayesinde hiç olmadığı kadar güzel bir akşam yemeği yedik. Denbury’nin hayaletinin beni güzel bulmuş olmasından gururum okşanmıştı. Belki de gerçekten ondan bir parça, ben onu izlerken beni izlemeyi seçmişti... Birlikte çok güzel...

O Kız’ın ne olduğunu ve Bayan Northe’ye nasıl anlatabileceğimi merak ettim. Daha doğrusu önce ne gördüğümü anlatmam gerekiyordu. Hepsi bir hayalden ibaret olabilir miydi? Yalnızca gotik romanlarda yaşanan entrikalar bir tuvale

mi yansıdı? Maggie eğer duyarsa, onun deyişle, düşüp bayılırdı.

Bayan Northe bana güvenerek beni şerefleştirmişti. Deli zannedilmek pahasına da olsa nezaketine karşılık vermeliydim. Ama, açık söylemek gerekirse, korkuyorum.

SONRA...

(İlerleyen saatlerde, yatak odanın cumba penceresinden ayın yükselişini izlerken)

Ve burada, bana gerçek bir arkadaş olan bu günlüğün sayfalarında, inandığım, reddettiğim ve hayalet hikâyeleriyle ilgili inanmaya zorlandığım şeyleri itiraf edeceğim.

Fısıltıdan bahsetmiştim. Çocukluğum, tahmin edebileceğiniz gibi acı verecek kadar sessizdi. Hiçbir ses çıkaramıyordum ve hiç kimse de benim etrafımda ses yapmıyordu. Babam ve ben, aramızdaki sükûneti yıllar önce geliştirmiştik. Benimle ilgili hiçbir sorun yokmuş gibi özel öğretmenler tutarak eğitim almamı sağladı. Duyma yetim ve mizacım gayet iyi görüldüğü için çok erken yaşta okuma ve yazmayı öğrendim. Küçük bir kız için çok iyi bir eğitim aldım ama konuşamadığım için hiçbirini anlatamıyorum. Annemin öldüğü güne dek sesimi kullanabildim. Hatta biraz fazla çenesi düşüktüm.

Babam yeniden gevezelik yapacağım günü bekleyip durdu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ama hiçbir zaman tekrar konuşmaya başlayıp gevezelik yapmadığım için babam beni hastane tarzı bir okula gönderdi. Nihayet ortada bir şey yokmuş gibi davranmanın anlamsız olduğunu anlamıştı.

Fısıltılar, duyma yetimin aşırı hassas olduğunu düşündüğüm anormal sessizlik döneminin bir sonucu da olabilirdi, yani ruhsal eksikliklerimi gidermek için gösterilen bir çabaydı.

Kulağımda genellikle çok hoş ve hafif bir fısıltı vardı. Bir insan sesi olduğunun farkındaydım ama kelimeleri çözemiyordum. Tanıdık heceler duyuyordum ve sık sık adımlı duyduğumdan emindim. Tıpkı rüzgâra bırakılmış bir mesaj, şişe içinde denize bırakılmış bir kâğıt gibi, hiçbir anlam çıkaramıyordum. Onun sesini duyduğumda gerilerek gözlerimi kapatırdım. Kesinlikle oydu.

Yeteri kadar büyüdüğümde, hayal meyal hatırladığım *anne* artık yoktu. Kulağına gelen tam olarak anlaşılmayan, ruhani sesin, kayıp annesinin olduğunu ümit etmesi, bir çocuğun sınırlarının çok da ötesinde değil.

Sesin arkasından, görüş alanımın biraz dışında hep bir hareket olurdu. Hafif bir meltemde dalgalanan dantel bir perdenin ucu gibi beyaz bir hışırtı. Dönüp gergin bir hâlde gözlerimi kısarak bakardım ama asla dokunmaya kalkmazdım.

Görüntü yok, mesaj yok. Sinir bozucuydu.

Wilkie Collins ve Charles Dickens gibi yazarların kitaplarında bahsettikleri, hayaletlerin görülebildiği ve onlarla konuşulabildiği dünyalara kaçmayı dilemiştim. Yeryüzünün ötesinde konuşulan en önemli kelimeleri bile duyamıyor-

sam, bu dünyada konuşmanın nesi iyiydi ki? Hiç kimsenin birbirini dinlemediği bir dünyada konuşmanın nesi güzeldi? Bay Collins ya da Dickens'ın dünyasına adım atabilseydim, özgürce konuşabileceğimi hayal ettim. Sonra da geri dönüp, artık hatırlayabiliyor olacağım hayaletle selamlaştırdım.

Hiçbir zaman dâhil olamadığım bir dünyaya tutkuyla bağlanmanın acısı giderek büyüdü.

On üç yaşına geldiğimde, o sene oldukça hararetli geçen hayatımla, hepsini reddettim ve hayalet hikâyeleri kurgulamaktan vazgeçtim.

Ta ki Denbury'ye dek.

Denbury, o eski hikâyelerin tanıdık sancısı. Çatlamış dudaklara bir damla su. Farklı dünyalara özlem duyduğum o günleri özledim. İhtimalini düşünmek bile içimi titretirdi. Başka bir dünyaya açılan örtünün giderek inceldiğini ve özel yeteneklere sahip olduğumu hissederdim. Öyle düşünmeyi özlemişim.

Ama şimdi, çok farklı. Elbette hâlâ hayalet hikâyeleri heyecan verici ama bir anda gerçeğe döndüklerinde, eski albenilerini yitiriyorlar. Aslında kesinlikle dehşet verici.

03:00

Bir rüyadan uyandım ve detayları anlatmam gerekiyor. Fısıltı vardı. Annemin fısıltısı, tabii ki. Yatağımda uzanırken, odamın köşesinde titreşen beyaz bir ışık gördüm. Hareket etmeye,

görebilmek için boynumu uzatmaya çalıştım ama oraya mihlanmıştım. Fısıltı ısrarcıydı, bir kadın sesiydi. Rüyamda onu anlayabiliyordum. Adımı sesleniyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama rüyamda bile konuşamadım. Bilinçaltım tarafından bile konuşma yetimin inkâr edilmesi çok acımasızdı.

“Natalie...” dedi başka bir ses. İngiliz aksanıydı. Öyle tatlıydı ki tüylerim diken diken olmuştu.

Başımı duvara, tanıdık gelen sese doğru çevirdim. Ve orada duvarımda Denbury’nin resmi asılıydı. Göz alıcı, etkileyici Denbury tablosu duvarımdaydı ve bana bakıyordu. Mavi gözlerini kocaman açmış, etrafı inceliyor gibiydi.

“Sen o kızsın... bana yardım edecek kız. Lütfen bana yardım et, Hatalar...” Resimdeki dudaklar hareket etmiyordu ama onu net biçimde duyabiliyordum.

Bedenim çok ağrıdı ama elimi uzatmayı başardım. Sırtım yay gibi kıvrıldı. Ona yardım etmek istiyordum. Ona gitmek istiyordum, onunla olmak...

Ve sonra döndü. Gözleri simsiyah oldu ve dudakları kırıkdadı. Bu, şehvet düşkününün gölgesinin sesiydi. “Tatlı şey.”

Bedeni tuvalden sıyrıldı ve bir kapıdan içeriye adım atıyormuş gibi yere, yatağıma indi. Üzerime saldırdı, pençeye benzeyen bir el boğazıma yapıştı.

Boğulmak üzereyken sıçrayarak uyandım. Ne iğrenç bir sestti.

Ay yeniden doğarken bunları yazıyorum. Gümüş ışınlarının, gölgeleri defetmesini umuyorum. Boğazımı ovuşturdum, acıyı hâlâ hissedebiliyorum.

*Bayan Evelyn Northe'nin masasından
7 Haziran (mektup yazmak için erken bir saat)*

Sevgili Bay ve Bayan Stewart,

Ne yazık ki şu anda tehlikeli bir sürece girdik ve eğer durumu uygunsuz bir noktaya getirdiysem çok özür dilerim.

Dün gece, evim neredeyse yağmalandı, iki güvenlik elemanımı aştılar. Çok iyi bir nişancı olduğumu bir kez daha gösterme fırsatım oldu.

Hırsızların amacı Denbury'yi almakmış gibi gözüküyordu. Polise haber verdim ama pişman oldum bile. Çünkü buralardaki karanlık güçlerin ince hesaplarından haberdar değiller. Ama yine de evime koruma gönderecekler. Ve belki de Sevgili Bay Stewart, bundan sonra Denbury'yi Metropolitan'da muhafaza etmemiz çok daha iyi olabilir.

Tablonun etrafında dolanan, topallayan bir adam görürseniz dikkatli olun. Karanlıkta adamların eşgalini pek çıkaramadım. Bir el ateş ettim ve hepsi çıkışa doğru kaçıştılar. İçlerinden biri, mermilerimden birini hediye olarak kalçasında eve götürdü.

*Saygılarımla
Bayan Evelyn Northe*

8 Haziran

Babam kahvaltıdan önce kapımı tıkladıp Bayan Northe'nin mektubunu uzattı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı. Hiç görmediğim kadar öfkeliydi, yumurtalarına dokunmamıştı bile. Ekmeğin son lokmasını ağzına atar atmaz yerinden fırladı.

“Gidip onu göreceğim. Orada tek başına olması hoşuma gitmiyor. Hepsi aptal bir portre yüzünden.”

Aslında Bayan Northe yalnız değildi. Yanında çalışan insanlar vardı. Ama babam birdenbire kahraman olmaya karar vermişti ve ona pek de uymayan bu ilgili tavrına gülmemeye çalıştım.

Ayağa kalkmış, gitmeye hazırdı. Daha önce hiç olmadığı kadar hızlıydı. Bayan Northe'nin notunu alıp günlüğümün içine koydum. Bu ilginç olaya ait bulabildiğim tüm kanıtları

muhafaza etmeliyim. Bir gün birileri bunun için bana teşekkür edebilir.

Babam, kendisi Bayan Northe'yi kontrol edip gelene dek evde kalmamı söyledi. Başımı sağa sola sallayarak karşı çıktım. Bir araba çağırıp babamdan önce binip oturdum. Her zamanki duygu karmaşasıyla yüzüme baktı, girişimciliğimden her zaman etkilenmiştir ve hep bunun neden konuşmama da yansımadığını merak etmiştir. Ne yazık ki hiçbir zaman ona verebileceğim bir cevabım olmadı.

Bunları Bayan Northe'nin evine giderken yolda yazıyorum. Başım fırıl fırıl dönüyor, midemde bir düğüm. Bu tablonun üzerinde kara bulutlar dolaşıyor ve tabii yolu onunla kesişenlerin de. Hepimizin sonu Crenfall gibi mi olacak? Tuhaf ve beceriksiz bir hâlde, bu adamın kölesi mi olacağız? Yoksa aramızdaki tek köle ben miyim? Onu uykuda bile bir saniye aklımdan çıkaramıyorum.

Eski efsanelerdeki gibi, beni tehlikeye sürükleyen, yakışıklı, büyüleyici bir yanı var. Ve işte bir kez daha kapısına geldim.

SONRA...

Yazımdan elimin nasıl titrediğini fark edebiliyor musunuz? Tablo yine hareket etti. Ve bu defa işaretleri, tablonun beni ya da benden bir şeyi istediğinden başka bir şeye yormam mümkün değil.

Belki olanları yazarken ben de ne olup bittiğini çözebilirim.

Babam ve ben hemen Bayan Northe'nin, bizi ayakta karşıladığı oturma odasına yönlendirildik. Biraz yorgun olmasının dışında, her zamankinden daha çekici görünüyordu. Canlı bakışları, hafif siyah halkalarla gölgelenmişti. Dün gece olanlar onu biraz yaşlandırmış gibiydi. İlk kez Maggie yanında değildi.

“Böyle bir şeyle baş etmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm,” dedi babam sessizce.

“Ben de Bay Stewart. Ama kafamdan kötü düşünceleri atmamı sağlayacak arkadaşlara sahip olmak çok keyif verici.”

Oturup çay içtik. Babam oturmadan önce bir aşağı bir yukarı yürüdü. İfade yeteneğinin olmayışı, onun için en az benim konuşmamam kadar bir engeldi.

Sonunda Bayan Northe'ye adamlarla baş etmeyi nasıl becerdiğini ve polislerden yaralı hırsız hakkında bir haber alıp almadığını sordum.

“Hayır. Adam sanki sırta kadem bastı. Bana kalırsa, onu Bentrop kiraladı. Tablo hakkında bu kadar ulu orta hak iddia etmemize kızmış olmalı ve onu elde etmek için de her türlü üçkâğıtçılığa başvuracaktır.”

“Gerçekten bu kadar değerli mi?” diye sordu babam tek kaşını kaldırarak.

Bayan Northe duyduğu şeye dudak bükerken ben de yüzümü buruşturdum.

“Gerçekten, Bay Stewart, beni şaşırtıyorsunuz. Eserin bütününün, üzerindeki fırça darbelerinin ve içindeki hayatın emsalsiz olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Babam kafasını sallayıp onaylayarak çayını yudumladı. Belli ki tablo bizim kadar aklını başından almamıştı. Ama bu çok anlaşılır. Tablonun canlı olduğunu bilmiyor ki.

“Peki, bu kadar değerli olduğunu düşünüyorsa, neden açık artırmada daha yüksek fiyat vermeyi denemiyor? Böyle bir sıkıntıya girip sabıka riskini neden alıyor?” diye sordu.

“Bazı şeyler, Bay Stewart, kötülüğü mıknaş gibi çeker. Bu tablonun etrafında çok kötü şeyler olmuş ve bunlar tuvale nakşedilmiş. Sadece tabloyu suçlamak yanlış olur. Denbury’ye olanların da etkisi olmalı... Bazıları böyle nesneleri biriktirmekten hoşlanıyor ve onları elde etmek için de her türlü karanlık yola başvuruyor.”

Babam kesinlikle daha fazla şüpheli görünmezdi. “Ben nakşedilmiş bir şey göremiyorum, Bayan Northe.”

“Aslında kara bulutları Metropolitan’ın ihtişamlı duvarları arasında pek fark edilmeyecek. Biraz da rakamlardan konuşalım, olur mu? Natalie, tatlım, yeni işle ilgili kafan meşgulken, parasal saçmalıklarla canını sıkmayacağım. Bize biraz izin verir misin?” dedi ve koridoru, tablonun durduğu yeri işaret etti.

Başımı salladım, yavaşça ayağa kalkarken elimdeki çayı bıraktım. Odadan kaçıp Denbury’ye koşmak için can atıyordum. Bir anlığına bile olsa yeniden yalnız kalacağımızı bilmek, heyecan verici bir olasılıktı.

Üst kısmı perdeyle kapatılmış geniş merdivenlere yürüdüm.

Gaz lambalarının ışığı azalırken, merdivenleri çıkmak sonuza dek sürecekmış gibi geldi. Evdeki çalışanlardan birinin

Denbury'yle yalnız geçecek anımı bozmasından, tabloda uzak durmamı söylemelerinden, kadife perdenin arkasında bir tuzak hazırlanmış olmasından korkarak etrafıma bakınmaya devam ettim.

Perdeyi çektiğimde tedbiri elden bıraktım çünkü onu tekrar görmek ilk seferindeki kadar nefes kesiciydi. Hep böyle mi olacaktı? Ensem ürperdi, yüzüm kızardı ve soluğum kesildi. Öyle zarif resmedilmişti ki varlığı gerçekten hissediliyordu. Mavi gözleri, ona bakanlardan karşılık bekliyordu. Resmin, dünyanın geri kalanını hiçe sayan, baştan çıkarıcı bir yanı vardı. Lord Denbury'ye baktığınızda, yeryüzünde başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordunuz.

Ve sonra, Bayan Northe gibi, Denbury'nin bakışlarının da biraz karanlık olduğunu fark ettim, biraz daha yaşlı ve bitkin. Hâlâ inanılmaz derecede yakışıklı olsa da bir şeyler değişmişti.

Tablonun detaylarını inceledim. *O Kız* kitabı hâlâ rafta duruyordu.

Sonra yeni bir değişiklik fark ettim. Resmi bozan bir şey. Farklı.

Masasında, eski bir kâğıdın üzerine mürekkep damlamıştı. Mürekkep kalemi hokkanın içinde değil de yerde duruyordu. Kâğıdın üzerinde iki kelimeden oluşan notu net olarak görbiliyordum.

Evet, sen!

Neredeyse düşüp bayılacaktım.

Güçlkle geriye çekildim, telaşımdan neredeyse saksılardan birini deviriyordum. Neyse ki trabzanların kenarına ta-

kılıp düşmekten kurtuldu. Eldivenlerimi çıkarıp yere saçılan az miktardaki toprağı alelacele topladım. Düşündüm ki belki, resme tekrar döndüğümde, not orada olmayacaktı ve bu iş-kence bir halüsinasyondan ibaret kalacaktı.

Ama hayır!

Nota baktım. Oradan da Denbury'ye. Size yemin ederim ki o da bana baktı. Portrenin beni izlediğini söyleyen hayaletini duyabiliyordum...

Titreyen ellerimle perdesini kapattım. Merdivenlerden inerken tırabzanlardan tutunmak zorunda kaldım.

Oturma odasının kapısında durup hiçbir şey olmamış gibi içeriye girip oturmak istedim. Ama çıkmamın rica edildiği bir yere müsaadesiz girmem uygun olmazdı. Ayrıca hayalet görmüş gibi olduğumu söyleyebilirlerdi. Çünkü, bir nevi, görmüş sayılırdım. En azından bir tanesi, umulmadık ve im-kânsız bir şekilde bana ulaşmaya çalışıyordu.

Etrafıma bakınıp, boğucu varlığı ve rahatsız edici gayesiy-le gezinen hayaleti aradım. Neyse ki kötü Denbury kendini göstermedi.

Titreyen adımlarım, beni karşıma çıkan ilk aydınlık odaya götürdü. Altın yaldızlarla bezenmiş, kitaplarla dolu bir odaydı. Gaz lambalarıyla aydınlatılmış son derece davetkâr bir odaydı. İçeriye mutluluk hâkimdi. Böyle bir kütüphane için canımı verirdim. Bazı ciltler, kilitli cam kutulara koyulmuştu. Tokmaklarını çekip gerçekten kilitli olup olmadıklarını görmek istedim. İçindekiler ruhlarla ilgili kıymetli ciltler miydi acaba?

En yakınımıdaki kâğıtlardan birini aldığımda, ruhbilimle ilgili bir makale olduğunu gördüm.

İnsanın ve hayatın özünün, yaşam kargaşasından fazlası olduğunu okuyup büyülendim. Makalenin, ruhun temizliği ve dünyada hem kendimiz hem de başkaları için pozitif bir varlık bırakmak hakkında olması beni hüsrana uğrattı. Öbür dünyayla iletişim kurmakla alakalı tek bir kelime yoktu. Utanarak, Maggie gibi, olayın yalnızca heyecan veren kısmıyla ilgilendiğimi fark ettim. Ölüler. Ruh çağırma seansları. Hayaletli şeyler.

Ama eğer hayat bedenden fazlasıysa, Lord Denbury'nin özünden bir şey bir tuvalin içinde yaşıyordu. Ve başka bir parça da Manhattan'da bir yerlerde yürüyordu. Resmini daha çok sevmiştim. Ölüleri çağırmak gibi, tablosunu da canlandırmanın bir yolu var mı acaba?

9 Haziran

İşler sarpa sardı ve... Canımız, akıl sağlığımız ve gerçeklik kavramımız tehlikede.

Günümüz yeteri kadar sakin başladı. Sonu da öyle olacak mı acaba...

Ertesi gün Bayan Northe, arkadaşlık ve yeni bulduğu ailesine karşı vazifeleri bahanesiyle ziyarete geldi. Yıllardır yardımcılığımızı yapan Bessie'ye kendisini yeni teyzem olarak tanıttığını duydum. Bessie en azından evimize bir kadının gelmesinden memnun olmuş olmalıydı ki başını salladı. Defalarca babama benim yaşımda küçük bir kızın etrafında bu kadar çok erkek olmasının tehlikeleri hakkında ders verdiğini duymuştum. İlk tehlike Edgar'dan gelmişti bile. Pis çapkın. Kızlığını da bozmuş olsaydı tam acınası olurdu. Ama öyle bir şeye yeltenmesi bile Bessie'nin onu öldürmesine ye-

terdi. Çocukluğumda Bessie yanımda olsaydı konuşuyor olur muydum acaba çok merak ediyorum.

Evde yalnız olduğumu gören Bayan Northe, Bessie'ye, günün geri kalanında bana eşlik edeceğini söyledi. İşaretlerle Maggie'nin hâlini hatrını sordum.

Bayan Northe cevapladı. "Yeğenimin benimle olmaktan hoşlanmasını takdirle karşılamama rağmen arada sırada onu annesine götürmek zorundayım."

Şoför, Bayan Northe'nin arabasına kadar gitmemize yardımcı olurken, bunun yalnızca dostça bir ziyaret olmadığını anladım. Tatlı yüzünde, tahmini mümkün bir bakış vardı. Dudaklarını büzüşünden ve ela gözlerindeki ışıltıdan, önemli bir şey olduğu belliydi.

"Görmeni istediğim bir şey var," dedi sessizce.

Cevap vermedim, ne demek istediğini anlamışım gibi de davranmadım. Belki de ruhbilimle ilgili makaleyi orada bırakmamalıydım. Bayan Northe, işlerine burnumu soktuğum için beni azarlardı. Tabloyu kastediyor olabilirdi...

Northe'lerin evinde çalışanlar garip biçimde alışılmışın dışında insanlardı. Ben böyle düşünürken hiçbiri ortalarda yoktu. Belki Bayan Northe böyle istiyordu. Ama hepsine öyle arkadaşça davranıyordu ki birbirlerinin yakınlığından rahatsız olacaklarını düşünemezsiniz. Babam bir kez daha benimle ne yapacağına dair bir kriz yaşarsa, Bayan Northe'ye yanında çalışmayı teklif etmeyi düşündüm. Ama bizi kapıda karşılayan hiç kimse yoktu ve şoför koşarak kapıyı açtı. Şapkasını çıkarıp selam vererek yolumuzu temizledi.

İçeriye girerken hissettiğim soğuşu, ışığın nasıl garip bir şekilde belli bir noktada durduğunu onlar da hissetmiş olabilir. İnsanın dikkatini doğrudan büyük merdivene ve mor, kadife perdeye çekiyordu. Sanki koca evde önemli olan başka hiçbir şey yok gibiydi.

Bayan Northe bakışlarımı izledi.

“Manyetik gibi, değil mi? Bizi zorluyor,” diye mırıldandı. Başımı sallayıp onayladım. Etkilenmemişim gibi yapmak işe yaramazdı. Saklamak için artık çok geçti.

“Tuvalle ilgili değişik bir şey fark ettin mi? Geçen sefer bakmadan geçtiğini sanmıyorum.”

Ruhbilimci olmasının dışında zihin de okuyup okumadığını merak ettim. Yüzümün kızarmasıyla kendinden memnun güldü.

“Bakmamış olsaydın, beni hayal kırıklığına uğratacaktın,” diye devam etti. Tablonun yanına inene kadar konuşmadık. Bir kralın huzuruna çıkıyor gibiydik. *Denbury’den iyi kral olurdu*, diye düşündüm. En sadık vatandaşlarından biri olurdum, bembeyaz elini öpmek için dizlerimin üzerine çökerdim. Yüzüm alev alev yanmaya devam etti. Bu tablo, zaten aşırı faal olan hayal gücümde harikalar yaratmıştı.

En alt basamağa indiğimizde perdeyi açtı. Gürültü yapmaktan korktuğum için nefesimi tuttum. Ama içimden nefes almaya çalıştığım için göğüs kafesim kasıldı, kalp ritmim bozuldu. Yüzünü artık gözümde canlandırabilsem de her görüşümde ilk kez görüyormuşum gibi oluyordum. Sanırım âşık olmak da böyle bir şeydi. Âşık olmuştum. İki boyutlu

bir nesneye. Bir resme âşık olan dilsiz kız. Ne hoş. Sahiden çok hoş. Hiçbir şey yapmadan orada oturup tuhaf kaderimi bekleyebilirdim.

Lord Denbury'nin yanaklarına kan gelmişti, sanki o da kı-zarmıştı. Mavi gözleri çok parlak ve canlıydı...

Bayan Northe merakla beni izliyordu. Kendime gelerek ona dönüp yorumunu bekledim. Kitabı ve sonra da kâğıdı işaret etti. Aynı ipuçlarını o da görmüştü. Hâlâ oradalardı. Hayal görmemiştim.

"Ben bir kız değilim," dedi Bayan Northe imalı sesiyle. "Geriye düşünebileceğim bir tek sen kalıyorsun. Sen Lord Denbury'yle tanıştıktan sonra tablo hayat kazandı. Gerçekten. Bahsettiği kız Maggie de olamaz çünkü seninle tanışmamızdan önce birçok kez onu görmüştü. Tepki verdiği tek kişi sensin. Seni seçti."

Beceriksizce Bayan Northe'nin yüzüne baktım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Ne... istiyor peki?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ona sordun mu?"

Bayan Northe'ye deliymiş gibi baktım. Dudaklarını bü-kerek benimle dalga geçmediğini göstermeye çalıştı ve ek-le-di, "Seninle not aracılığıyla konuştu. Neden sen de aynı şeyi yapmıyorsun?"

Tekrar boş gözlerle baktım. Çok sıradan bir şey söylemiş gibi konuşuyordu. Benim kadar çıldırmış olup olmadığını merak ettim. Gidip kendimizi en yakın akıl hastanesine atsak iyi olacaktı. Uzun süre yüzüme baktıktan sonra Denbury'ye

döndü ve sonra tekrar bana baktı. “Bu dünya çok yeni, Natalie,” dedi tabloya bakıp düşüncelere dalarak. “Büyü gerçekten var. Ama bunun gibi bir şeyi hiç görmemiştim. Sen görmüş müydün?”

Başımı hayır dercesine salladım. “Ama hayaletini gördüm,” dedim işaretlerle. Dudağımı ısırdım.

Bayan Northe başını kaldırdı. “Hayaleti mi?” dedi hayret içinde. Başımı sallayıp onayladım.

“Kültür ve Sanat Kurumu’nda,” diye açıkladım. Ellerim titriyordu. “Yanımdan geçip benimle konuştu. Farklıydı. Tam olarak... bir beyefendi diyemem. Ürkütücüydü. Gözleri... kapalıydı.”

“Neden bana söylemedin?” dedi sertçe. Çaresizce yüzüne baktım. Bakışları yumuşadı.

“Çok üzgünüm, Natalie. Senden çok şey bekliyorum. Bu konulara tamamen yabancı olduğumu unutuyorum. Elbette tek kelime etmedin çünkü deli ilan edilmekten korktun. Ama aklını kaçırmadın. Bana onun diğer hâlinden bahsettiğin için teşekkür ederim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemize yardımcı olacak.”

Bana bir şeyler öğretmesini umarak kaşlarımı kaldırdım.

“Ah, hoş olmayan bir sürü şey,” diye cevap verdi. “Ama seçenekleri daraltabilmek için Denbury’ye sormalısın.”

Yeniden Denbury’ye döndüğümde, hayretler içinde elimle ağzımı kapattım. Yine değişmişti. Elleri yanda değildi. Sağ kolunu açmış, parmaklarını bana uzatıyordu.

Benden ne istiyor olabilirdi ki?

Kötü bir şey mi? Bir rica mı? Güzel bir şey mi? Olasılıkların hepsi korkutucu ve şüphe uyandırıcıydı. Sesini duydum. Ve ismimi söylemesini istedim.

“Seni çağırıyor, Natalie Stewart,” dedi Bayan Northe sanki çok normal bir şeymiş gibi. Böyle tuhaf şeylerden soğukkanlılıkla bahsetmesine hayrandım. Paniğe kapılmamı önlüyordu.

“Masallarda genç ve güzel prensesin kendini kurtarmasını bekleyen büyü yapılmış prensler gibi. Böyle bir prenses olacağın hiç aklına gelmiş miydi?”

Alık alık baktım. Bu çığınca bir düşünceydi. Kâğıt ve dolma kalem uzatıp almam için ısrar etti. “Not yazmak işe yarayacak mı bak bakalım.”

Kendimi toparlamak için başımı salladım.

“Nasıl?..” diye sordum. Bana kötü bir oyun oynuyor olabileceklerini hissettim. Ama Bayan Northe omuz silkip kâğıt ve kalemi elime sıkıştırdı.

“Tatlım, dünyada açıklaması zor bir sürü şey gördüm. Buna benzer bir şey daha önce görmedim ama delirdiğimi düşünmüyorum. Kötü şeyler oluyor ve bunları ciddiye almamız gerekli. Ama sakın kalmamız önemli. İkinizin halletmesi gereken şeyler var. Sizi yalnız bırakayım.”

Başka bir şey söylemeden aşağıya inip ruhani bir zarafetle çalışma odasına girerek gözden kayboldu. Ruhsal bilimcilerle geçirdiği zaman ona manevi bir hava vermişti.

Sıra dışı ve korkutucu peri masalımla baş başa kaldım, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Üzerinde güzel çiçeklerle dolu bir vazonun olduğu küçük masaya yaklaştım. Porselen vazoyu kenara çekip bir şey yazmadan önce durumun ne kadar saçma olduğunu düşünmeye çalıştım.

“Benden ne istiyorsun?” yazdım.

Notu kaldırıp göz hizasında tuttum. Hayatımda kendimi hiç bu kadar aptal hissetmemiştim. Kahkaha atmamaya çalışarak başımı çevirdim. Tekrar başımı kaldırdığımda dönüp kaldım. Parmakları bükülmüştü. Bulutsuz gökyüzünü andıran masmavi gözleri fırtınalıydı. Gözlerini bana dikmiş minnetle, yalvarırcasına bakıyordu. El işaretiyle beni çağırıyordu. Tuvalin içinden çıkıp nasıl bir şeytan olduğunu anlatmasını diledim. Tanrım, umarım bir şeytan değildir ama bunun bir melek işi olmadığı da kesin. Ancak sihir ve büyü işi olabilir! Büyünün içinde bir şeytan olabilir miydi acaba? Bu konularda hiç tecrübeli değilim ama işlerin yolunda olmadığı kesin...

Ne yazık ki son olanları algılamaya çalışırken düşüncelerim kalemimden hızlı ilerliyor. Konuşabilmeyi, bu sancılı dakikalardaki kadar çok istediğim başka bir an daha olmamıştı. Gerçekler, önümdeki tuvalin muhteşem iplikleri kadar tuhaf dokunmuş. Çok gerçek ve bir o kadar da gerçek dışı.

Sanırım sorum biraz kapsamlı olmuştu. Tekrar yazmak için masaya yaklaştım.

“Sana yardımcı olabilir miyim? Nasıl?”

Kâğıdı yine yukarı kaldırdım. Kollarımın titrediğinin belli olmaması için kendimi kastım.

Ama Denbury'nin resmindeki son değişimi fark edince kâğıt parmaklarımın ucundan kayıp uçarak yere düştü.

şimdi de masayı, masadaki hokkayı ve mürekkep damlalarını işaret ediyordu. Kâğıdın üzerindeki iki kelimeyi görünce baştan ayağa ürperdim.

“Bana dokun...”

Harikalar Diyarı'ndan gelmiş gibi görünen kelimeler karşısında dondum. Alice'in, harikalardan çok dehşetle karşılaştığını hatırladım. O anki tek ses ve his, benim kalbime aitti. Yalnızca göğsümde değil, kulaklarımda da gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

Zihnimi okuduğunu düşünerek korkuyla titredim. Teninin sıcak olup olmadığını merak ettiğimi sezmiş olabilir miydi? Eminim soğuk, dümdüz bir resim hissedecektim. Belki hareket etmeden önce düşünmeliydim ama öyle yapamayacak kadar heyecanlanmıştım. Hem bir tabloya dokunmanın ne zararı olabilirdi ki? Kirli ellerimle bir tabloya dokunduğum için beni eleştirecek olan Metropolitan çalışanları, ressamlar ve tarihçilerden af diliyorum. Bunun zamanla esere zarar verebileceğinin farkındayım. Ama parmaklarımın ucundaki bu tablo, sıradan bir tablo değil.

Tabloya yaklaştım, ustaca fırça darbeleri daha da belirginleşti. Derinlemesine baktıkça, resim soyutlaştı. Çizgiler boyut kazanmış, sanatsal bir biçimde üst üste yığılmıştı. Titreyen parmaklarım yükseldi.

Eli yine kıpırdamıştı, sanki gözlerimi kırptığımda dönmüştü. Bir şeyleri işaret etmeyi bırakmış, elime uzanmıştı.

Geçen zamanın farkında değildim. Farkında olduğum tek şey, ne olduğunu bilmediğim bu şeyle yalnız olduğumdu. Kesik kesik solumaya başladım.

Düğmelerini açıp yavaşça gevşeterek eldivenlerimi çıkardım ve kenara attım. Parmaklarımı onunkilerin önüne getirdim ve elini tutmayı arzuladım. Bedenim aklımdan ve irademden bağımsız tepkiler veriyordu. Onun idaresindeydim. Fırça darbelerinin en yoğun olduğu, kalın boya katmanlarıyla minik tepeciklerin ve çukurların oluştuğu kısma dokundum. Hiç umduğum gibi değildi.

Parmaklarımı suya sokmuşum gibiydi. Sanki boya henüz kurumamıştı. Tuvale ya da duvara değil de tablonun içine dokunduğumu hissettim.

Ve sonra tablonun içine doğru yuvarlandım.

Heyecan, bir beden deneyimleyebileceği en ayrıcalıklı histi. Doğduğumuz anı hatırlayabiliyor olsaydık, onun gibi bir şey olduğunu düşünebilirdik belki. Hava ve ışık sürekli değişirken hissedilen bir yükselme, karıncalanma hissiydi. Bir sıcak, bir soğuk; bir karanlık, bir aydınlık; bazen hepsi bir aradaydı. Duyusal bir girdi patlaması ya da yıldız patlaması sonrası bir sessizlik gibiydi. Çünkü duyabildiğim tek şey kalbimin gümbürtüsüydü. Ve sonra da gırtlığımdan çıkan derin nefes sesleri. Korkmama yetecek kadar zihnim karışmıştı. Dengemi yitirmiştim, ileri doğru hareket ettim. Belirsiz gölgelerin arasında hızlı bir şekilde yakalandım.

Beni göğsüne doğru çekip saçlarımı okşadı. Bir an kendimi dünyadaki en değerli şeymişim gibi hissettim.

“Tanrım, sana şükür,” diye mırıldandı saçlarımın arasından. “Hâlâ umut var.”

Oldukça hareketli bir tempoyla, tatlı bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Hayaletinin rahatsız eden sesi değil, başı dertte olan bir adamın sesiydi. Sıcığına sokulup beni saran kollarının tadını çıkardım. Düpedüz delilik olmasının yanında, kader işini yapıyor ve olması gerekenler yaşanıyor gibiydi.

Utanarak göğsünden çekilip yüzüne baktım. Parlak mavi gözleri sıcacık ve davetkârdı. Bu Denbury, Sanat Kurumu’nun koridorunda gördüğüm o kabuktan çok daha canlı ve göz alıcıydı. Bu gerçek Denbury’ydi. Hayat dolu, uzun boylu, geniş omuzlu ve beni tutan kollarından anladığım kadarıyla güçlüydü.

Bakışlarının verdiği cesaretle, siyah buklelerinden birini nazikçe geriye doğru attım. Parmak uçlarım yanağına, sonra çenesine ve dudaklarına dokundu. Muhteşem bir his. İki kişi birbiriyle böyle tanışmazdı ki...

Gülümsedi. İçim ısındı. Gözlerinin altındaki hafif gölgeler, bana bir resim olduğunu hatırlattı. Güldü ve dudakları ince bir çizgi şeklini alırken, gözleri ıslıl ıslıl parladı.

“İnanın bana, gerçeğim.”

Konuşması beni yeniden kendime getirdi, irkilerek sıçradım. Ne kadar da ileri gitmiştim. Yanaklarımın alev alev yandığını hissedebiliyordum.

“Affedersiniz! Bana ne olduğunu bilmiyorum,” dedim.

Konuştum.

Daha sonra söyleyeceklerimi düşününce şoka girdim.

“Ben... Ben... konuşuyorum!”

Sesim çok zayıftı, uzaktan geliyor gibiydi. Ama düşündüğümden daha yüksek çıkmıştı. Daha önce hastanede çıkardığım beceriksiz sesler gibi değildi. Arada sırada odamın mahremiyetinde çıkarmaya çalıştığım tuhaf sesler gibi de değildi. Onunla birlikte yaşayabileceğim bir sestti. Duymayı özlediğim sestti. Son derece şık döşenmiş bir İngiliz malikânesinin çalışma odasında, bir dakika öncesine kadar duvarda dümdüz bir tablodan ibaret olan bir adamla yalnız olduğum ve az önce bir resmin içine girdiğim düşünülürse, daha fazla korkmuş olmam gerektiğini söyleyebiliriz. Gözümünden yaşların dökülmesine engel olamadım.

“Neler oluyor?” diye sordum dudaklarımın gerçekten hareket edip etmediğini görmek için ağzıma dokunarak. Nefesimi elimde hissedip gerçekten bir mucize olup olmadığını görmek istedim. Öyleydi. Mucizeleri hiç tükenmeyen ve beni nasıl sürprizlerle karşılaştıracığı henüz belli olmayan, tuhaf ve gizemli bir tanrının lütfuyla, kendi gayretimle yıllar sürecekt muhteşem bir şey gerçekleşmişti.

“Sanırım ikimiz de bazı görgü kurallarına karşı koyuyoruz,” dedi Denbury. Hınzırca güldü. “Ama kendimizi polisin bile henüz kurallar koymadığı durumlarda bulduk.” Gülüşü kayboldu. “Bir adamı, bir çerçevenin içine hapseden sihir ve büyüler, ne yazık ki böyle olmasını gerektiriyor. Ben Jonathan Whitby, Lord Denbury. Şu başıma gelen saçma durumdan önce, İngiltere, Greenwich’te bir malikânede yaşıyordum. Hadi siz de isminizi söyleyin, şimdi, yapabiliyorken.”

“Adım Natalie Stewart. New York’ta bir apartman daire-sinde yaşıyorum. Ve şimdiye dek... hiç konuşmadım. Yani... sanmıyorum. Bu... benim hayallerimdeki, sadece masallarda olabileceğini düşündüğüm şey. Bu bir... mucize.”

Denbury’nin geniş omuzları gevşedi. Yoğun bakışları, ne-fesimi kesiyordu.

“Tanrım, bu kâbustan bir mucize çıkması beni çok yürek-lendirdi.”

“Ne... oldu? Size?”

Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesi zaman alıyordu ama acemi biri için bu çok doğaldı.

“Tam olarak söyleyemem. Tüm hayatımı İngiltere’de geçirdim ve çok ihtişamlıydı.” Bakışları karardı. “Sonra annem ve babam öldü, bir şeytan avukat olarak araya girip salağın biri için beni yanında götürdü,” dedi Denbury öfkeyle. “Hepsi bir günde olup bitti.” Hızla bana döndü. “Bayan Stewart, hangi yıldayız?”

“1880 ve New York’tasınız.”

“Bileceğinizi sanmam, hele ki ben...”

“Ölüyseniz?” diye tamamladım, sonra da tereddüte düştüm. “Ya da öyle farz ediliyorsanız?”

“Benimle rahatça konuşabilirsiniz,” diye sıkıştırdı Denbury. Ama sonra nazikçe ekledi. “Artık konuşabildiğinize göre, umarım benimle rahatça ve neşeyle konuşursunuz.”

Gülümsedi ve sonra, başka bir şey tartışıyor olmayı -flörtleşmek gibi mesela- dileyerek iç karartıcı mevzuya geri döndüm. Ne yazık.

“Evet, Lord Denbury, öldü sanılıyorsunuz,” diyerek iyice elime yüzüme bulaştırdım. “Gazeteler intihar olduğunu söylüyor ama sizinle ilgili bildiklerim, portrenin gelmesiyle birlikte öğrendiğim şeyler.” Yüzüm kızardı, hâlâ yavaş konuşmak zorundaydım. Sesimin nasıl çıktığı konusunda hâlâ hayretler içindeydim. Bu kadar telaşın ortasında böyle bir heyecan inanılmazdı. “Ama... sizi gördüm, hayaletinizi. Sizziniz ama başka biri gibi davranıyordunuz... O... farklıydı.”

“Evet. Bir şey beni ele geçirip hapsetti. Ve orada burada bir yerlerde.”

Ürperdim. “Babam Metropolitan Sanat Müzesi için çalışıyor. Sizi koleksiyona katmaları konusunda ısrar ettim. Ben... bizzat böyle bir şeyin parçası olmak istemezdim,” dedim ellerimi ovuşturarak.

İçim birdenbire korkuyla doldu. Resme girdiğim için ben de mi çıkamayacaktım acaba? Gözlerimi ondan alabildiğimde, ki kabul edersiniz ki çok zordu, etrafıma daha dikkatli baktım. Çalışma odası, iki boyutluyken nasılsa hâlâ öyleydi, sadece şimdi üç boyutluydu. Ama her şey çok garip ve küçüktü. Sahne dekoru gibiydi. Güzel Şark halıları ve altın dolmakalemler, Lord Denbury’nin malikânesinin ihtişamını yansıtıyordu. Her şeyin kenarı flu görünüyordu. Her şeyin ilk bakışta çok güzel olduğu ama sonra bir anda yok olduğu bir rüya hâliydi.

Peki, nasıl olmuştu da o ve ben bu inanılmaz duruma gelebilmiştik? Dünya hakkında bildiğim her şeyin sanılandan çok daha karmaşık olduğu kanıtlandı.

“Hiç İngiltere’de yaşamadınız mı?” diye sordu birdenbire. Başımı sağa sola salladım. “Neden sordunuz?”

“Sizinle ilgili... bir şey var. Tanıdık bir şey. Biliyorum, ku-lağa çılginca geliyor. Şey, evet şu anda bir resmin içindesiniz ve en çılginca şey bu ama—”

Gazetedeki makalesini okuduğumda hissettiğim aynı rahatsız edici noktaya değinmişti. Esrarengiz bir yakınlık. Birbirimize baktık.

“En son hatırladığınız şey ne?”

“O. Şeytan. Farkında olmadan korkunç bir şeyi evime da-vet ettim. Ailemin ölümünden sonrası bulanık,” diye mırıl-dandı acınası bir hâlde.

Tabii ki hâlâ yastaydı. Yeniden bir baştan diğerine adımla-maya başladı. Hareketleri sinirlerime iyi gelmiyordu ama belli ki enerjisini toplamasına yardımcı oluyordu.

“Şeytan korkunç bir güçle bana hükmetti,” dedi.

Kafasını ovuşturup parlak, siyah buklelerinden birini da-ğdıttı. Sanki kafatasına dokununca başındaki musibeti daha iyi anlayacaktı.

“Ve beni boyunduruğu altına alanın yüzünü kesinlik-le hatırlamıyorum. Ama Crenfall’u hatırlıyorum. Beni gö-türen oydu—” Denbury durdu, yüzü kızardı, utanmıştı. “Uyandığımda bağlıydım. Ayin gibi berbat bir şey vardı. Sonra da bu hapishane.”

Çok açık sözlü değildi. Ama baskı yapmadım. Kendi da-yanıklılığını ölçmeye çalışıyormuş gibi elini göğsüne koydu. “Bedenimi burada hissediyorum. Ve hâl böyle olunca...”

“Hâl böyle olunca, sizi dünyada görebildim,” dedim. “Söylediğiniz gibi, şeytanın tuhaf, şeye... benzeyen simsiyah gözleri mi var?”

“Bir hayvana,” diye cümledeki boşluğu tamamladı Denbury. “Bir köpeğe benziyor.”

Başımı salladım. “Öyleyse gördüğüm şey o. Gördüğüm *kizi*. Sizin yüzünüzü almış.”

Denbury öfkeyle yumruğunu masaya vurdu. “Lanet herif!” Başka tarafa dönüp bir şeye vuracakmış gibi ellerini yumruk yaptı. İçini çekti. “Bir hanımefendinin yanında böyle konuştuğum için özür dilerim, Bayan Stewart,” dedi kendine geldiğinde.

“Sorun değil. Beni böyle bir belaya kim soksa küfredirdim.”

Resmin çerçevesi kapıya benziyordu. Denbury’nin bakışlarını takip etmek için döndüm. Çerçevenin ötesindeki alan, Bayan Northe’nin evinin merdiven sahanlığıydı. Ama sanki çok uzaktan bakıyormuşum ya da arada bir su birikintisi varmış gibiydi.

Ve işte tam o sırada kendimi gördüm.

Karartılmış bir camdan bakıyormuşum gibi, parmaklarımı uzatmıştım ve yüzüm ifadesizdi. Tanrım. İki taneydim. Bir parçam buradaydı, bir parçam orada.

“İnanmıyorum...” dedim güçlkle.

Denbury’nin varlığının hâlâ o kadar etkisindeydim ki onun kollarında olmak, sesini duymak ve kendi sesimi duyuyor olmanın şokuyla, benden iki tane olmasından çok da dehşete kapılmadım. Ama yine de aldığım bütün darbelerin

üstüne eklenmiş yeni bir darbeydi. Hiç bu kadar rahatsız olmamıştım.

“Evet,” dedi Denbury dışarıdaki bedenimi işaret ederek. “Kendinizi iki tane gördüğünüz gibi, ben de iki taneyim. Bedenim zihnimden ayrı.” Şeytanın benimle nasıl bir oyun oynadığını düşünerek ürperdim. “Neredeyim, öyleyse? Uzun boylu bir kadın gördüm, onda bir ışık var—” diye devam etti.

“O Bayan Evelyn Northe, Lord Denbury. Onun evinde-siniz. Muhteşem bir kadın ve harika bir ev sahibidir. Portre onun ama... Metropolitan’a aktarmayı düşünüyor. Resminiz kesinlikle benzersiz bir sanat eseri... Yine de—”

“Ah, ona benzer başka bir şey olmadığından eminim,” diye mırıldandı Denbury.

“Ve Bayan Northe resmin özel olduğunu biliyor,” diye hevesle güven verdim. “Onu kötü emelleri olanlardan koruyor. Bu kadına güvenebilirsiniz. Sizde bir şeyler olduğunu en başından beri biliyordu. Keşke misafirperverliğinin tadını çıkarabilmek için daha iyi koşullarda New York’ta bizimle olabilseydiniz.”

“New Yorkluları severim,” dedi.

“İngilizleri severim,” diye karşılık verdim. Yüzüm kızardı. Aptalca bir şey söylemiştim. Muhtemelen Maggie çok daha zekice bir şey söylerdi. Ya da sadece şaşkın şaşkın bakardı, emin olamadım. Konuşmanın benim için çok yabancı bir durum olduğunu düşününce, kendime haksızlık etmemeye karar verdim.

Ama Denbury gülümsedi ve yüzüm daha da kızardı.

Hırsızlık girişiminden bahsedip bahsetmemek konusunda tereddütte kaldım ama eğer perdesi kapalı idiyse, hiçbir şeyin farkına varmamıştır. Onun iyiliği için etrafında olanlardan habersiz olmasını umdum. Kontrol edemediğiniz bir kaderi yaşarken tutsak olmak, en çıldırtıcı şey olmalı. Ama sorumun cevabını hâlâ bulamamıştım, ben de burada tutsak mıydım? Camın arkasından ya da suyun içinden görüyormuşum gibi öteki bana baktım.

“Üzgünüm, Bayan Stewart,” diye mırıldandı, “sizi de bu duruma sürüklediğim için. Yaşamış olduğum bu şeyler bir hanımefendiyle konuşulmamalı ama sizi gördüğüm için öyle minnettarım ki ben...” Başını çevirip yumruklarını sıktı. Başka korkuları varsa bile benimle paylaşmadı.

“İçinde bulunduğumuz durum normalin çok dışında olduğundan, Lord Denbury, hareketleriniz için sizi suçlayamam.”

“Yaşamaya henüz başlamıştım!” Yumruğunu yine masaya vurdu. Küçük odada enerjisi yoğun bir biçimde hissediliyordu. Benzerine pek rastlanmadık bir kafese hapsedilmiş hayvana benziyordu. “Çalışma aşkı gelmişti, büyük şeyler yapmak üzereydim. Eğer şans benden yana olsaydı, anne ve babamın gurur duyacağı biri olabilirdim. Öteye, karanlıklar içindeki gerçek dünyaya bakıp sıktığı dişlerinin arasından, “Belki şeytan insanların ne zaman büyük işler yapacağını bilip onları durduruyordur,” diye mırıldandı.

“Olabilir.”

Etrafına bakındı, kim bilir kaç bininci kez yaptığı gibi bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Şimdi elimde sadece bu oda var ve

zaman mefhumundan yoksunum. Size seslendiğimi herhâlde duymamışsınızdır–”

“Hayır ama rüyamda gördüm,” diye cevapladım ve hemen elimle ağzımı kapatıp kızaran yüzümü saklamak için başımı çevirdim. Koşullar ne olursa olsun, bir kız yeni tanıştığı bir erkeğe asla onu rüyasında gördüğünü söylemezdi. “Affedersiniz,” dedim sırtım dönük hâlde. “Hayatı, bir şeyleri söylemek yerine düşünerek geçirmek, beni bir beyefendiyle düzgün bir konuşma yapabilmeye hazırlamadı.”

Denbury güldü. Muhteşem bir sestti. Bana doğru bir adım atıp elini omzuma koyarak kendine doğru çevirdi.

“Güzel Bayan Stewart rüyasında beni mi görmüş? Şeref duydum.”

Güzel olduğumu mu düşünüyordu? Eğer o elini omzumdan çekmezse düşüp bayılacaktım. Maggie kıskançlıktan deliye dönecekti. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama hislerimi belli ettiğimden kesinlikle emindim. Delici bakışlarından ne kurtulabilirdi ki? Ruhumu okuduğundan emindim. En hoş olan şey de birazcık bile gözünün korkmamış olmasıydı.

“Ama, Bayan Stewart, sesinizi geri kazanmış olmanız beni yüreklendirdi. Görüyorsunuz, insanlara yardım edebilmek için doktor olmaya uğraşıyordum. Eğer bu üzücü oda dilsiz bir kızın yeniden konuşmasını sağlıyorsa...” Yüzünde yine tatlı bir tebessüm belirdi. “Böyle bir ödül, hapsedilmiş olmaya değer.”

Duyarlılığından etkilensem de sesli düşünmeme engel olamadım. “Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim, Lord

Denbury, çok naziksiniz. Ama artık ben de mi buraya hapsedildim?”

Yüzü allak bullak oldu. “Ah! Hiç düşünmemiştim. Bana katılacağınızı sanmamıştım, sadece içeride birinin olduğunu bilmenizi istemişim... Siz, size ulaşmak zorundaydım.”

“Neden ben?” diye baskı yaptım.

“Renklerinizden dolayı.”

Bir şey anlamadığım için gözlerimi kırıştırdım.

Açıklamaya çalıştı. “Sizi orada ilk gördüğümde,” resmin çerçevesinden dışarıdaki dünyayı işaret etti, “bulanık da olsanız etrafınız yeşil ve morlarla sarılıydı. Yani kutsal bir ışıktı. Bugüne dek yalnızca birkaç kişinin çevresinde ışık fark ettim. Siz, Bayan Northe ve başka bir kız daha.”

“O Maggie. O da dostunuz,” dedim.

Eğilip kendime baktım ama kutsal yeşil ya da mor ışıklar göremedim.

“Sizin ışığınız en güçlüsüydü,” diye mırıldandı ve bana bir adım daha yaklaştı. Sesi cılız ve kaygılıydı. “Beni hapseden şeytan korkunç bir yöntem kullandı. Beni bu zindana attığında -derin sulara itilmiş gibi- etrafında renkler oluştu. Büyücülerin tılsımları gibiydi. Kırmızı ve altın rengi hâkimdi. Kükürt kokulu, gerçek bir cehennem ateşini anımsatıyordu. Sizin ışığınıza tamamen zıttı. Sizi gördüğümde, ışığınız bana... her şeyi unutturdu.”

Denbury eliyle saçını düzeltirken tepkimi ölçtü. Belli ki beklediği şey bu değildi çünkü kahırlı bir öfkeyle içini çekti. “Bu delilik. Size, görünenin arkasında bir şey olduğunu an-

latmak zorundaydım. İçeriye gireceğinizi tahmin edemedim. Şeytanın peşinde olduğu kişi siz değilsiniz, benim. Ama size hiçbir zarar gelmesine izin vermeyeceğim konusunda bana güvenmelisiniz.”

Ona inanarak başımı salladım ama kafam hâlâ sersemdi ve kendi sezgi ve hislerime güvenemedim. İnandırıcı bir havası vardı, evet ama her açıdan iyi sayılmazdı. Mesela onu buraya getiren kısmına iyi diyemezdik. Renkler, büyüler, kutsal ışıklar... Akla yatkın bir şey aradım. Buradan nasıl dışarıya çıkabileceğim gibi.

“Kaçmaya çalıştığınızda ne oluyor?” diye sordum.

Sol elinin tersini havaya kaldırdı. Lekeli ve kırmızıydı. Yanmıştı. Yüzümü buruşturdum. “Benim için de geçerli olup olmadığını merak ediyorum.”

“Dikkat edin,” diye atıldı.

Ama çoktan diğer taraftaki suyun kenarına ulaşmıştım. Bu dünyanın ayrıntılarını öğrenmem gerekiyordu. Günlerimin geri kalanını bir odada tutsak olarak geçireceğim düşüncesi, yanı başımda beni heyecanlandıran bir eş de olsa, dehşet vericiydi. Ardı arkası kesilmeyen kâbuslarımda hep bir yerlerde tutsaktım ve sesimi kimseye duyuramayacağımı biliyordum. Düşüncesi bile paniğe kapılmama yetmişti. Parmak uçlarımla bir kez daha serin ve yoğun suya dokundum.

Girişimin tam tersi gerçekleşti ve büyük bir güç aynı tuhaf vakumlu kuvvetle beni çekti. Öne doğru düştüğümü hissettim. Ama Tanrı’ya şükür, acı ya da yanma yoktu. Sadece

dengemi kaybettim. Bana uzanmaya çalışan Lord Denbury'ye döndüm.

Son anda kolumu yakaladı. Benimle birlikte gelsin diye, ne kadar kuvvetli çektiysem de acı dolu bir tıslama, kırmızı ve altın renklerden oluşan bir ışıltı, bir beyefendiye yakışmayan bir küfrün ardından eli uzaklaştı. Baş döndüren renklerin arasından dönerek yuvarlanıyordum.

Bedenime tekrar kavuştuğumda, mide bulantıyla savaşıarak dönüp portreye baktım. İnsanın aklını alacak kadar güzel bakışlarında büyük bir çaresizlik vardı. Ama onun da ötesinde, paylaştığımız dakikalara dair hiçbir iz yoktu. Hareketsizdi. Yalnızca bir tabloydu. Yeniden dış dünyanın kurallarıyla karşı karşıyaydı.

Ona moral vermek istedim ama konuşmaya başladığımda dudaklarımdan anlamsız seslerden başka bir şey çıkmadı. Ben de gerçek dünyayla karşı karşıyaydım. Konuşamadığım, konuşmadığım yerdeydim. Yaşadıklarımın adaletsizliği karşısında gözlerim doldu, yerde ayaklarımın dibinde duran beyaz eldivenlerime bir tekme savurdum. Hiç uğraşmadan, kolaylıkla elde ettiğim, Tanrı'nın bahsettiği konuşma yetimi bir kez daha kaybetmiştim. Aklımdan geçen her şeyi bakışlarıma yansıtmaya çalıştım.

Senin için tekrar geleceğim. Sana yardım edeceğim.

Acaba sözümü tutabilecek kadar cesur olabilecek miydim?

10 Haziran

Tablonun içinde yaşadıklarımın sonra, detaylara giremeyecek kadar şaşkına dönmüş hâlde hemen Bayan Northe'nin evinden çıktım.

Her şeyi anlatmam konusunda baskı yapmadı. "Hayalet görmüş gibisin," dedi.

Yüzüne bakıp başımı salladım. "İkisiyle de görüştüm," dedim işaret diliyle.

O sırada babam içeri girdi, hemen yüzümdeki ifadeyi düzelttim. "Natalie, tatlım," diye seslendi, "ziyaretimizi uzatıp ev sahibini bıktırmayalım. Hadi çıkalım."

"Sonra görüşürüz, Natalie," dedi Bayan Northe en sevdiğim şapkamı -üzerinde saten bir gül olan küçük, tül duvaklı- takmama yardım etti ve beni kapıya doğru çekti. "Bana anlatacak çok şeyin var, eminim."

Ve böylece ertesi gün yeniden Bayan Northe'nin çalışma odasıındaydım. Babam müzeye gidince eve gelip beni aldı. Bessie, beni evden gönderdiği için yine çok mutluydu. Ciddi ciddi akıl sağlığımı sorgulamaya başlamışken, Bayan Northe'ye başka bir dünyaya gittiğimi anlatmaktan başka seçeneğim olmadığını hissettim.

Bayan Northe sabırla bana bakarken, elimde bir fincan çayla gösterişli bir sandalyede oturuyordum. Durumun vahameti karşısındaki soğukkanlı duruşu ilaç gibi geldi. Bunca olup biten karşısında dehşete kapılmayan anne gibi tavrı keyfimi yerine getirdi.

Kısa bir süre yalan mı söylesem yoksa önceki gün korsem çok sıkılmış gibi mi davransam bilemedim. Ama bizi kaderin bir araya getirdiğini söyleyen kendisiydi. Böyle bir şey izahsız kalamazdı. Özellikle de onun gibi olayın bu kadar içinde olan bir kadına. Yalan söylediğimi anlardı. Eğer ikimiz de Denbury'nin görebildiği ışık ve renklere sahipsek, ikimiz de bu tuhaf dramın birer oyuncusuyuz demekti.

İşaret diliyle anlattığım ilk şey, Bayan Northe'nin dikkatini çekmişti bile. Babamın bunların hiçbirini duymamasını diledim.

“Devam et,” dedi. “Tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum. Hiç kimseye. Burada gerçekleşen mucizeyi gizlememelisin.”

Tablonun nasıl değiştiğini, beni nasıl kandırıp bir dalga gibi aşağıya doğru sürüklediğini, Denbury'nin beni nasıl kendine çektiğini, durumun beni nasıl şok edip konuştur-

duğunu anlattım. Döndüğümde sesimin hâlâ yerinde olmasının verdiği hayal kırıklığıyla yanaklarımın kızardığını hissettim.

Bayan Northe'nin gözleri kocaman oldu ve ben olanları aktarırken sandalyesinde kaskatı kesildi. Odada hem bir savaşı hem de bir sırdaş olduğunu hissettim. En az benim kadar şaşkındı ama en güzeli, hâlâ yılmamıştı. Öteki dünyaya ait inanılmaz şeyler anlattım. Ötesindeki dünyaya açılan sisli pencerenin arkasındaki aşırı derecede zarif, küçük odanın detaylarını, Denbury'nin metanetli görünen tablosuyla çelişen hapsedilmiş ruhunun çaresizliğini, bir başka gerçeklikten yayılan tuhaf hissi anlattım.

Başıma gelenlerin çığınca oluşundan kaynaklanan titrememi durdurup durduramayacağımı merak ederek bir bardak daha çay aldım ve "Spiritüalizmde bunun bir örneği var mı?" anlamında bir şeyler sordum.

Bayan Northe başını olumsuzlukla sağa sola salladı. "Maalesef ki bu olay beni aşıyor. Ama tecrübem olmasa da konuyla ilgili bazı düşüncelerim var. Unutma Natalie, büyülerin en kötüsünden bahsediyoruz. Ruhlarla, insanın bilincinin sınırlarını aşan insan formlarıyla meşgulüm. Pozitif şeylere, ölümle yaşam arasındaki perde boyunca uzanan güzel ama basit şeylere kucak açıp onları değerlendiriyorum. Bu durum tamamıyla farklı. Şeytanlarla ve aşağılık heriflerle uğraşıyoruz, karmaşık bir sihir.

Doğüstü şeylere karşı duyduğum ilk kuşkudan dolayı içimi yiyip bitiren bir şey harekete geçti. Gözden kaçırdığım bir

şey vardı. Kafamı meşgul eden bu şey her neyse, gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

Eğer bugün olanlar gerçekse fısıltı da gerçektir. Gözümdeki hareket de gerçektir. Belki gerçekten öteki dünyadan mesaj vardı. Annemden. Bu olay, hep merak ettiğim, umut ettiğim ve inandığım şeyleri açığa çıkarmıştı. Yüreğim içimde kalanların acısıyla yandı.

“Ölülerle konuşuyor musunuz?” diye sordum.

Yüzüme uzun ve derin baktı. Verdiği cevaba değip değmeyeceğimi ölçer gibiydi. “Evet,” diye cevap verdi. “Ama Denbury’nin öldüğünden emin değilim.”

Eğilip kucağıma baktım. Şu anki endişemin Denbury’yle bir ilgisi yoktu. “Hayır, ondan bahsetmiyorum.” Ellerimi sallayarak anlatmam pek işe yaramadı. “Şey...” Kadının yüzüne bakamadım.

“Annenle konuşabilir miyim ya da en azından deneyebilir miyim?” diye tamamladı Bayan Northe.

Gözyaşlarıma engel olamadım. Aceleyle silmeye çalıştım çünkü sürekli ağlayan, zayıf ve sümüklü bir kız izlenimi vermek istemiyordum. Yetim değildim, kötürüm değildim ve gözyaşlarımdan hoşlanmıyordum. Ama annemle konuşmak istiyordum. Makul bir istek olduğunu düşündüm.

“Zamanı gelince, eğer doğru olduğunu düşünürsen, deneyebiliriz,” dedi beni ikaz etmeden önce nazikçe. “Etrafımızda bilmediğimiz bunca şey olup biterken, senin için bu kadar anlamlı olan birinin ruhunu çağıramayız. İsteklerin aleyhine kullanılabilir. Bizim için çok değerli

olan bağlantılarımızı dikkatli koruyup uygun zaman ve yerde kullanmalıyız. Onlar hem bizim hem en hassas yanımız hem de en büyük silahımız.”

Ona baktım ve eminim hissettiğim hayal kırıklığı yüzümden okunuyordu.

Elime dokundu. “İsteğini geri çevirdiğim için üzgünüm,” diye mırıldandı. “Ama daha güçlü olmalısın, Natalie. Yüreğini, onu acıtmaya çalışanlara karşı sımsıkı kapat. Keyfini bozma. Yoksa kötü güçler, içinde var olan hayatı da çekip alırlar.” Gözlerim kocaman oldu, elimi boğazıma götürdüm. Bayan Northe kararlıydı. “Hayır, o iğrenç, ucuz tiyatrolardaki vampirlerden bahsetmiyorum. Öyle bir yaratık gerçekte var olabilir ama o etçillerden daha korkunç şeyler var. *Denbury seni seçti*. Ama eğer fark edilişen, bu büyüünün hedefi sen olacaksın.”

Dehşetle irileşmiş gözlerimle ona baktım. Panik hâlindeydim.

“Denbury lanetlenmiş,” diye açıkladı Bayan Northe. “Biz bu büyüü bozmanın bir yolunu bulmalıyız. Ve ben bu büyüünün benim müdahale etmeme izin vereceğinden şüpheliyim. Yani bu iş sana düşüyor.”

Tatlı tatlı gülümsedi.

“Öğrendiklerimi size anlatacağım,” dedim işaretle. “Ve umarım bunu konuşarak yapabilirim.”

Korkum büyük bir heyecana dönüştü. Doğruydı, *konusmuştum*. Öğretmenlerim, kendime güvenirsem başarabileceğimi söylemişlerdi. İmkânsız olduğunu düşündüğüm bir

durumla karşı karşıya kaldığımda bir anda olması muhtemel bir hâle dönüşüyor. Tıpkı rüyamda gördüğüm gibiydi. Sadece Collins ya da Dickens'ın inanabileceği türden, fantastik bir dünyaya girmiştım.

“O an nasıldı? Neye benziyordu?” diye sordu.

Gözündeki bir parıltı bana Bayan Northe'nin bir zamanlar genç ve âşık olduğunu hatırlattı. Bir zamanlar, Denbury gibi yüksek sosyetedan adamlarla dans edip eğlenmişti. Onun da ayakları yerden kesilmişti. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Basit gibi görünen sorusunda da o günlere dair özleminin yankısı vardı. Komplimanlarımı ve yüzümün kızarmasını makul düzeyde tutmaya çalışarak anlatmaya başladım.

“O çok... başka bir karakter. Ve gerçek bir beyefendi. Doktorluk yapıp insanlara yardım etmek istiyor. Neden biri ona zarar vermek istesin ki? Onu çok fazla tanımadığım hâlde ben bile böyle düşünüyorum.”

Nasıl oluyordu da karşılaştığım kişinin bir insan mı yoksa bir hayalet mi olduğunu bilmeden karakteri hakkında yargıya varabiliyordum?

“Ne olursa olsun, harikulade bir adam,” diye ekledim. Kulaklarıma kadar kızarmıştım. Bayan Northe'nin gözleri ışıldamaya devam etti. “Ama tuhaf olan şey, aramızda bir aşinalık oluşu. Sanki birbirimizi tanıyoruz. Elbette tanımıyoruz ama...”

Omuz silkti ve sebep gayet açıkmiş gibi konuştu. “Birinin senin hayatına girmeyi kafaya koyduğunu mutlaka anlarsın

demiştim, hatırlıyor musun? Öyle olduğunda hep sana ilk bakışta tanıdık gelecektir.” Ayağa kalktı. “En kısa zamanda tekrar gelmelisin, Natalie. O zavallı çocuğu orada bırakamayız. Elimden gelen her konuda sana yardım edeceğime söz veriyorum.”

Gözlerimi ayırmadan yüzüne baktım. Kelimeler bir anda parmaklarımın ucundan döküldü.

“Neden bana karşı bu kadar naziksiniz?”

Bayan Northe gözünü kırpmadan bana bakıyordu. “Çünkü öyle davranmam söylendi.”

“Kim tarafından?”

Esrarengiz bir şekilde güldü.

“Kaderden kaçmak hiçbir zaman işe yaramaz. Lanet peşini bırakmaz.”

Daha fazla kurcalamayıp her şeyi olurluna bıraktım. Kalkıp onu kucakladım. O anda doğaüstü bir bağla bağlanmış kız kardeşler gibiydik. Bir şey yapamayacak kadar şaşkındım ama anlamayı kabul ettim. Geri dönölmesi imkânsız bir yola girmiştik.

Ve bu satırları yazarken, karşılaştığım adamın şeytan olmadığını düşünüp kendimi yüreklendirmeye çalışıyorum. Endişeliydi, deliye dönmüştü, çaresizdi... Ama şeytan değildi. Kesinlikle değildi.

Burada, kapının önünde oturmuş, kalabalık sokakları ve ışıltısıyla New York’un karanlık gökyüzünü seyrederken yapabileceğim tek şey ne kadar tehlikeli olursa olsun Denbury’yi yeniden görene dek, tekrar *konusabilene* dek, hayat yeniden

büyülü olana dek her şey normalmiş gibi davranmak. Evet, bilinmeyenler, büyüler ve yaşanan doğüstü şeyler korkutucu. Ama sonunda vadedilen müthiş gelecek, kesinlikle hepsine galip gelir.

11 Haziran

Eğer herhangi birine kâbuslarından dolayı ödül verilecek olsaydı, herhâlde ben kraliçe seçilirdim.

Kendimi bildim bileli kâbuslardan muzdarip olmama rağmen hiçbir bu seferki kadar canlı ve etkileyici olmamıştı. Normalde her detayı hatırlamam ancak bu bedbaht görüntülerin izlerini her daim üzerimde taşıyacağım.

Hatırladığım ilk şey; bir kapıdan geçip ve birdenbire kendimi Denbury'nin çalışma odasında, yani hapishanesinde bulmamdı. Biraz yorgun olduğu hissedilse bile, Denbury her zaman olduğu gibi havalı görünüyordu. Ben kapıyı arkamdan kapatırken, şaşkınlık içerisinde bana doğru döndü ve “Bayan Stewart!” dedi.

“Merhaba, Bay Denbury,” diye mırıldandım. O anki sesim kulaklarıma şu anda bile yabancı geliyor. Rüyalarımda genel-

likle konuşabiliyorum, bu yüzden bu benim için artı bir şok değil, Denbury önce bana sonra kapıya gözlerini dikti.

“Bunu nasıl yaptınız?” diye haykırdı.

“Ne demek istiyorsunuz?” dedim.

“Kapıdan geçmeyi. Ben denedim ama...”

Kapıya doğru yürüdü, elini uzattı ve tokmağı yokladı. Fakat kapının kenarlarından kırmızı ve altın sarısı kıvılcımlar çıktı. Denbury’nin portresinin çerçevesi de kenarlarından ateşler çıkarak, tuhaf bir şeyin kızgınlığının izlerini yansıtarak cazırdadı. Denbury irkilerek kapıdan elini çekti, eli düpedüz yanmıştı.

Resim çerçevesinin her yerinde hafif yanık izleri, ince çizgiler, çarpılar ve üçgenler vardı. Daha önce hiç görmediğim tarzda semboller, çerçevenin tüm arka tarafında soluk izler bırakmıştı. Bayan Northe’nin duvarından saklanmışlardı ama iç taraftan bize görünüyordular.

“Bu da ne?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Hiçbir fikrim yok ama bana aşına bir şey,” dedi Denbury kederli bir şekilde. Sanki bazı semboller onun vücuduna kazınmışçasına, kızgın, kırmızı izleri açığa çıkarmak istermiş gibi kol düğmelerini çözdü. Ürperdim.

“Şeytanın sihrinin bir parçası, elbette. Büyü tasarlandığı zaman, kolum üzerinde bu sembolü bırakarak yandı,” dedi.

“Bayan Northe’ye bu konuda danışmam lazım. Belki yarımı dokunacak bir şeyler biliyordur,” dedim.

Delilik üstüne delilik. Kapalı perdeye bakakaldım. Bir şey kayıptı. Bedenim.

“Rüya görüyor olmalıyım. Rüya mı görüyorum? Kendimi göremiyorum.”

Denbury yaralarını bir tarafa bıraktı ve beklenmedik ama büyüleyici bir gülümsemeyle güldü. “O hâlde dedikodular doğru! Bayan Stewart rüyasında beni görüyor.” Bana doğru bir adım attı, mavi gözleri sıcacık bir tonda, “Öyleyse devam edeyim, zira koltuklarım kabardı,” dedi.

Kızardım ve kekeledim, “Fakat... Siz rüya görüyor musunuz? Ah! Biz aynı rüyayı görüyor olabilir miyiz?”

Denbury omuzlarını silkti. “Keşke bilseydim. Rüya görüp görmediğimi hiç bilmiyorum. Sanki burada müebbet bir binçlilik hâlinde yaşıyorum.”

“Uyumamak sağlıklı değil ama.”

Çenesini kastı ve acı acı konuştu. “Ben de ancak büyülenmek sağlıklı değildir diyebiliyorum, vücudunuzdan koparılıp tuvalde hapsedilmek. Lütfen benim uzunca olan hastalık listeme uykusuzluğu da ekleyin.”

Ona çaresizce bakarak dudağımı ısırdım. Kapıya doğru giderken, “Belki size yardım edebilirim,” dedim. Süslemeli pirinç tokmak benim elimde döndü. Kapı uzun ve karanlık bir koridora doğru genişçe açıldı. Bir fısıltı duydum. O fısıltıyı.

Önümdeki karanlık koridorda bir şeyler göründü. Dantel gibi, belli belirsiz, beyaz bir şeyin ışıltısı. Denbury’yi arkamda hissettim, omuzlarımin üstünden dikkatle koridora bakıyordu.

“Bu.... benim evim değil,” dedi tereddütle.

“Hayır...” dedim zorlukla. “Eğer ben oradan geldiysem, dışarıdaki yer bana ait bir yer olmalı.”

“Hımmm.”

Karanlığa baktığımız süre boyunca uzun, rahatsızlık veren bir sessizlik hâkim oldu. Evet, karanlığın derinliklerinde bir suret vardı, parlak, beyaz, küçük bir şey. Kanım dondu. Zorla bir soru sormayı becerebildim.

“Bir fısıltı... duydunuz mu?”

“Hayır. Ya siz?”

“Ben hep duyuyorum,” dedim, ürkütücü koridora arkamı dönerek. “Biliyorsunuz, ben de ebeveynimden birini kaybettim Denbury, dört yaşındayken. Annemi hatırlamıyorum fakat o zamandan bu yana bana fısıldayıp fısıldamadığını hep merak ettim. Eğer bu fısıltı ondan geliyorsa, keşke daha anlaşılır konuşsaydı.”

“Annenizi kaybettiğiniz için üzgünüm,” dedi.

“Ben de sizin kaybınız için üzgünüm.”

Kafasını salladı, sanki boğazına bir yumruk saplandı ve geri gitti.

Onun acısı beninkinden çok daha tazeydi.

“Sanırım bu benim kâbuslarımı açıklıyor,” dedim.

“Anneniz mi?” dedi.

“Hep bir fısıltı duydum, gözümün kenarına beyaz bir dantel parçası ilişti. Dünyadaki en kötü şeymiş gibi düşünmüyorum tabii fakat... Beni gölgeler takip ediyormuş gibi hissediyorum. Belki de paranoya hastasıyım. Fakat yemin ederim o koridorda bir şey var.”

“Bu sizin kafanızda. Ne olabileceğini düşünüyorsunuz?” dedi.

Aman Tanrım!

Eğer Denbury o andaki acıyı hissetmişse, o hâlde ben onda korkuya da neden olmuşum.

Koridor bir an boştu ama bir sonraki dakika boş değildi. Emsalsiz bir korku unsurunun görüntüsü ile selamlanıyordum. Boğazımda derin bir yerden çirkin bir ses geldi, ellerimle ağzımı kapattım.

Beyaz bir elbise içinde, koyu renk saçlı bir ceset, eşikte duruyordu. Kafası eğikti, karışık saçları yüzünü gizliyordu. Onun bir ceset olduğunu kollarının solgunluğundan anladım ve parmak uçlarından damlayan ve eşığe düşen pıhtılaşmış kandan...

O an sesim yine benden gitti. Çığlık atmak istedim ama atamadım. Onun yerine, panikle döndüm ve o korkunç görüntüden kurtulmak için yüzümü Denbury'nin omzuna gömdüm.

Denbury de onu görerek “Aman Tanrım!” diye bağırdı. Beni korumak için bana sarıldı ve kendisi o korkunç cesetle benim aramda kalabilmek için beni arkasına geçirdi.

O korku anında bile, omzuna doğru baskı yaparken, sanki Denbury daha yeni bir bardak bergamot çayı içmiş gibi, bergamot kokusunu içime çekerek, ona doğru soluduğumu hatırlıyorum. Arkadan beni tutarak kapıya doğru meydan okuyucu bir adım attı.

“Onu rahat bırak!” diye bağırdı.

O an, Denbury'den bir parça ışık yükseldi. Hale gibi, solgun ve gümüş beyazı bir ışık... Belki de kendisinin Bayan North'e'nin etrafında olduğunu tasvir ettiğı ışık gibi. Bir meleğın etrafında olabilecek bir ışık. Koruyucu bir meleğın...

O fısıltının annemden gelip gelmediğini hep merak etmiş-tim. Ama evimizde, şömine rafının üzerindeki resme benziyor mu diye cesede bakmayı kaldıramadım... Aslında, o ceset annemin olsaydı, beni korkutmak istemezdi diye düşündüm. Ama benim kendi zihnim, kendi kâbuslarım, ah, onlar kesinlikle çok acımasızdı.

Uzun bir süre sonra, Denbury beni kibarca dürttü. "Bakın Bayan Stewart. Sadece karanlık," dedi.

O böyle deyince döndüm. Evet, sadece karanlık vardı. Rahat ve güvende hissettiğim, yanından ayrılmak istemediğimden, onun güzel yüzüne doğru yukarı baktım.

Bir taraftan göz ucuyla çerçeveye baktım. İzler zayıflamıştı. Hepsi benim onları bulduğum gibiydi. Fakat orası hâlâ bir hapishaneydi.

"Biz büyölüyoruz, siz ve ben," diye mırıldandı Denbury ve cesurca da olsa, tamamen doğal gözükten harika bir hareketle, beni alnımdan öpmek için eğildi.

Ona karşı kendimi kaybetmemek için fiziksel olarak kendimi tutmak zorunda kaldım. Aslında gerçekliğimizin uçukluğunu unutup beni tutmasına izin vermek çok kolay olurdu. Fakat o benimkinden çok daha korkunç bir darboğazdaydı. Doğruldu ve ellerini tuttum. Cesaretinden

dolayı ona teşekkür etmek ve ona yardım sözüm konusunda güvence vermek istedim. Ancak bütün bu düşünceler, o daha da yakınlaşınca uçtu gitti, dudaklarıma ulaşmak için kafasını eğerken gözleri koyulaştı. Fakat aslında...

Nasıl karşılık vereceğimi dahi düşünmeden, duyularım karardı. Ve başımı yastıkta, bedenimi yatakta uyumuş vaziyette, rahat ve güvende buldum.

Yine de o öpücüğü hissetmek isterdim.

Kâbusumdan en azından iyi bir şey çıkmıştı. Aslında bu defa en son uykumdan daha adamakıllı uyumuştum. Daha derin bir uyku çekmeme rağmen hâlâ bu rüyayı hatırlayarak uyandım. Genellikle rüya tamamen aklımdan çıkmış olurdu. Fakat öyle görünüyor ki Denbury ile uykudayken veya uyanıkken yaşadığım tecrübeler unutulmayacak.

Aaa, resmi Metropolitan'a götürme zamanı gelmiş. Gitmeliyim!

SONRA...

Babam, "Onun gibi zarif bir bayanın bir nakliye arabasında görülmemesi gerekir," diyerek, Bayan Northe'nin bizimle gelmemesi konusunda ısrar etti. Fakat ben, resmi götürürken beni yanına almasını talep ettim.

Bayan Northe beni sıcak bir şekilde selamladı ve bizimle Metropolitan'da buluşacağını söyledi. Neyse ki Bay Denbury her şeyi düzen içinde bırakmıştı. Yerinde olmayan hiçbir şey

yoktu, herhangi bir kitap veya not, Denbury, tam olarak Bayan Northe'nin evinin duvarından alınıp kumaşa sarıldığında onu ilk gördüğüm gibiydi.

Yolda, Beşinci Cadde boyunca giderken, konforsuz bir koltuğa oturdum ve özellikle taşıma için yapılmış teçhizatın içinden kibarca çerçevenin kenarlarını tuttum.

Babam bana baktı. "Umarım Rembrandt'a karşı çok kibar ve titiz davranırsın," dedi. Sadece kafamı salladım. Elimdekini sıkıca tuttum.

Yolun yarısında, çuval bezinin katları köşesinden açıldı ve geniş faytonun loş ışığında altın rengi çerçevenin bir kısmı göründü.

Çerçeveadaki izleri işte o zaman fark ettim. Tıpkı rüyamdaki gibiydiler. Çerçevenin arkasına zarif bir şekilde kazınmış, garip bir düzen içerisinde düz çizgiler, çarpılar ve ince çizgiler vardı. Bildiğim bir alfabe değildi, İbrani ve Yunan alfabesi harflerini az çok görmüştüm, bu onlar gibi de değildi. Fakat sadece bir süsleme ve detay olamazdı. Çerçevenin duvar tarafına gelecek yerine neden böylesi bir ilgi gösterilmiş olsundu ki?

Bayan Northe'nin bana bu izlerin ne olabileceğini söyleyebilmesini içtenlikle ümit ettim.

Vardığımızda, babam resmi eline aldı ve merdivenlerden büyük, kırmızı tuğlalı, kemerli binaya doğru çıktık.

Bayan Northe antrenin büyük kemerlerinden birinin altında duruyordu, Maggie de yanındaydı. Maggie gözlerini en iyi giyinmiş ve en çekici olan görevli ve hamilere çevirmeden

önce bana hemen el salladı. Ben nasıl onu görmekten mutlu olduysam Bayan Northe de beni görmekten mutlu olmuş gibi görünüyordu. Babamın yanakları da onu görünce renklendi. Sanki küçük, normal bir aile olma yolunda ilerlediğimizi hissettirmiyordum.

Göz göze geldiğimizde Bayan Northe başını kaldırdı -yeni bir gelişme olduğunun farkında olduğunu gösterircesine- işaret dili bilgisine bağlı kalmaksızın, bu kadar kısa bir süre içerisinde beni, yüzümü, gözlerimi, ifademi ve vücut hareketlerimi okuyabiliyor olması esrarengizdi.

Bayan Northe'ye, "Çerçevenin üstünde işaretler var," dedim işaret dili ile. Meseleyi diğerlerine hissettirmeden sadece ikimiz arasında kalması için yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Bayan Northe gizemli bir durum hakkında bir ipucundan ziyade sanki küçük bir espiriyi paylaşmışız gibi başını salladı ve gülümsedi.

Müze görevlileri çuval bezi sarılı tuvali aldı.

Maggie, kıskanç kızların titizliği ile, görevlileri beraber izleyebilelim diye bana doğru geldi. Fakat görevliler gerçekten de esere karşı dikkatli olduklarını ispatladılar. Bayan Northe eseri geçici olarak, henüz halka açık olmayan, alt kattaki bir sergi odasına yönlendirdi ve görevliler onu güvenli bir şekilde tutmaya koyuldular.

Babam, Bayan Northe'yi acele ettirmek istemiyor görünüyordu ve izlemeye devam ettik.

Görevlilerin eseri taşımaya giriştiklerini görünce, Maggie, "Böyle bir adamı bodruma koyamazsınız!" diye haykırdı.

Bayan Northe, “Sadece geçici bir zaman için,” dedi herhangi bir sual götürmeyecek ses tonuyla. “Herkesi uygun bir kabul salonunda topladığım zaman, onun örtüsünü kaldırmanın ne kadar heyecan verici olduğunu bir düşünün. En kıymetli arkadaşlarımdan bazıları yurt dışındalar ve açıkçası onlar olmadan bir etkinliğe ev sahipliği yapamam.”

Babam, “Burası esnek bir yer, onu vaktiniz olduğu zaman istediğiniz yere taşıyabiliriz,” diye cevap verdi. “Siz zaten biliyorsunuz, müzeyi büyütmek için konuşabiliriz.”

“Biliyorum,” dedi Bayan Northe gülümseyerek. “Ben ve arkadaşlarım yardım fonu konusuyla ilgilenebiliriz.”

Orada babamın yüzü sevinçle parladı.

Maggie, “Daha fazla parti!” diyerek ellerini çırpı ve ikimiz de o kızlara özgü kıkırdamayla birbirimize sokulduk.

Çerçeveye sarılı kumaştan bir kat yığılıp asılı kalınca, görevliler o kısmı açık bıraktılar. Denbury’ye bakmaktan kendimi alamadım. Ona ulaşip dokunmamak ve üzerine abanmamak için kendimi zor tuttum. Ne kadar etkili bir cazibesi vardı. Ona rüyamdan bahsetmek istedim. Fakat ya o da aynı rüyayı görmediyse... Benim için çok gerçekti. Fakat itiraf etmem gerekirse Denbury’yi hayal etmeye devam etmem (ve neredeyse öpmem) hiç de doğrudan bahsetmek istediğim bir şey değildi. Küçük düşme potansiyelim yüksekti. Belki Maggie’ye söylebilirdim.

Ona döndüm, o da başka bir âlemdeydi. Konuşma etkinliği olmadığı için yine de birbirimize yabancıydık. Denbury ile konuşmamın ne kadar kolay olduğunu düşündüm.

Konuşmam zihnimdeki gibi sesli bir şekilde akıp gitmişti, işaret diline asla tam olarak etkili bir şekilde çevrilemeyecek uzun, zengin cümlelerle... Fakat o başka bir âlemdeydi.

Babam gülümseyerek “Natalie, yeni kazanımımızı uzmanına teslim ettiğimize göre, senin burada geçireceğın saatleri konuşmamız ve programlamamız lazım,” dedi.

Büzgölü cüzdanımdan küçük not defterimi çıkardım ve hemen karaladım. “İzin verebileceğın kadar çok olsun.”

Maggie’ye döndüm ve onun görmesi için de hızlıca yazdım. “Bu odaya gizlice girebileceğım kadar çok.”

Kıkırdadı ve birbirimize gülümsedik. Bu gülümseme kalbimi ısıttı, aramızdaki o mesafede az da olsa bir köprü oldu. Ortak birkaç cümlemin ve çekici bir adamın görüntüsünün neler yapabileceğı ne kadar şaşırtıcı. Korkunç bir endişe beni konuşmaktan alıkoymuş olabilirdi fakat bu, arkadaşlarım olmasını istemediğım anlamına gelmiyordu. Ve eğer Denbury’nin dünyasında konuşabiliyorsam, belki de bu, buradaki yeni arkadaşlarımla benim için bir dönüm noktasıydı. Bu sırada Bayan Northe’nin beni izlediğini hissedebiliyordum.

Denbury, durumunun onun gerçekliğini bizimkinden ayıran kasvetli suyun ötesini fark edebilecek bir konumdan çıktığını hissedebiliyor muydu? Muhtemelen yine ona uğrayıp uğramayacağımı merak ediyordu. Bunu ben de merak ediyordum. Ona ulaşamamak beni korkutuyordu.

Nihayet bir odanın içinde bir resmin karşısında bir süre dikiliyor olmamız garip göründü (ne var ki o mavi gözlerin

altında bir ömür geirebilirdim) ve Bayan Northe ak am yemeği için bizi evine davet etti ve babam da sıcakkanlılıkla kabul etti. Bayan Northe'nin  irketi konusunda hem babamın hem de benim çabucak ve tamamen anla maya varmamızı büyük bir lütuf olarak görüyordum.

Maggie, "Keşke ben de gelebilseydim," diyerek surat astı. "Ama annem ak am yemeğini büyükannem ile yemem konusunda ısrar etti. Offf. Sizinle olmayı tercih ederdim. Teyzeciğim, ya lı insanlarla ak am yemeği yemeye katlanamıyorum."

"Sözlerine dikkat et Margaret, bir gün sen de genç biri olmayacaksın," dedi Bayan Northe.

"Biliyorum fakat onun New York'un h lihazırda nasıl cehenneme döndüğü ve hava durumunun kötülüğünden bahsedene bitmek bilmeyen yorumu son derece usandırıcı oluyor. Her gün Aşağı Doğu bölgesinden bir ganster tarafından  ld r leceğinin feryadını ediyor ve biz her gün, onun böyle bir şeyin hedefi olamayacağını anlatmayı bir tarafa bırakın, onun Aşağı Doğu tarafında olmadığını kaç kez hatırlatmak zorunda kalıyoruz," dedi.

Bayan Northe ve babam ister istemez güldü. Maggie bana döndü ve "Yarın Fanny ve Elise'i ikinci ayına davet ettim. Sen de gelmelisin, Natalie. Gelebilir mi Bay Stewart?" diye sordu.

Beklentiyle babama döndüm. Evet anlamında ba ını sallayınca ona sarıldım ve o da yüzünde bazı zamanlarda gördüğüm gülümsemeden daha kocaman gülümsedi.

Bayan Northe, “Bay Stewart, arabanızla Maggie’yi evine bırakabilir misiniz? Bir gayrimenkul bağışı için kurumla konuşmak istiyorum. Benim evime gidin, Marie’ye oturma odasına sizin için çay veya kahve hazırlamasını söyleyin. Hemen arkanızdan geleceğim,” dedi.

Babam başını salladı, Maggie ve beni alıp merdivenlere doğru yöneltti. Merdivenlerden çıkarken, Bayan Northe’nin Denbury’nin odasının kapısını kapattığını görmek için geriye baktım. Yüzümde bir tebessüm vardı. Aslında herhangi bir para meselesi konuşmayacaktı. O izlerin ne olduğunu araştıracaktı.

Maggie, büyük evinin önünde, arabamızdan aşağı atlarken yanağımlı öptü ve “O hâlde yarın en güzel elbiseni giy Natalie, bu önemli, beni duyuyor musun?” dedi.

Başımle onayladım, aksini düşünmesine kızdım. Elbette en güzel hâlimle görünmek isteyecektim. Benimle dalga geçeceklerinden korkuyordum ama Maggie’nin davetini geri çevirecek değildim.

Eve girdiğimizde Bayan Northe, beni bazı hafif hamur işlerine yardım etmem için yanına çağırıldı. Babamı merhum Bay Northe’nin çalışma odasında iyi bir sigara, bir yudum konyak ve sayısız kitapla baş başa bırakarak çıktık. Onu orada süresiz olarak bırakabilirdik.

Bayan Northe hemen konuya girdi. “Öncelikle rün dizilimi. İkinci olarak, büyük ihtimalle sensin, canım,” dedi

sessizce. Ne demek istediğini anlamayarak ona baktım. “Bu işaretlere rün denir ve onları fark etmiş olman çok iyi bir şey. Ve sadece sen, o kapıdan, Denbury’nin dünyasına adım atabilirsin. Sen gittikten sonra ve onu taşıma için paketlemeden önce birkaç numara denedim. Ama tuval sadece senin için bir kapı.”

Çenem yukarı doğru kalktı. (Yazarken hatırladığım kadarı ile sanırım tepkim aslında kıskançlık kıpırtıları idi. Elbette daha önce de kıskançlıklarım olmuştu, Edgar’ın lanet olası nişanlısını ve okuldaki sevis çocuğun Mary O’Donnell’i tercih edişini kıskanmıştım fakat şimdi konuyu dağıtıyorum.) Sanırım benim Denbury’nin resminin içine herhangi birinin girmeyi denemesi düşüncesinden dolayı kıskandım. Onu kurtarmak için ben seçilmiştim. Camdan ayakkabı sadece bir kızın ayağına uyar, unutmayın...

Bayan Northe parmağı ile yanağımı sevgiyle okşadı. “Gözlerinde gördüğüm bir gurur kırıntısı, değil mi? Denbury, prensesini hakikaten sende bulmadı mı?”

Omuz silktim ve kızardım. Emin değildim. Öyle miydi? Bayan Northe kısık sesle güldü.

“Çok akıllı genç bayanların her zaman masallara güvenmemeleri gerektiğini bilmeleri gerekir,” diyerek sıırıttı. “Özellikle onunki gibi mavi gözler mevzu bahisse.”

Başımı salladım. “Diğer hayaletin gözleri problem,” diye işaret dili ile anlattım. “Sanat Kurumu’ndaki hayaletin. O resmin içinde tanıştığım adam değildi. İçerideki adam hari-kaydı, bir beyefendi idi,” diyerek ürperdim. “Ama hangisi o?”

Kişinin özünü bedenden ayırıp onu başka bir yere hapsedmek ve vücudu geride boş bırakmak mümkün müydü? Belki de korkunç bir şeyle doldurulmak üzere geride bırakmak? Bu görüşü işaret dili ile nasıl anlatacağım konusunda bayağı uğraştım ama Bayan Northe anladı.

Kaşını endişeyle çatıp anlatmaya başladı. “Bu tarz kavramlardan ruhbilimde bahsederiz. Vücut ve ruhun iki farklı varlık olduğundan. Teorik düzeyde, ben böyle bir ayrışmanın olabileceğine inanıyorum. Fakat bunun bu kadar kötü kullanılacağını hiç hayal etmemiştim. Ölüm, ölümlü olan kabından enerjiyi alır. Ve enerjinin, yani ruhun o orijinal teriple yaşamaya devam edebildiğini kesinlikle söyleyebilirim. Buradaki fark şu ki bir şey Denbury’yi ikiye bölmüş ve davetsiz bir şekilde vücudunu işgal etmiş. Ve şu soru yanıt bekliyor. Eğer zavallı adamın ruhu resimde ise o beden kendini nerede saklıyor?”

Bileğine takılı olan boncuklu çantasının içini araştırdı ve püsküllü bir anahtarlığa bağlı iki anahtar çıkardı.

“Babana Denbury’ye istediğim zaman ulaşmak istediğimi söyledim ve senin için de bir yedek yaptırdım. Bir müze anahtarı ve alt kattaki odaların kapısını açmak için bir maymuncuk. Neticede Denbury yine de benim.” Gözleri parladı. “En azından portresi. Onu içinde bulunduğu hapisten çıkarırsan, sen de adamın kendisini elde etmede şanslı olabilirsin.”

Tam da burada kalbim duraksadı ve kendimi çay fincanımla meşgul etmeye çalıştım.

Bayan Northe, “Dikkatli gözlerden kaçabilmek için zamana ihtiyacın olacak,” dedi. “Bu sana fırsat bulduğunda bu fırsatları değerlendirme özgürlüğü kazandıracak. Sevgili delikanlının çok zamanı olmayabilir,” diyerek anahtarları elime sıkıştırdı. Onları hemen elbisemin üst kısmına soktum, soğuk metal, sıcak tenimi ürpertti.

“Şimdi, bu rün dizilimi...”

Ona istekli bir şekilde, bir açıklama bekleyerek baktım.

“Muska yazarken kullanılan eski bir alfabe biçimi. Bunlar son 10-20 yılda popülerliklerini tekrar kazandılar. Bazı İskoç bilim insanları onların sihirli olduğunu düşünüyor. Öyle de olsalar, yine de sadece bir yazı biçimleri. Fakat Denbury’yi bu duruma sokan her kimse belli ki onlara bir önem atfetmiş, onlara belli bir güç atlamış.”

Yukarıda, cam kapaklı, kilitli bir kitaplık rafına uzandı, ipek elbisesinin dantel kaplı kol düğmelerinin altında, bileğinin üstünde ve avuç içinden aşağı doğru parlaklık sezilen gizli bir şey gevşekçe sallanıyordu. Ucunda küçük anahtarları olan narin, gümüş bir zincir. Anahtarların her biri, onun kilitli kitaplıklarından birinindi ve bakmadan hangisinin doğru anahtar olduğunu anladı. Marifetli bir incelikle kilidi açtı. Yine aynı ustalıklı bir kitap çıkardı, dolabı kapattı ve kilitledi. Kitabı kurdele ile işaretlenmiş yerinden açtı ve bana uzattı.

Sayfada benzer bir alfabenin pek çok stili gösterilmişti, bilmediğim karakterler de vardı. Fakat açıklayıcı bölüm anlaşılmıyordu. Bayan Northe’ye meraklı gözlerle baktım.

“Metni İsveççeden çevirmek biraz zaman alacak. Fakat çerçevedeki işaretlerden bazılarını araştırmak için not ettim, umarım burada bazı cevaplar bulabiliriz,” dedi.

Babam bir şeyler karıştırdığımızı düşünmesin diye, onunla muhabbet etmek için gittik. Ben de bir kâğıda yazarak muhabbete katıldım. Ve sonunda ayrıldık.

En güzel elbisemde birkaç kaçmış dikişi tamir ettikten sonra, yarının güzel geçmesi umudu ile bunları yazmak için oturdum. İyi geceler!

03:00

.

Başka bir kâbus daha, bu kez sonu da hoş değil. Çok daha kötü.

Yine çalışma odasını gördüm. Denbury’yi kapıdan gelip yine şaşırttım. Girdiğimde Denbury dikkatini kitaplarından birine yoğunlaştırmaya çalışıyordu. Perde dış dünyaya açıktı, dışarıdan bu boş Metropolitan sergi odasının içinde sergilenen görüntü yalın ve yalnızdı. Denbury hemen ayağa kalktı ve beni selamladı. Zihnimin oraya ne yerleştirdiğini görmek için arkamdan kapıyı hızlıca kapattım.

Denbury, diğer türlü gelemeyeceğim kapıya bakarak ve bu kez daha samimi konuşarak “Yine rüya görüyorsun,” diye mırıldandı. “En son geldiğinden beri ne kadar zaman oldu? Benim zaman duygum yok da.”

“Son rüyamdan sonra bir gün. Fakat gerçeklik burada tuhaf kaçıyor, en azından rüya âlemlerinde. Sen başka bir

yere getirildin. Bak, artık Metropolitan Sanat Müzesi'ndesin! Sadece kendine ait bir odada... Sergileri gezip dolaşabiliriz—”

“Bir tane olmaksızın,” dedi sertçe.

Sonra o fısıltıyı duydum. Endişelenmiş olmalıyım zira Denbury yakınlaştı ve beni sakinleştirmek için elini omzuma koydu.

“Yine bir şey mi duydun? Kâbusların mı çağırıyor?”

Ben daha cevap vermeden önce, dışarıdan bir hareket dikkatimizi çekti. Bir gölge. Uzun, etrafına kırmızı ve altın rengi puslu kıvılcımlar saçan, çevik görünen bir silüet.

Egemen Şeytan.

“Natalie, gitmelisin,” dedi Denbury aceleyle. Beni geldiğim kapıya doğru itmeye başladı.

“Geri gidemem, gidemem oraya!” diye karşı çıktım. “O korkunç hayalet—”

“Fakat burada kalamazsın. Ya seni görürse?” dedi.

Dışarıdaki kimse daha yakına geldi ve çerçevenin etrafındaki eski Grek harfleri sanki içten yanmış gibi parladı. Denbury, kapı kilidinin odanın hapsedici sihri tarafından yakıldığını görünce pencereye doğru yürüdü. Küfredip kitaplığa uzun süre baktı. Beni kollarımdan tuttu ve duvara doğru iteledi. Bu şekilde geniş ve çıkıntılı kitaplık sayesinde görünmeyecektim. Gözleri bana uyarıcı bir bakış attıktan sonra farklı hiçbir şey yokmuş gibi geri dönüp normalde olduğu yerde durdu.

Sırtımı, kâğıt mı duvar mı olduğunu bilemiyormuş gibi titreyen duvara yasladım. Omuzlarımı kitaplığa bastırmak kendimi daha güçlü hissettirdi. Odanın içinden, sanki biri-

nin yüzünü lavabodaki suya basıyormuş gibi alçak seviyede bir su sesi geldi ve odada kırmızı ve altın rengi ışık cazırdadı. Sonra bir ses duyuldu. Yankılanan Denbury'nin sesi idi fakat hastalıklı, alaycı bir yorumla, kakhaha atarak dalga geçiyordu.

“Selamlar. Ben bir *hasat* görüyorum. İsimler. Ruhlar. Hepsi daha yüce bir toplum için. New York'un en bedbaht bölgesindeki terörü toplayarak, onların korkusunu üzerime çekerek en büyük sebebe destek veriyorum. Beni çok daha fazla göreceksiniz ve bütün ağırlığıma dayanacaksınız. Olması gerektiği gibi. Güçlüler kalbin iyiliğini kullanacaklar. Ve siz iyiydiniz. Ben dünyanın dönüm noktasıyım. Göreceksiniz...”

Denbury intikam dolu bir ağıt saldı. Elleri o çirkin yaratığı boğmak için uzandı fakat o ateş duvarı ile karşılaştı çünkü kollarını ateş kalkana doğru uzatmıştı ve bu hareket sadece takım elbisesinin bileklerini karartmaya ve sallanan birkaç saç telinin yanmasına yaradı.

Birkaç kakhaha ve cazırdayan ateşten sonra, Denbury'nin tuvalindeki şeytan, çerçeveden gitti.

Denbury'nin alazlanmış ve aşırı kızgın gözleri nefretle doluydu.

Fısıltı yine duyuldu. Bir uyarı.

Çalışma odasının kapısı kendiliğinden açıldı. Eşikte beyazlara bürünmüş aynı ceset duruyordu.

Korku tüneli gibiydi, cesedin başı kesilmişti. Koyu renk saçlı kafası ayaklarının önündeydi, yüzü koridora doğru bakıyordu. Bu kez parmak uçlarından aşağı doğru damlayan pıhtılaşmış kanın sesi bir işaretle geldi. Kollarının önü dikkatle

açılmış bıçak yaralarını ortaya koyarcasına dışa dönüktü. Gri siyah renkte olan kolunun ön kısmına *Barbara* ismi kazınmıştı.

Ellerimi ağzıma kapattım, geçen defaki gibi çirkin bir sesle ağladım.

Denbury, “Şeytanlar defolun!” diye bağırdı ve eli kapıya dokununca yanacak olsa bile kapıyı hayaletin yüzüne kapatmak için koştu.

Nihayet korkunun yarattığı sersemliği atlatınca, ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım.

“Çok üzgünüm,” dedim, “Artık sana bu travmayı yaşatmayacağım. Senin rüyanı görmemek için elimden geleni yapacağım.”

Denbury çenemi tuttu ve beni kristalimsi gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Sen benim dünyama gelmiş olan tek iyi şeysin. Sakın kendini geri çekeyim deme. Bu korkunç şeyler senin hatan değil,” dedi ve beni tutup şefkatle kucakladı.

“Fakat onlar...” diye mırıldandım, onu içime çekerek. “O benden geliyor,” dedim.

“Yalnız bırakılmaktansa zihnindeki tüm ürkütücü şeylerle karşılaşmayı tercih ederim,” dedi.

Ondan sonra oradan sıyrıldığımı hissettim. Onun kollarından yatağıma doğru kaydım. Kalbim kafası kesik hortlağın görüntüsünün ve ayrıca uykudayken de uyanık hâldeyken de ruhumu elinde tutan adam tarafından tutulmuş olmanın verdiği şokla deli gibi çarpıyordu.

Bunları yazarken ürperdim ve titredim. Odama ay ışığı vururken sadece bir rüya olduğunu düşünerek korkunun yavaş yavaş kaybolduğunu hissediyorum ve korku, yerini onun tarafından gerçekten ve sıkıca tutulmuş olmakla zengin, hoş, kalıcı bir hisse bırakıyor. Fakat sonuçta bu bir rüya ve rüyalar da kahramanınızı istediğiniz gibi görebilirsiniz, sizin kâbuslarınızla mücadele edebilir ve kapıyı onların yüzüne kapatabilir.

12 Haziran

Bugün büyük umutlarla başladı, birkaç terslikle devam etti ve sonunda artık çok olağan bir hâle gelen berbat bir güne dönüştü. Zihnime güvenmiyorum. Yalnızca felaket ve ölümün habercisi oldukları için rüyalarımı da güvenmiyorum.

Ama önce, çay.

Maggie'nin güzel evine vardım, ahşap oymalı kapıyı tıklattım ve hâlimden bezmiş gibi görünen bir hizmetçi tarafından karşılandım. Beni görür görmez, "Natalie olmalısın, şu sessiz kız. Diğerlerinin de senin gibi olmasını ne kadar çok isterdim," dedi. Zamanım, duyduğum şeye şaşırmama ya da salona buyur edilirken evin bol para harcandığı belli olan döşemelerini incelememe yetmeyecek kadar azdı. Maggie ve arkadaşları salonda ayakta durmuş, hep bir ağızdan konuşuyor-

du. Sessiz bir evde büyümüş biri olarak, hizmetçinin söylediği şeyde haklı olabileceğini düşündüm.

“Natalie, tatlım, buradasın. Ne güzel. Biz de bizi dışarıya çaya götürmesi için teyzeme baskı yapıyorduk. Sence de harika bir fikir, değil mi? Natalie, bu Fanny, birkaç blok güneyimizde oturuyor. Babasının çok başarılı bir değirmeni var,” dedi dolgun yanakları ve minik burnu olan, bana el sallayan siyah saçlı kızı işaret ederek. Ama sonra sanki kafası karışmış gibi elbiseme bakmaya devam etti. Yanlış bir şey mi giymiştim acaba? Başımla selamladım.

“Ve Elsie, hemen kuzeyimizde oturuyor, annesi bir aktristti ve yaşlı bir para babasıyla evlendi. Böylece borçlarından kurtulmuş oldu,” diye kıkırdadı Maggie ısıltıltı iri gözleri ve küçük bir ağız olan sarışın kızı işaret ederek. Kız başıyla beni selamladı.

“Üçümüz kendimizi bildiğimizden beri akşam yemeklerinde veya başka toplantılarda kaçıp dedikodu yaparız,” diye açıkladı Maggie. “Kızlar, Natalie konuşmuyor ama buna hiç takılmayın çünkü çok tatlı biri. Babası Metropolitan’da çalışıyor ve o da şu büyülü tablo işine bulaştı!”

Kızlar hep birlikte cıvıldaştı. Yüreğimin, kâbuslarımın ağırlığıyla çöktüğünü hissettim ve bir kez daha onun odasında sihirli dakikalar geçirebilecek miyim diye merak ettim. Beni aralarına almalarını umduğum bu genç kızlarla böyle şeyleri paylaşabilecek miydim?

“Onu gördün öyleyse, ne düşünüyorsun?” dedi Elsie heyecanla.

“Ells, sana cevap veremez, soru sorma.”

İşaretlerle üzülmelerini söyledim ve not defterimi aldım.

Muhteşem, yazıp ikisine birden gösterdim ve oturmak için yanımdaki pufu çektim.

“Dünyayla bu şekilde mi iletişim kuruyorsun?” diye sordu Fanny.

İşaret diliyle anlattım.

“Evet ya da işaret diliyle.”

Sonra da aynı şeyleri yazarak hepsine gösterdim.

“Ah,” dedi Elsie başını sallayıp anladığını göstererek. “Sesin yok yani, öyle mi?”

Açıklamaya çalışmak yerine başımla öyle olduğunu söyledim.

“Kızlar,” diye seslendi ağırbaşlı bir ses. Evdeki çalışanlardan biri olduğunu düşündüm. “Araba hazır.”

Hepsi yerlerinden fırlayıp sütunlu girişe doğru koştu. Maggie biraz geride kalıp kulağıma yaklaştı.

“Natalie, canım, çok hoş görünüyorsun ama üzerindeki elbise gündüz için pek uygun değil. Fazla elbisen olmadığından eminim ama aradaki farka dikkat edersen iyi olur. Teyzemle birlikte çıktığımızda giydiğin elbise daha iyi olurdu.”

Yanaklarım kızardı. Demek kızlar bunun için bana tuhaf tuhaf bakmıştı. Kesinlikle birçok açıdan zavallı olduğumu düşünmüş olmalıydılar. Maggie’nin bahsettiği elbiseyi giymeyi düşündüm ama sadece bir elbisem olduğunu sanmasını istemedim. Defterime hızla yazdım. “Gidip değiştirebilirim.”

Maggie elimi tuttu.

“Üzülme, bugün bir şeyleri kanıtlamak ya da bazı gözleri üzerimizde toplamak için dışarı çıkmıyoruz.”

Kapının yanındaki bir dolabı karıştırıp ince yazlık bir şal ve güneş şemsiyesi çıkardı. “İşte.” Elindekileri alıp utanarak onu takip ettim.

Suratsız bir hizmetçi tarafından arabaya bindirildik. Eteklerimizin kıvrımları birbirine değiyordu ve diğerlerinin yeşil tafta elbisemi inceleyip üzerinde ne kadar tadilat yapılmış olduğunu merak etmelerine fırsat veriyordu. Hepsinin elbisesi ya dantelden ya da muslin kumaştan yapılmıştı. Saten kurdeleleri ve hafif işlemeleri vardı. Her biri güzel yaz çiçeklerini andırıyordu. Yapabildiğim tek şey, meydanlardan, ağaç yığınlarının yanından, heykel şekli verilmiş tepeciklerden geçerken pencereden dışarıya bakıp sessizliğimin, her zaman olduğu gibi beni fark edilmez yapmasını umdum. Böylesi kesinlikle daha iyi gibiydi.

Hiç ara vermeden, yüksek sesle ve pek anlamadığım bir dilde gevezelik yapıyorlardı. Bahsettikleri bazı isimleri gazetelerden biliyordum ama konu detaylandıkça bende hiçbir etki uyandırmıyordu. Yalnızca bir evin kâhyasının bilebileceğini düşündüğüm bunca detayı bilen bu kızlar birer casus gibiydiler. Seçkin bir bekâr, içlerinden birini gözüne kestirip düzenbazlıkla, esprileriyle ya da hamile bırakarak ağına düşürebilirdi. Şöhret, servet ve kendilerine hizmet edecek bir kadın bulabilmek adına her şey mübahtı. Bu tip şeylerden çok uzakta büyümüştüm.

Kulak misafiri olduğum kadarıyla isminin Bayan Ford olduğunu öğrendiğim hizmetçi aynı hantallıkla kabarık eteklerinin arasında bizi arabadan indirdi. Elsie, çabucak hem yola hem de ara sokağa bakan bir yer seçti. Hem gölgelikti hem de herkes tarafından görülebiliyordu. Kızların, etraftakileri görmek ve onlar tarafından görölmek istedikleri açıldı. Gelen geçen her güzel giyimli insana ve hoş arabaya göz gezdirip içgüdüsel hareketlerle tüylerini yalayan kuşlar gibi eteklerini düzeltip duruyorlardı.

Örtüleri serip sepetten çıkan şekerlemeleri yerken termos-tan küçük çay fincanlarımıza çay doldurduğumuzda, nefes almadan konuşmaya devam ediyorlardı. İçlerinden üç tane-si prenses gibiydi. Kendimi, uzağa park edilmiş arabanın ya-nından bizi izleyen Bayan Ford'a bakarken buldum. Bir süre beni izledikten sonra bakışları yumuşadı. Sanırım oraya ait olmadığım belli oluyordu. Prenseslerden biri olmadığım orta-daydı. Kıyafetim yanlıştı, onların dilinden anlamayı bırakın, konuşamıyordum bile. Nasıl komik şeyler anlatıp ilgi odağı olmayı başaracaktım? Öyle hızlı konuşuyorlardı ki eklemek istediğim bir şey olsa bile yazmam için beklemezlerdi.

Maggie'nin beni de sohbeta katma çabalarının hakkını yememek lazım. Bir ara, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen dedikoduların konusu, gerçek Lord Denbury'ye ne olmuş olabileceğine geldi. Sevgilisi var mıydı, servetine ne olmuştu, gerçekten ölmüş müydü yoksa hepsi bir oyun muydu? İçimdeki kıskançlık dalgasına ve Denbury'ye gerçekten ne olduğunun açıklaması olarak bu günlüğü onlara gösterip iç-

lerindeki gün ışığını karartma isteğime rağmen Maggie bana dönüp konuşmaya başladığında güldüm.

“Natalie de onu gördü. Tablo sanki canlı gibi değil mi, Natalie?”

Başımı sallayıp onayladım. Ah, keşke bilselerdi.

Konuşmaya katılmamla yeniden unutulmam bir oldu. Onları suçlayamazdım, gerçekten. Beni konuşmaya nasıl dâhil edeceklerini bilmeleri çok zordu. Bu konuda çoğu insan genelde başarısızdı. Babam bile, ki o beni seviyordu. Ama bütün o beceriksizlik? Ağzımı açmamın imkânsız olduğunu hissetmemin nedenlerinden biri de buydu. Beceriksiz girişimlerle zoraki bir konuşmayı daha kötü hâle getirmek istemiyordum. Sessizlik daha az stresliydi. Ama maalesef çok yalnızdım.

Tam o sırada, Denbury’nin hayaletini parkta yürürken gördüm. Metropolitan’dan çok uzakta değildik. Burası, uğrak yerlerinden biri olabilirdi. Kızların benimle ilgilenmiyor olmaları çok iyiydi, böylece çay bardağımın, çay tabağımın içinde nasıl şıngırdadığını duymadılar. Yüzümdeki kanın çekildiğini fark etmediler. Gözlerimi ondan ayırmadım. Portrenin içindeki Denbury, çok çekiciydi. Burada, gerçek dünyada da hâlâ yakışıklı olmasına rağmen bu Denbury’yi görmek o kadar da nefes kesici değildi.

Neredeyse şatafatlı denebilecek, ince çizgili, zarafetle dikilmiş takım elbisesiyle Denbury, kristal topuzlu bir baston, hoş bir şapka ve yakasında bir bahar dalıyla dolaşıyordu. Uzun boylu, tıraşlı hâliyle tam bir hanım evladıydı. Ve korkunç de-

recede yakışıklıydı. Kafasını bir taraftan diğerine çevirirken gözlerinde parlayan ışık hariç, başını tuhaf biçimde döndürüşü ve bakışlarındaki garip yansıma bana, insanlık dışı bir hâl aldığı anları hatırlattı.

Ve ben nahoş durumlar kraliçesi olarak taç giydiğimden dolayı, şeytan dönüp doğrudan bana baktı.

El salladı. Bastonunu fütursuzca sallayarak tıpkı sanat derneğinde yaptığı gibi beni baştan ayağa süzdü. Yüzünde beni tanıdığını gösteren bir parıltı oldu ve parmağını dudaklarına koyup bana göz kırptı. Hâlimden çok memnun görünüyordu. Şehvet uyandıran bakışları yüzünden kusacak gibi oldum. Ne yazık ki fark edilmemesi imkânsız derecede gösterişli bir adamdı. Ancak gerçek Denbury sempatik ve cana yakınken, beni kollarında tutan adamınkiyle aynı rahatsız edici alaycı tavırlara sahip bu yaratık onun sönük ve çapkın bir taklidiydi. Denbury'yle olan tuhaf ve karmaşık ilişkimin, yaprakların arasından yanaklarımı ısıtan güneşten daha gerçek olduğunu hissettim.

"Hey, Denbury'ye benzemiyor mu? Aynısı!" dedi Maggie nefes nefese, nereye baktığımı fark ettiğinde.

"Of, Maggie, nereye gitsek onu görüyorsun," dedi Elsie alay edercesine.

"Kim olduğu umurumda bile değil, kesinlikle çok yakışıklı," dedi Fanny mırlıyormuş gibi. Elini sallamak için kaldırıncası Elsie kıkırdarak elini aşağıya indirdi.

"Ve zengin, kıyafetine baksana!"

"Hayır, sahiden diyorum," diye ısrar etti Maggie.

“Her kimse, gözü Natalie’de.” Fanny kaşlarını çatmış, hâlâ Denbury’ye bakıyordu. Ben dâhil hiç kimse ondan gözünü alamıyordu. Garip bakışlarını üzerimden çekecekmiş gibi gözükmüyordu.

“Şuna bakın, nasıl da yiyecekmiş gibi bakıyor,” dedi Elsie. Şaşkınlıktan soluğu kesilmişti. Hâlâ bana bakmıyordu. Denbury’nin hayaleti, sonsuza dek sürecekmış gibi yüzüme bakarken, bir anda dönüp, Maggie kim olduğunu tam olarak çözmeden fundalıkların arasında gözden kayboldu.

“Bazılarına sağır ve dilsiz bir kız cazip geliyor olmalı,” dedi Fanny. “Eminim babam konuşamıyor olmam için çok şey verirdi.” Maggie’nin yüzü renk değiştirirken Fanny’yi sessizce uyardı.

Daha fazla dayanamadım. Defterimi elime aldım. O kadar öfkeyle yazıyordum ki kalem elime battı.

“Sağır *değilim* ve büyük olasılıkla *dilsiz* de değilim!”

Şalı ve güneş şemsiyesini Maggie’ye bırakıp ayağa kalktım, hızlı adımlarla yürümeye başladım. Yanından geçerken Bayan Ford’a kısa bir baş hareketiyle selam verdim. Kaygılı bir baş hareketiyle o da beni selamladı. Bu kızlar gibi olmadığım ve buraya ait olmadığım çok açıktı. Daha çok istendiğim bir yere gidebilirdim.

Metropolitan’a koşup kendimi tablonun içine, oradan da Denbury’nin kollarına atmak istedim ama neyin gerçek neyin rüya olduğunu hatırlayarak biraz daha edepli davranmak zorundaydım. Tüm olanlar bir delilik gibiydi. Neye inanacaktım ben? Denbury’yi yalnızca birkaç gündür tanıyordum ve

bunun da bir kısmı rüyadaydı. Yani elimde pek bir şey var sayılmazdı. O kısacık anlar bile yaşıyor olduğumu, güzel ve iyi olduğumu hissettiren biri olduğumu anlamam için yeterliydi. Böylesi ilginç bir durumdan böyle bir yakınlığın doğması çok komikti.

Metropolitan'a gitmeyip, gece elbisesi giymiş bir kızın Beşinci Cadde'de tek başına ne yaptığını merak eden gözleri umursamayarak şehir merkezine devam ettim. Deli olduğumu düşünmüş olmalılardı. Hayal kırıklığıyla çattığım kaşlarımın ve kıstığım gözlerimin aksini söylüyor olmasını umdum.

Kapıya ulaşip iri, bronz tokmağı görene dek nereye gittiğimi fark etmemiştim. Kapıyı çalarken davetsiz ziyaretimden pişmanlık duymamayı umdum. Hizmetçilerden birinin açmasını bekledim ama tepeden tırnağa lacivertler içinde şık kıyafetiyle Bayan Northe karşımdaydı. Kıyafet seçimlerini, neyin moda ya da uygun olduğuna takılmadan yapıyordu. Her zaman zarif ve güzeldi. Günün birinde olmayı düşlediğim kişiydi.

"Merhaba, Natalie, seni görmek ne güzel!" Beni hemen salona buyur etti. Sıcak karşılamasıyla rahat bir nefes aldım. Ama daha fazla gevşeyemeden beni ani bir soruyla şaşırttı. "Bugünün gazetelerini görmedin sanırım. *Herald*'i mesela?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Çok meşguldüm. Kızlar..."

"Ah, evet," dedi Bayan Northe. "Margaret seni çaya götürmüştü. Hoş vakit geçirdiniz mi?"

Açıklamak zor olduğu için her şeyi bir bakışla aktarabilmeyi diledim. Zarif, metanetli yüzü memnuniyet içindeydi. Ela gözleri ıslı ıslıldı.

“Ah, Natalie, eğleniyor gibi görüldüğüm için üzgünüm. Kızlar bazen korkunç olabiliyor.”

Sabah çok fazla içmiş olduğum hâlde, Marie’nin ikram ettiği çayı aldım.

“Senin diğer kızlar gibi olmadığını biliyorum, tatlım, o yüzden diğerleri gibi olmak konusunda endişelenme. Anlıyor musun?” dedi Bayan Northe.

“Sanırım,” dedim gülümseyerek. O da bana gülümsedi ama sonra tebessümü yüzünde dondu. İçerisi bir anda buz gibi oldu.

“Eminim çay içip bir araya gelmek için pek çok nedenimiz olacak. Ama umarım daha iyi şartlarda olur. Bu sabahki haberlerde görmem gereken bir şey var. Maalesef, pek hoş bir haber değil.”

Hoş değil demek yetersizdi. Ne hissettiğimi anlayabilmeniz için makaleyi buraya koyuyorum.

Herald, 12 Haziran 1880

Genç Aristokrat Genelevlerdeki Kadınları

Vahşice Katlediyor...

Dün gece geç saatlerde, Five Points’in cehennem gibi berbat bölgelerinden birinde 19 yaşındaki Barbara Call, kötü şöhretli bir evin arka odalarından birinde, kolunun

ön kısmına tuhaf işaretler kazınmış ve başı kesilmiş hâlde bulundu. Olayın tanıkları, Bayan Call'un âşığını çok şık takım elbiseli, kıvrıkcık saçlı, muhteşem gözlere sahip, insanı sersemletecek kadar yakışıklı bir adam olarak tanımıyor. İsminin Barry olduğunu söyleyen, Bayan Call'un ismini öğrendikten sonra onu özel bir odaya götüren İngiliz aksanlı adamı görenlerin söyledikleri ışığında hazırlanan robot resmi aşağıdadır. Odadan hiç ses duyulmamış ve Barry'nin çıktığını gören olmamıştır. Bayan Call'u da bir daha canlı görebilen hiç kimse olmamıştır. New York Emniyeti, bu adamı görenlerin ve nerede olabileceği hakkında fikir sahibi olanların yardımını istemektedir.

Bir sonraki sayfada bir robot resim vardı. Denbury'm tam karşımda duruyordu.

“Yüzler ne kadar benzer. Aynı zamanda ne kadar da korkutucu şekilde farklı olabiliyor, değil mi?” diye mırıldandı Bayan Northe. “Barry,” diye devam etti Bayan Northe, “iyi kıyafetler, aksan... Sanki bütün özellikleri yükseltilmiş, kendisinin karikatürü gibi. Tabii,” diye söylendi, “gazete sanatçıları gerçekliğe bağlılıklarıyla tanınmazlar pek. Ama yine de diyebilirim ki yenilik, yakışıklı bir katil ve ürkütücü bir eylemdir. Sanat Kurumu'nda gördüğün bu muydu?”

Gözlerinin altındaki koyu halkalar boya gibiydi, kıvrıkcık saçları kafasının iki yanında boynuzlara benzemişti, yüksek elmacık kemikleri sanki yanaklarını çukurlaştırmak istermişçesine daha da yükselmişti. Ama yine de ürpertici bir güzel-

liğı vardı. Kanım donmuştu. Başımı sallayarak onayladım. Denbury'nin vücudunu rehin tutan şeytan bir katildi... Ve rüyam bunu önceden haber vermişti. Barbara. Five Points'te kafası kesilmiş bir kadın.

“Rüya gördüm,” diye iç geçirdim, ne kadar titrediğimi saklamakla uğraşmadan. Anlatmam uzun sürse de Bayan Northe sabırlıydı. “Denbury’yi, kendisinin erişemediğı çalışma odası kapısından girerek ziyaret ettim. Kâbuslar getirdim. İblis Denbury geldi. O eğlenip alay ederken, duvara yaslanıp saklandım. Sonra koridorda, bir... ceset gördüm. Kafası yoktu. Koluna *Barbara* adı kazınmıştı.” Kâğıda işaret ettim ve kâğıdın kenarına yazarken daha da sert şekilde titredim. “Kâbusum bunu öngördü! Neden buna bağlıyım? Daha da kötüsü, o iblisi demin, Central Park'ta gezinirken gördüm! Ne yapmalıyım?”

Gözlerimde birikmeye başlayan yaşları engelledim. Bayan Northe hâlâ sakindi.

“Denbury'den, hapsedilmesiyle ilgili tüm ayrıntıları anlatmasını istemelisin. Doğa üstü ya da değil, bir gizemi elimizde ipucu olmadan çözemeyiz.”

“Resimden bildiğim Denbury... Bana sorumlunun o olmadığını söyle—”

Bayan Northe başını sağa sola salladı. “Söylediğin her şeye dayanarak, senin Denbury’n de en az Bayan Call kadar bir kurbanmış gibi görünüyor. En azından bir kısmı öyle. Ve kazananın iyi tarafı olması için elimizden geleni yapmalıyız. Onun iyiliğine inanırsan seni hayal kırıklığına uğratmayacaktır.”

Yutkunup başımla onayladım. Böyle imkânsız şeyleri düşünmek baş döndürücüydü. Sosyete hanımlarının sohbetinden ve üst tabakaların entrikalarından ne kadar da farklı bir durum!

“Maggie makaleyi gördü mü?” diye işaret ettim.

“Şüpheliyim. Sadece sosyete sayfalarını okur o.”

Bu cinayetin ne anlama geliyor olabileceğini sordum. Niye kafası kesilmişti? Ya o koluna kazınmış simgeler? Bu koşullarda mantığın bir anlamı olabilir miydi?

“Bilemiyorum,” oldu Bayan Northe’nin cevabı. “Belki onlar da başka rünlerdi. Resmin etrafına kazınmış dizelerle ilgili biraz ilerledim ama çeviri henüz tamamlanmadı. Açık olan şu ki bu ruhanilerin değil, şeytanların işi. Ama şimdi gel, müzeye gidiyoruz. Babanla buluşmalısın ve iyi görünmeliyiz. İşin bittiğinde seninle sergi odasında buluşuruz.”

Sessizlik içinde, cinayetin şokunu yaşayarak müzeye gittik.

Güvenli, korumalı bir hayat yaşadığımı hatırladım. Durumum farklı olsaydı, Barbara Call’un yerinde ben de olabilirdim. Eğer babamın daha az saygın bir işi olsaydı, zavallı Barbara gibi böyle kötü şöhretli bir evde bulunmak zorunda kalabilirdim. Kalbim toplumun sokaklara attığı, şeytanların insafına bıraktığı tüm kadınlar için sızladı. Belki de bu konuda bir şeyler yapmak Bayan Northe ve benim gibi kadınlara kalmıştı.

Ama bunlar babama söylenemezdi. Böyle şeyler onu çok huzursuz ederdi. Kalbi çok nazikti, bir sanatçının kalbi. Ve bu vahşet hakkında bir şey duymamasını umuyordum. Babamın

düşüncesine göre dünyada hiçbir derdim yoktu ve her an, programımı ve görevlerimi konuşurken olduğu gibi itaatkârdım. Konuşmuyor olabilirdim ama oldukça iyi bir oyuncudum. Haftanın birkaç gününü müzede geçirebileceğime karar verdik ve bana kataloglama, eskiz çizme gibi birçok hoş faaliyet önerdi. Vaktimin ne kadarını gizlice kaçıp Denbury'yi görmek için harcayacağımı bilmesine gerek yoktu.

Bu çıraklığın az miktarda işe ve bol miktarda izlemeye yol açacağına, yerinde duramayan bir kadına meşgale olup, babama da kızı için doğru olanı yaptığı hissi vereceğine inanıyorum. Beni arkadaşlarıyla tanıştırdığında, bana gerçek bir sorumluluk verilmeyeceği gayet açıktı, adamların heyecansız ses tonları bu kadarını belli ediyordu. Ama bunu sorun edemem. İş tanımımın muğlak kalması, görevlerimin gözlemleme ve eskiz çizme zamanına (her zaman tam ne kadar süreceği belirsiz) ayrılmış olması daha iyi... Böylece Denbury'nin odalarında büyü ve gizemleri ortaya çıkartmak üzere diğer dünyaya sızabilirim.

Muhteşem Greko-Romen heykellerin arasında oturduğum bu birkaç dakikadaki her boş anımı tüm o çılgın ayrıntıları yakalamak için kullandım. Bütünü daha iyi anlayabilmeyi sağlayan, önemli olayların arasındaki parçalardır.

Bayan Northe benimle birkaç dakika sonra burada buluşacak ve sonra da Lord'umu görmeye gideceğiz. Lordum Denbury. Beni affet Tanrım, eğer söylediklerim kulağa saygısızlık gibi geliyorsa. Denbury'yi görme dürtüm eksiksiz. Görünmez eller beni ona itiyor, korkuya lanet olsun. İçimdeki

her şey altüst oldu ve öncekinden çok daha içten dua etmeye başladım. İnsanın çiçek açan, doğaüstü bir gülün yayılmış taç yapraklarıyla karşılaştığında aklını yitirmemek için inancına tutunmak zorunda kalması ne kadar tuhaf. Yakında tekrar yazacağım.

SONRA...

(12 Haziran'ı 13 Haziran'a bağlayan gece)

Gece geç saatte, sonraki günün başında yazıyorum. Gaz lambam kısık ama sabit...

Zavallı Denbury'm korkunç şekilde yaralandı!

Bayan Northe ve ben odasına vardığımızda, kanvası onu her zamanki ciddi duruşuyla, uzun, geniş, çarpıcı ve cesur resmediyordu. Ama bugün, yanağında parlak kırmızı bir yarık vardı ve ağzı acıyla kasılmıştı. Küratörler, bozuk fırçalı birinin kötü bir ek yapmaya çalıştığını düşünebilirler ama ben doğrusunu biliyorum. Ruhuna, içten dışa bir zarar gelmiş, bu da sanat eserine yansımış.

Endişeyle Bayan Northe'ye döndüm. O da açıkça görmüştü. "İçeri girip ona gitmeli miyim?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Ne bildiğini öğrenmeliyiz. Ve tekrar dışarı çıktığında, ben de çerçevedeki rünlerin çevirisini bitirmiş olurum."

Başımı sallayarak onayladım. Tuhaf görevler art arda geliyor, kalbim hızla çarpıyordu.

Kendimi o son derece tuhaf hisse hazırladım. Alnımı ve omuzlarımı eğerek, sonra da kendimi hızla fırlatarak içeri girmiştim ve Denbury o anda yanımdaydı, beni yine yakaladı. Heyecanlandım. Kanım o tatlı anın ısıyla akıyordu. Sıkı elinin baskısını sırtımda hissedebiliyordum ve eli orada kalmıştı.

“Ah, Natalie,” diye mırıldandı. Kızarmıştı. Yanağımdaki sıcaklığı bergamotlu çay kokuyordu. Rüyamın öngördüğü bir ayrıntı daha...

Yarasını temizlemeyi yakınında kalmak için bahane olarak kullandım. Korsajımdan bir mendil çıkarttım ve kanayan yanağına bastırdım.

“İyi misin? Ne oldu?”

“Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi, acıyla irkilerek. “Buradasın, değil mi? Bu rüyalarından biri değil, değil mi? Artık duyularıma güvenemiyorum. Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum...” Ben titreyen elimde mendille geri çekilirken sesi azalarak sustu.

“Sen... hatırlıyor musun?” Rüyamda ona açılan kapı olan çalışma odası kapısına işaret ettim. Oraya koşup kapıyı açmayı denedim. Kilitliydi ve açılmıyordu. En azından bu gerçeklikti. Ona geri döndüm, yüzüm kızarmış, kafam karışmıştı.

“Elbette,” diye cevapladı. “Rüyanı benimle paylaştın.”

“Ah...” Ne kadar kolayca kollarına düştüğümü, koruma içgüdüsüyle ona koştuğumu, neredeyse öpüştüğümüzü hatırlayınca yüzüm kızardı.

Mendili yanağına bastırdım ve kendisinin tutması için elini kaldırdım. Keteni benden alırken, ellerimizin arasında titretici bir enerji akımı oldu.

“Ama bugün gerçekten buradasın, sadece zihnen değil, ruhen de” diye açıklığa kavuşturdu, gövdemin durduğu çerçevenin arkasına bakıp uzanarak. “Sana dokunabiliyorum.” Kanıtlamak istermişçesine uzanıp saçlarımı düzeltti. Daha sonra başparmağını tıpkı benim onunla ilk yüz yüze karşılaşmamızda yaptığım gibi yanağıma sürdü. Bu doğrudu, bu mekân insana bütün gerçekliği sorgulatiyordu ve dokunma duyusu insanı gerçeğe bağlayan tek güç gibi görünüyordu. Ona beni sınamasını söyleyemedim.

Kokumu kaydedermişçesine derin bir nefes aldı. Kulaklarımın arkasına lavanta yağımdan biraz sürmüş olduğum için memnundum. Parmak uçları daha fazla his ve onaylama ararken ağzıma değdi ve dudaklarım istem dışı şekilde, bir iç geçirme eşliğinde aralandı.

“Senin için gerçeğim, şu anda, burada,” dedim ona. “Senin beni hissettiğin gibi ben de seni hissediyorum. Ve sana yardım etmek için buradayım. Bana neler olduğunu anlatmalısın. İblis sana zarar verdi mi?”

“Tehdidini duyabilecek kadar buradaydın ama sonra o kadar hızlı gittin ki... Neredeyse bir hayaletmişsin gibi hissettim. Senin sadece hayal olmandan korktum.”

Kafamı sağa sola salladım.

“İkiniz de gittikten sonra, bir saat içinde müze odası, sanki iblis kendi gözlerinden görmemi istiyormuşçasına kaydı. Bir

falcının küresi gibi sislendi. Zayıf, uzak ışık patlamaları ve çırpınan bir kadının silüetini gördüm. Oda kırmızı ateşle çatırıyordu. Acı hissettim ve kan kokusu aldım.” Yaralı yanağını işaret etti. “Sonra her şey karardı. Çığlıklar duydum. Zaman algım yok ama kendime geldiğimde her şey durgundu, müze manzaram geri dönmüştü. O şeytanın ardında bıraktığı sahneyi sadece hayal meyal hatırlıyordum.”

Bana döndü, yanakları solmuş, bu dünyadan değilmiş gibi duran mavi gözleri kalp kırıcıydı. “Lütfen. Lütfen bana bunun bir rüya olduğunu söyle.”

Dudağımı ısırardım. Bilmemek bir işine yaramayacaktı. “Öyle olmasını umardım.” Bu dünyada konuştuğum sesim daha az titreyen sağlam bir temele dönüşüyordu. İkimiz için de güçlü olmalıydım. “Five Points’te bir cinayet oldu. Şehir merkezinde. Zor bir bölge, fakir bir bölge.”

Olayın ayrıntılarını anlattım, *kafası kesilmiş* demekte zorlandım -gerçekten söylemeyi hayal edebileceğim en zor ifade bu- sonra ikimiz de korkunç bir alamet gibi, kurbanın adına kadar aynı korkunçluğun görüldüğü koridora baktık...

“Gazetede bir resim vardı, Bayan Call ile birlikte görülen son adamın eskizi. Sana... Sana benziyordu,” diye mırıldandım.

“Natalie, ben değildim. Benim bedenimdeki alçak herifti. Bana inanmalısın!”

“Sana inanıyorum!”

Elini saçlarından geçirdi ve sakın kalmaya çalıştı.

“Zayıflarla besleniyor, talihsizlerle. Sanki bana inat yapıyor. Bunu durdurmanın, bedenimi geri almanın bir yolu olması,” diye ısrar etti.

Ellerini ellerime aldım. Cesur ve uygunsuz bir davranıştı, neticede kur yapmıyorduk ama paylaştığımız anlarda gelenekleri yıkmak bir alışkanlık hâline gelmişti.

“Beni dinle. Güç ve asil erdemler kötülüğü mıknaş gibi, pervaneyi çeken ateş gibi kendine çeker. Senin iradenin ışığı çekici.” Kızardım ve flörtöz görünen sözlerimi düzeltmeye çalıştım. “Hem asiller hem de alçaklar için.”

Bana öyle ani bir nezaketle baktı ki midemde kelebekler havalandı. Ruh hâlleri değişen yönleriyle herkesin başını döndürebilirdi. Yine başım dönüyordu çünkü bir sonraki anda yine karardı.

“Ama bu benim hatam. Belki kısmen. Benden nefret etmemeye söz verirsen sana bir şey itiraf edebilir miyim?”

Boğazım kurudu. “Lütfen bana bir şekilde bir katil olduğumu söyleme–”

“Hayır.”

O kadar sakın bir inançla konuşmuştu ki bu yalnızca gerçek olabilirdi.

“Tamam o zaman, senden nefret etmeyeceğim...”

Denbury huzursuzca kitaplığa yöneldi ve bir kitap aldı. Dickens’ın *Zor Zamanlar*’ıydı. Tuhaf ve uygun. Kitap elinde biraz titredi, görüntüsü bir mum gibi oynaşıyordu, sisle kütle arasına sıkışmış gibi. Burada şeyler tam da katı değildi. Sadece o öyleydi.

Denbury kafasını salladı, kitabı elinde tarttı. Gerçek de-
ğildi ama yine de öyle olmasını talep ediyordu. Dickens'ın
melankolik eserine gözlerini dikip düşündü.

“Bu oda ondan beklediğin şeylere tepki veriyor ama işte
burada sınırlarını zorluyorum. Onu, temsil ettiği şey olmaya
zorluyorum. Bu dehşet odası hayalet eşyalarla dolu. Keşke çı-
kış yolu da öyle olsaydı. Ben burada ne kadar uzun kalırsam
bu nesneler de var olmak için o kadar çaba sarf ediyor. Ben de
öyle mi olacağım?”

Elimi omzuna koydum. “Hayır, sen sağlamsın. Güçlü.
Işığının kâbuslarımı nasıl yok ettiğini hatırlıyor musun? Bir
koruyucu melek gibi? Pek de hayalet gibi değil.”

Denbury gülümsedi ve gözlerinin altındaki koyu yorgun-
luk hareleri biraz azalmış gibi oldu. Cesareti artarken aklına
bir fikir geldi.

“O zaman bunların gerçek olmasını talep etmeme yar-
dımıcı ol. Dışarı çıkış yolunu bulana kadar, burada yaşamaya,
somut bir şeylere tutunmaya devam etmem gerek, yoksa de-
lirebilirim. Gel, sen benimle konuşurken kitapları alfabetik
sıraya göre dizelim.”

Başımla onayladım, elime tutuşturduğu birkaç kitabı al-
dım. “Ama yanlış hatırlamıyorsam, bana itiraf etmek üzere
olduğun bir şey vardı.”

“Gerçekten var,” diye iç geçirdi.

Sistemli şekilde hareket ediyorduk. Yaptığımız iş, bana
bakmak zorunda kalmasını önlüyordu. Ki bu da bir itiraf sı-
rasında daima en iyisidir.

“Ebeveynlerimin ölümünün ardından Greenwich'teki malikâneye döndüm. Hizmetçiler deli gibiydi, beni çıldırtıyorlardı. Orada beni bir avukat, Crenfall bekliyordu. Ondan hoşlanmadım. Ürkütücü ve tuhaftı. Yine de orada bağırmayan, ağlamayan ya da yeni Lord olarak benden bir şey istemeyen tek kişi oydu.”

Denbury biz rafların arasında ileri geri süzülürken sözlerini zorla söylüyor gibiydi. “Mülkler ve defterler arasında, beni tüm acılardan ve sıkıntılardan kurtaracak bir yere götüreceğine söz verdi. Beni bir afyon kahvesine götüreceğini anlamamıştım.”

Bunu yapmamalıydım ama şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Biraz şok ediciydi. Denbury'nin yüzü kızarıyordu ve gözlerini ısrarla benimkilerden kaçırıyordu. Ama devam etti.

“Her yerde güzel kadınlar vardı, hepsi sersemlemiş ve huzurluydu. Her şey karanlık ve tatlı kokularla doluydu. Ağzıma bir pipo aldım ve kayboldum. Uyuşturucunun beni ele geçirmesinden sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir demire bağlanmış şekilde uyandım, kıyametimin resmini yapan deli bir sanatçıyla birlikte Greenwich çalışma odasında kapana kısılmıştım.”

Yaklaştı, bir kitabı kafamın üzerine kaldırdı. Yanaklarından yayılan, utançla yanan ısıyı hissedebiliyordum. Kalbim onun için ve durumu yüzünden daha da parçalandı.

“İşte, görüyorsun Natalie,” diye mırıldandı, “ben Adem'dim. Elmayı ısırđım. Tadına baktım. Düştüm. Bu da benim cezam.”

“Hayır. Bu hiç adil değil.” Başımı salladım ve ona doğru baktım. “Savunmasızdın. Aklın çelindi, kandırıldın—”

“Adem de öyle. Bedelini ödedi. Hepimiz ödedik.”

“Böyle düşünmemelisin. İnsanlar hata yapar. Sen hedef alınmıştın. Crenfall senin deneyimsiz, savunmasız olmana güvendi.”

“Yine de daha akıllı olmalıydım.”

“Acılar içindeyken yaptığın tek bir hata yüzünden hakkın da daha kötü düşünmüyorum. Ayrıca pişmanlıklar mevcut durumunu düzeltmeyecektir.”

İşkence çeker gibi gerilmiş yüzü yumuşadı ve bana dokunmak istermişçesine uzandı. Sonra korkmuş gibi elini geri indirdi. Dudağımı ısırdım. O dokunuşu tekrar hissetmek istiyordum. Tehlike ve korku anlarında dokunuyorduk. Zevk için dokunmak hâlâ yeni bir şeydi. Yine de çok doğru geliyordu. Eğer gerçek olsaydı. Ah, kimi kandırıyorum? Gerçeklik, konuşamadığım ve asla Lord Denbury’nin çekici bulacağı bir kız olamayacağım anlamına geliyordu. Bütün sabah dinleyip durduğum sosyetik çevrelerde dönüp duran biri değilim...

Konuyu değiştirdim. Ona sıralanacak daha fazla kitap verdim. “Doktor olmak mı istiyorsun?”

Başıyla onayladı ve yüzü aydınlandı. “Ever öyle. Çocukluğumda yaşadığım korkunç bir kolera salgını, sebeplerini anlamak istememe yol açtı. Hayatımın amacının hastalara bakmak olduğunu seziyorum. İngiliz servetinin büyük kısmı fakirlerin sırtından elde edilmiştir. Bu kanlı yatırımın geri dönüşünü yapmak benim görevim...”

Benimle aynı rafa bir kitap yerleştirmek üzere hareketlenince, eli ağızıma doğru yöneldi. O kadar yakındık ki parmak uçları yanlışlıkla boğazıma değdi. Zevk dolu titrememi gizleyememiştim.

“Bu tuhaf olayın sana sesini geri vermiş olması tek tesellim. Sen de benim tesellimsin. Tek arkadaşım.”

Rüyamda neredeyse öpüşmemiz aklıma geldi ve elimi titremesin diye rafa koymam gerekti. Denbury’nin sonraki sözleri beni bir anda kendime getirdi.

“İblis tekrar saldırırsa bir gün daha hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. Eğer ölümün sonuçları beni yakalarsa, ne kadar vaktim olacağını merak ediyorum.”

Boş bir rafa birkaç kitap attı.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladım.

Bana baktı ve baş döndürücü mavi gözlerinin vahşi ışığı beni sakinleştirdi. Bu diğer yarısının yabancı, yansıtıcı karanlığı değildi ama yine de ürkütücüydü. Doğal hâli olan nazik cesaretin yerini yavaşça artan bir ümitsizlik alıyordu. Yine de birkaç adım mesafeden aramızdaki ısı o kadar elle tutulur, parmak uçlarının etkisi o kadar mucizeviydi ki. Bu adamın yanında ne yapmam, nasıl davranmam gerektiğini, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Her an elektrikle yüklü, anlamlı ve beklenmedikti.

Zihnim suç ve sonuçlarıyla dönüp dururken, Denbury’nin manyetik etkisi her şeyi ezip geçiyordu.

Yalnızca ellerini tekrar elime almak değil, itiraflara ve her şeye rağmen onları dudaklarıma götürmek istiyordum.

İçgüdülerim tehlikeliydi. Bu dünyanın uyandırdığı çılgin duygu değişimleri beni de etkiliyordu. Gözlerim yavaşça kapanıp açıldı. İlk andan beri büyüsünün altında olduğumu biliyordum. Niye inkâr edeyim ki?

“Biz... her günü gününde düşünmeliyiz,” diye kekeledim, kendime gelmeye çalışıyordum ama bana daha da yaklaşmıştı. “Sen yalnız değilsin. Bayan Northe da senin arkadaşın.”

Çerçeveyi görmek için arkama döndüm. Onu ve bilgi alma görevimi tamamen unutmuştum. Oda, gerçekliğin diğer yanındaki hareketsiz, ve sergi odasında yalnız başına duran vücudum dışında boştu.

Hareketsiz bedenimi işaret ederek “Başka kimse gelemmez,” diye belirtti Denbury. “Işığı gördüğümde yalnızca seni çağırdım. Parçaya dokunmuş olan, senden ve iblisten başka hiç kimse portaldan geçemez.”

“Ama Bayan Northe büyülü şeyler hakkında bilgi sahibidir. Neden ben?” diye sordum.

Denbury merakla bana baktı ve birden kıkırdadı. Yanağındaki yara yüzünden yüzünü buruşturdu ama gülümsemesine engel olmasına izin vermedi. Hâlâ biraz espri yeteneğinin olması onunla ilgili fikrimi daha da yukarı taşıdı. “Hiç peri masalı okumadın mı? Senin gibi bir kızın onların nasıl büyü yaptığıyla ilgili her şeyi bilmesini beklerdim.”

Tüylerim diken diken oldu ve başımı dikleştirdim. “Neredeyse 18 yaşındayım, bilmelisin ki bir kız çocuğu değil, bir kadıyım.” Gençliğimde masal okumuşsam da bir yetişkin olarak hafızamda pek net değiller.”

Bu apaçık bir yalandı. Masal kitabımı en az ayda bir baştan sona okurum. Yine de yaşı bana yakın bir erkeğin, bir çocuk olduğumu düşünmesine izin vermeyecektim. Nereye varmak istediğinden pek emin değildim. Bana gülümsemeye devam etti.

“Özel bir insan olmalısın. Seni gördüğüm an, dünyam parıldadı, karanlık suların içinden gelen parlak bir ışık. Bir melek gibi.”

“Bu senin bir kurbağa olduğun anlamına mı geliyor? Ya da uyuyan bir prenses?” diye sordum, kıkırdamamı tutmayı başaramayarak. “Bir öpücükten sonra bu resimden kurtulacak mısın?”

Denbury mendili yine yanağına bastırdı ama gülümsemeye devam etti. “Böyle güzel bir hanımdan gelecek bir öpücüğün beni onurlandırmayacağını söylesem yalan söylemiş olurum. Denemek istersen, bunun çok keyifli bir deney olacağını söylemeye cesaret edebilirim.”

Yanaklarım yanıyordu. O leziz gülümseme hâlâ dudaklarındaydı, öpülmesi gereken bir prensin dudakları...

“Bir centilmenim, Bayan Stewart, söz veriyorum,” diye temin etti. “Ama böylesi bir koşulda, insanın fantezilerine esir olması çok kolay. Zira fantastik bir ortamda yaşıyorum. Ahlaksız biri olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Niye, beni öpmek istediğin için mi?”

Nefes aldım. Harika bir fikir olduğunu düşünüyordum. “Ben seni öpmek istesem benim bir hanımefendi olmadığımı mı düşüneceksin?”

“Tam olarak bu durumda, hanımefendiliğin fazla abartıldığını düşünüyorum.”

Daha da yaklaştı ve ellerimi ellerine aldı.

Sözlü olarak flört etmekte başarılı değildim. Edward Fourte’a sadece birkaç bakış atmıştım ve bakın beni nereye getirdi. Maggie’ye yazıp fikir istemem gerekecekti, o tam bir deha. Gerçi cilve becerilerimi açıkça sevdiğini söylediği adam üzerinde geliştirmek istediğimi ona söyleyecek değildim.

Denbury’nin ağzı benimkine doğru alçalırken, bir an paniğe kapıldım. “Ya seni öpünce ben de hep burada kalırsam. Bir kız, ne kadar çekici ve asil olursa olsun, bir lanetle hapsedilmeyeceğinden emin olmadan dudaklarını bir adamınkine öylece bastırmaz.”

Ellerimi bıraktı.

“Haddinden fazla aklı başındasın, Bayan Stewart.”

“Biliyor musun, bana bunu söyleyen tek insansın!” dedim, aslında bir iltifat olarak söylememiş olsa bile aklı başında olma fikri hoşuma gitmişti. Kafamı sağa sola sallayıp sisleri temizledim.

“Bu mekân beni çok korkutuyor. İş konuşmamız gerek. Sana yardımcı olacaksam, durumunun her ayrıntısını bilmeliyim. Bayan Northe beni bekliyor ve ona öpüşmekten başka bir şeylerden söz ettiğimizi anlatmam gerek.”

Neşesi kaybolmuş, gözlerindeki vahşilik geri dönerek beni ürpertmişti. Flört eden Denbury’den çok daha fazla hoşlanmıştım. Ama flörtleşerek mahkûmiyetinden kurtulamazdık. Hevesle tekrar kitaplarla ilgilenmeye başladık.

“Ya lanetin kendisi?” diye sordum. “Sözler var mıydı? Tozlar ve patlamalar? Sihirli değnekler?”

“Kelimeler. Ama bildiğim kelimeler değil. Sanatçının Fransız aksanı vardı. Latince tuhaf bir cümle vardı ama... bir şeyler yerine oturmuyordu. Latince biliyor musun, Bayan Stewart?”

“Biraz okuyabiliyorum. Ölü bir dil öğrenmenin mantığını hiç anlayamadım. Konuşamadığımdan benim için bunu öğrenmenin iki kat daha anlamsız olduğunu düşünmüştüm.”

Denbury güldü. “Yine çok akli başında bir davranış.”

“Yazık oldu aslında. Burada konuşurken bu gezegende ki ölü ya da canlı tüm dilleri bilmek istediğimi fark ettim. Dilimde hissetmek, her heceyi dudaklarımda tatmak...” Bana yaklaştığını, ağızma odaklandığını fark edince durakladım. Bu tuhaf mekânın kendi büyüğü vardı!

“İş, Bayan Stewart, evet,” dedi Denbury, geri adım atarak.

Lord Denbury gibi bir adamın, benim gibi bir kızın *büyüsü altında* olduğunu varsaymak çılgınlık olurdu. Bana güzel olduğum söylenmiş olsa da onun konumundaki bir asilzadeye sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Yine de size söylüyorum, bu tuhaf mekân iki ruhtaki dürüstlüğü ortaya çıkartıyordu. Birbirimizin gözlerine baktığımızda, birbirimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi geliyordu. Güçlerimiz, zaaflarımız her şey ortada... Ama sonunda bu rüyadan kendimizi kurtardık. Bu dünya, her ne kadar ruhlarımızı içinde kaybedebilecek olsak da gerçek değildi. Yüzündeki yara, dostane olmayan ortamın parlak bir hatırlatıcısıydı.

“Bayan Northe’ye ayrıntılar lazım,” dedim. “Yardım edebilecek biri varsa, odur.”

Denbury masasına gitti. “Olayları yazmıştım. Lütfen al bunu. Hiçbir işe yaramayacak olsa da akıl sağlığımı korumak için bu kâbusun bütün ayrıntıları üzerine düşünecek vaktim oldu.”

En üst çekmecedен bazı kâğıtlar alarak bana verdi. El yazısı aceleci ve gergindi. Gözlerinde gördüğüm korkuyu yansıtıyordu.

“Teşekkür ederim. Bunları büyük özenle inceleyeceğim.”

“Bayan Northe burada neler olduğunu biliyor mu?”

“Evet, sadece o. Tanrıya şükür bizim deli olduğumuzu düşünmüyor. Raporumu bekliyor.” Yazdıklarını gösterdim “Bu hayati kanıt olacak.” Elbisemin içine, doğrudan tenime gelecek şekilde koymak dışında, kâğıtları koyabileceğim bir yer yoktu, bu da yüzümün kızarmasını daha da artırdı. Ama bana verdiği bir aşk mektubu değil doğaüstü korkunçlukların bir anlatısıydı. Bu da yanaklarımı soğutmaya yetmişti.

“Ah, bir de bu var,” dedi tatsızca, kolunun manşetini sıyırıp bana rüyalarımдан birinde gösterdiği yeni kabuk tutan, kırmızı, kızgın işaretleri açığa çıkararak. Çerçeveye kazınmış işaretlerle aynı türden işaretler. Artık onların rünler olduklarını biliyordum. “Dün gece, iblis kötülüğünü ortaya koymaya geldikten sonra, bu derimin üstünde tekrar cızırdadı, sanki yeniden damgalanıyormuşum gibi. Belki de cinayetle aynı zamandaydı,” dedi acı acı. “Bağırışlar ve her şeyin kararmasıyla bir arada oldu...”

“Denbury’nin masasından bir kalem aldım. Ondan talep ettiğim gerçekliği üstlenirken kalem elimde titriyordu. İşaretleri kendi cildime kopyalamaya başladım.

“Dikkat et,” diye uyardı. “Simgeleri hafif çiz. Kendini temsilen lanetleme.”

“Benimki kandan değil,” diye tersledim. “Yine de uyarın mantıklı. Sonuçta bunlar rün. Bayan Northe, çerçevenin etrafındakilerin tercümesini yapmaya çalışıyor.”

Kolunda yazılı olanlardan bir karakteri çapraz çizgileri yok sayarak değiştirdim. Tümünü Bayan Northe’ye gösterip bana rehberlik etmesine izin verecektim. Arka taraftaki müzeye göz attım. Bayan Northe odadaydı ve izliyordu. Onun için zaman nasıl geçiyordu acaba? Odada hareket ettim, diğer taraftan ne gördüğünü merak ediyordum. Denbury’nin kitaplığının tarafındaki pencereye gidip dışarı bakmaya çalıştım ama kafam ve ellerim dirençle karşılaştı. Sanki orada bir duvar vardı, arkasında boyutlar devam ediyormuş gibi görünse de kendisi çok aldatıcı görünüyordu.

“Kendimi her duvara fırlattım,” dedi Denbury. “Dışarı çıkan tek yol ön tarafmış gibi ama o da benim için değil.”

Burası gerçekten onun çalışma odası olsa evin geri kalanına açılacak olan kapıya baktı. Bu hâliyle, benim rüyalarımda ona ulaştığım yoldu. Ama çıkış yoktu.

“Ben... bir yol bulmaya çalışmaya devam edeceğim,” diye söz verdim. “Uyanıkken ya da uyurken.”

Pencereden dışarı baktım. Denbury malikânesinin yeşil tepelerinin ardındaki gökyüzü güzeldi ve kıpırdıyordu. Bu en

güzel hâliyle İngiltere'ydi ama aslında hepsi düz, rol icabıydı. Tuhaf ve itici, zorlama neşenin mükemmel gerçekçilikte yapılmış bir tablosu, fotoğraftan daha net ve daha gerçek ama bir o kadar da sahte.

Bayan Northe'nin çağırdığını, muğlak, sisli gövdesini aramızda görmeden önce duydum. Yaklaşıyordu. Sonra gövde-
demin koluna dokundu. İkiye ayrılmış hissediyordum. İki parçamı da hissediyordum. Dışarıdaki ben ve Denbury'nin yanındaki ben. İkisi de korkunç acı içindeydi. Buraya sürgün edildiğinde hissettiği acı bu olmalıydı ve korkunçtu.

Başta birbirini iten ama çevirince birbirine çarpan iki mık-natıs gibi, ruhum ve bedenim arasında şiddetli bir itişme vardı. Neredeyse yere çarpacaktım. Denbury bana destek olmak için geldi ama tekrar kendi bedenime fırlatılmıştım ve sergi odasındaki Bayan Northe'ye doğru düşerken nefesimi içime çektim.

"Ah, hayatım. Özür dilerim!" dedi Bayan Northe. "Seni ürküttüm mü? Dokunmamın seni etkileyeceğini bilmiyordum. İyi misin?"

Midem bulanıyordu ve kolumu ona dayamak zorundaydım. Konuşmaya çalışmak için ağzımı açtım ama ses çıkartmayı deneyecek kadar yetkin ya da cesur değildim. Titreyen elimi göğsüme uzatıp kâğıtları çıkartmaya çalıştım.

Orada değildi. Giysilerimin içinde vücudumu kaşındıran bir şey vardı. Yerde bir hışırtı duydum. Aşağı baktığımda, Denbury'nin yazdıklarının göğsümde toz ve kuma dönüş-tüğünü gördüm. Dünyalar arasındaki geçişe dayanamamıştı.

Peki, ben nasıl dayanmıştım? Gırtlığımda küçük bir yenilgi sesi hırıldadı. Cevaplardan çok uzaktım. Çözümünden daha da uzak.

Bayan Northe, Denbury'nin sergi odasının dışındaki banka oturmama yardım etti. "Baban seni arıyordu. Seslendiğini duydum, o yüzden bir mazeret uydurdum. Ama öylece kaybolmanı açıklayamayacağımız için bu gezileri senin çıraklığınla ilgili tutmamız gerek.

"Denbury olanları yazmıştı," diye işaret ettim, sonra da giysimin boynundaki kirler ile yerdeki kuma işaret ettim.

Kâğıtların kalıntılarına bakarak yüzünü buruşturdu. "Kapı, ruhların yolu, nesnelerin değil," dedi. Kaşlarımı çatıttım. Bu anlamlı değildi. Eteklerimi işaret ettim, kollarımı silktilim. Söylemek istediğimi anladı.

"O zaman giysilerin nasıl geçiyor?" diye netleştirdi. Başım la onayladım.

Omuz silktili. "Hiç çıplak hayalet gördün mü? Genellikle öldükleri kıyafetlerle görünürler. Ruhunun kendini bilen, uygun bir şekilde seyahat edeceğini umarım."

Bir şekilde en saçma şeyi bile anlamlıymış gibi gösterebiliyordu. Gülümsedim.

Eteğimin arasındaki kâğıt kalıntılarına dokundu ve parmaklarının arasından geçirdi. Ağzı benim de hissettiğim sinir bozukluğuyla çarpıldı. "O bilgilere ihtiyacım var, yoksa hiçbir şey yapamayız."

"Tekrar içeri gideyim," diye ısrar ettim, makul bir bahane işaret etmeye çalışırken ellerim titriyordu. "Babama kadınlar

tuvaletinde olduğumu ve senin evinde buluşmamızı, benimle senin ilgileneceğini söyle, ona... seni ne kadar sevdiğimi anlat. Birlikte geçireceğimiz vakti bölemediğimi söyle. Bana iyi davranarak duygularımı incitmemeye çalışıyorsun.”

Bayan Northe bana hayranlıkla baktı.

“Ah, Natalie, mantıklı ve duygusal yalanlar üretmekte çok iyisin.”

Sırıtırıp işaret ettim. “Kahramanlarım Collins ve Dickens’tan geliyor. Bir öykücü olarak doğmuşum.” Boğazımı işaret ettim. “En büyük ironi.”

Bayan Northe güldü, bir annenin şefkatiyle yanağıma dokundu. “Maggie’den çok daha zekisin. Yazık ona, nasıl da deniyor.”

Yüzüm düştü. Maggie’den hoşlanmak istiyordum, tuhaf arkadaşları olsa da olmasa da. Bana, nasıl yapılacağını bildiği kadarıyla iyi davranmaya çalışıyordu, ayrıca kim Denbury’nin karşısında erimezdi ki? Yine de Evelyn’in favorisi bendim. Bana, yeğenine güvenmeyeceği konularda güveniyor olması bir gurur patlaması yaşamama sebep oluyordu. Beklenmedik şekilde kazandığım yeri sağlam, rekabetten uzak tutmak için keskin bir arzu duydum.

Maggie ve arkadaşlarından duyduğum üzere, iyi bir sosyete hanımının yapacağı şey şuydu; kazandığı imtiyazlı yeri kıskançlıkla korumak. Kendi yaşımda arkadaşlar istiyordum ama Evelyn Northe’ye daha çok ihtiyacım vardı.

Her zamanki dikkatiyle yüzümü izledi ve acaba zihin okuyabiliyor mu diye bir kez daha düşündüm.

“Ah, Maggie’yle ilgileniyorum Natalie, endişelenme. Ama onda olmayıp sende olan bazı şeyler var. O bu dünyada tüm avantajlara sahip, sen ise değilsin. Senin bana ihtiyacın var, onun yok. Basit gerçek bu.”

Başımınla onayladım ve düşüncelerimi Denbury’ye çevirdim. “Onun için korkuyorum. Yaralı. İblis saldırdığında, o zarar görüyor,” diye işaret ettim.

Bayan Northe başını salladı.

“Evet. Bunun sürmesine izin veremeyiz. Daha kaç darbeye dayanabilir bilmiyorum. O zaman hadi git, ayrıntıları almamız daha da önemli,” diye cesaretlendirdi beni. “Seni bekleyeceğim ve babanı önerdiğin şekilde oyalayacağım. Sonra da sana rünlerin ne dediğini söylemek istiyorum.”

Odaya geri koştum, yerimi aldım, elimi uzattım ve onun dünyasına doğru düştüm. Denbury beni tekrar görmek için hevesliydi, değiştirilmiş zaman algısı çok erken olduğunu anlamamıştı.

Ah, Tanrım. Geri kalan her şeyi sana yarın anlatmam gerekecek. Saat çok geç. Böyle bir delilik bile uyku ihtiyacını yok edemiyor. Hem Denbury’nin hem de benim gözlerimizin bu kadar yorgun görünmesi iyi olmaz. Yine rüyamda onu göreceğim miyim acaba? Acaba kendimi tutabilir miyim?

14 Haziran

Dün onu rüyamda görüp görmediğimi hatırlamıyorum. Onun hakkındaki bir şeyleri unuttuğuma göre çok stres altında olmalıyım. Aslında çoğu sıkıntılı gecelerime göre sakin bir geceydi. Belki de bilinçaltım ve onun yolculukları için hâlâ umutlu olmalıyım. Gerçi Denbury'ye gitmeyi istediğim için beni suçlayamazlar. Esas sorun, beraberinde getirdiğim diğer bütün şeyler.

Evde bir gün geçireceğim, mutlulukla, dün olan biten şeyleri yazacağım bir gün, evet yine, nerede kalmıştım... Üstündeki kısıntılar için üzgünüm Sevgili Günlük... Günün ilk ışıqla masama eğilip yazmaya başladığımdan beri Bessie, Jane Austen'ın aklıktan ölmediğini ve benim de ölmezsem iyi edeceğimi söyleyerek odama benim için çörekler taşıyor.

Ben resmin içi ile gerçek dünya arasında gidip gelirken yok olan sayfada ne yazdığını kendi ağzından duymak için hemen Denbury'ye tekrar gittim. Âdeti olduğu üzerine beni yakaladı (bu tuhaf rutinin şüphesiz bana göre en güzel bölümü buydu) ve beni bakışlarına doğru yukarı kaldırdı.

“Tekrar merhaba, güzel bayan, yeni haberlerle mi geldin?” dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. Gözlerimi kapayıp kulaklarımla işittiğim sesimden keyif alarak ve sesimi dudaklarımda hissederek “Üzgünüm ama hayır. Kâğıtların toz duman oldu,” dedim. Tekrar gözlerimi açtım ve ekledim, “Sanırım bu kapıdan geçebilen tek şey benim ruhum. Daha fazlası değil.”

Omuzlarını silkti. “Dünyadaki tüm kâğıtlara ulaşmaktan-
sa senin ruhuna ulaşabilmeyi tercih ederim,” dedi.

Eğer kendi hâline bırakılsa, bu âlem beni sadece onun gözlerinin içine dalmak, ellerini tutmak ve hepimiz için gözardı edilmesi gittikçe zorlaşan aciliyet hissini kaybetmek konusunda cesaretlendirirdi. Bu nazik sözlerden dolayı kızardım ama gizlemekten çekinmediğim bir düşünceyle kendime geldim.

“Burada, senin gerçeklikle olan tek bağınım. Fakat dışarıdaki dünyada çok cesaret isteyen bir ikili olurduk. Ben orta sınıftan bir dilsizim. Senin hiç de fark etmeyeceğin bir kızım, hatta fark edilmeme bile izin verilmeyecek tarzda,” dedim.

Sanki onu tokatlamışım gibi baktı. “Bu doğru değil,” diye karşı çıktı. Sanki bu konuda kişisel bir başarı iddiası varmış gibi, “Hem sen artık dilsiz değilsin,” dedi gururla.

“Orada hâlâ öyleyim,” dedim üzülererek.

“Bunun için üzgünüm,” dedi yere bakıp halının köşesine ayağı ile vurarak ve cüretkâr bir biçimde ekledi; “Yine de seni fark ederdim.”

Kalbim yerinden fırladı. Fakat dağılmamalı, işime bakmalıydım. Bu dünyanın bu ayartıcı cazibelerini gözardı etmeye çalışarak, elimden geldiğince canlı bir tonda konuştum.

“Neler olup bittiği konusunda her şeyi bilmem gerek. Kapı ruhlarla ilgili bir şey, nesnelerle ilgili değil. Kâğıtlar yok olduğu için üzgünüm. Ama bana söylemelisin.”

“Bilemezdin. Sana bu korkunç şeyleri kendim söylemek istememiştim. Sanki onları okusan etkileri daha az olurdu.”

“Bilmiyorum,” dedim ufak bir gülümseme ile. “Ben de bir günlük tutuyorum ve bu delice şeyleri yazarken de sanki yaşıyormuş gibi hissediyorum.”

Dudağında yarım bir gülümseme asılı kaldı. “Belki sen benden daha iyi bir yazarsın,” dedi.

“Şimdi geri çekilmek yok,” dedim sade bir şekilde, kendimi hazırladım. “Hadi anlat,” dedim.

Derin bir nefes aldı. Bu kez, kendini meşgul etmek için kâğıtlarla, müsveddelerle, karalamalarla, gelişigüzel hesaplamalarla darmadağın olan masasını düzenlemeye başladı. Tüm bunların kendini meşgul etmek için tuttuğu bir nevi tıbbi malzemeler olup olmadığını merak ettim.

“Söylediğim gibi, ayin ve sihirbazlıkla alakalı bir şeydi,” diyerek başladı. “Benimkini almadan önceki yüzünü pek hatırlamıyorum ama varlığı güçlüydü. Fransız aksanı vardı ve tavırları tuhaftı. Tabii, gözleri de öyle. Ellerim arkamda bağ-

lı pozisyonda beni resmetmeye başladı, deli gibi çalışıyordu. Bazen bana sorular sormak için duruyordu. Sorular çok özel sorulardı, ailemle, evlenmek isteyip istemememle ilgili–”

“İstiyor musun?” diye ağzımdan kaçırdım.

Bana baktı, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi sonra gözlerini açık olan bir çekmeceye çevirdi. “Bu soruna cevap olarak şöyle diyeyim, şu an hazırda bir kız yok.” Komik bir durum oldu sanki. “Kötü ruhlu adam neden istemediğimi sordu ve daha sonra kadın güzelliğini hayranlıkla anlatmaya başladı fakat daha çok bana beğendirmek için esaret, egemenlik ve hazdan bahsediyordu. Bir hedonistle muhatap olduğumu açıkça anlıyordum.”

“Fakat elbette birilerine sözün vardır?” diye sordum, merakla ama incelikle. “Tüm soylu genç adamlar siyasal ve parasal olarak iyi bir pozisyonda olmak ister?”

“Bu tarz sorular sorduğuna göre, sen de istiyorsun öyle mi?”

Kızardım. “Ben sadece araştırma amacıyla soruyorum, kişisel sebeplerle değil,” bu tamamen yalandı, “ben hedonist değilim, seni temin ederim,” dedim. (Bu yalan değildi.)

“Hayalini kurduğum kızı o zaman henüz bulamamıştım,” diye cevap verdi, İngiliz aksanı hiç bu kadar çekici olmamıştı. “Ve aşk için evlenmeye karar vermiştim, zenginlik ve rahatlık için değil. Benim sınıfımdakiler nesiller boyu bu ikincisi için evlendiler, tiksindirici bir uygulama,” dedi.

Ne tarz bir kızın hayalini kurduğunu sormamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Bir kalemi düşürdü, kalem masanın yanından düştü ve halının köşesine kadar tahta döşe-

me boyunca yuvarlandı. Kalemı alıp ona vermek için davran-
dım, kıyafetimle eğilebildiğim kadar eğildim. Parmaklarımız
birbirine değdi ve içimde kabaran dalga çağıldadı. Görgü
kuralları gereği, onu ziyaret etmeye gelirken eldiven giymem
gerekirdi. Fakat ilk defa resme girerken eldivenlerimi çıkar-
mıştım ve bu artık bir alışkanlık olmuştu. Gerçekten ona do-
kunmuş olmayı başka türlü hayal edemezdım.

Amansız hikâyesini anlatmaya devam etti. “Kötü ruhlu
adam, insaniyet büyük ve berbat şeyler için bir araçtır, dedi.
İçinde bulunduğv vücutun sanat için harika bir araç oldu-
ğunu söyledi. Benim ismim konusunda da bir problem var-
dı. Bana John deyip durdu. Ben onun ismini sorunca, dudak
büktü. Bir ismin ne önemi var ki, dedi Shakespeare’den alıntı
yaparak, garip bir gülümseme eşliğinde. Deli bir kimyacı gibi
bazı tozları ve sıvıları karıştırıyordu. Sanki vücutu ve onu
kontrol eden akli birbirleri ile kavga ediyormuşçasına, vücu-
du bir kukla gibi oynuyordu.”

“Belki de şeytan senin vücutunu almadan önce o sanatçı-
nınkini ele geçirdi?” diye sordum.

“O zaman sadece deli bir Fransız sanatçı olduğunu dü-
şünmüştüm. Sanatçılara karşı bir şeyim yok ama dünyayı
böylesi garip yöntemlerle algılıyorlar. Harika yöntemlerle
fakat belki de aynı zamanda korkunç yöntemlerle. Bunu
benim boynuma doladı,” dedi Denbury, ilginç bir muskayı
çıkarmak için kravatının alt katlarını tutarak. Muskanın
üstü bir sürü yazıyla doluydu, bunlar eski rün dizilimin-
den tamamen farklıydı. “Bunu çıkarmaya çalıştım ama

gördüğün gibi, denediğim zaman karşı koyuyor ve tenim yanıyor.”

Okul kütüphanesinden alıp okuduğum seyahat günlükle-rine dayanarak doğru tahmin ediyorsam, bu yazılar hiyerog-lifti. Mısır alfabesinden. Denbury’ye, “Bunun ne olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordum.

Denbury başını hayır anlamında salladı, yüzünü ekşite-rek kolyeyi kravatının altına sakladı ve oyalanarak başka bir çekmeceye gitti. Yardım edip edemeyeceğimi sormak istedim ama oyalanmak onu sakinleştirmişti. Bu sadece ona daha ya-kın durmam için bir mazeret olurdu.

“Onu boynuma takarken araçlardan bahsetmeye devam etti,” dedi. “Seri bir şekilde resme devam ediyordu, arada sa-dece bana çorba ve su içirmek için duruyordu ve eğer ara-cım ölürse bunun onun için iyi olmayacağını söylüyordu. Bitince, resmin beni anlatmayışına çok şaşırdım. Yani, bağlı ellerimi ve korkmuş yüzümü yansıtmıyordu. Son vuruşları da yapınca, gerçek korku başladı. Ona lanet etmeyi keseyim diye ağzımı tıkadı. Anlamsız şeyler mırıldanarak, tanrılardan, İngiltere’nin kırk şehidinden, eski kehanetlerden bahsederek, başımı çevirdi. Yere tozlardan bir daire çizdi, içine beş köşeli bir yıldız yaptı, önce kırmızı boya olduğunu düşündüğüm bir şeyi damlattı. Fakat bakır gibi olan kokusundan anladım ki o kandı. Mum ve diğer tozları da karıştırdı, bazısını resmin çerçevesine sürdü, bazısını benim tenime.”

“Belki de sülfür kokusu oradan geliyordur? Bir karışım-dır?” dedim.

“Belki de. Anlamak için kendimi zorladığım farklı dillerde ilahiler söyledi, bazıları anlaşılıyordu, bazı ifadeler Latince’ydi. *Kapı, ruh, içinden, kan, ikiye ayrılmak veya bölmek* kelimelerini anladım. Resmi hemen arkama astı ve bağlandığım ipi çözdü. Vücudumun onu alt edecek, hareket edecek hâli yoktu, sarhoş edici bir ilaç içirilmiş olmalıyım. Ayırt edici özelliklerini anlayabileceğim kadar yakına geldi. Sıradan bir adamdı fakat gözleri... Gözleri insan gözleri gibi değildi. Gözlerini kırptıkça, kan gözlerinin köşelerini nemlendiriyordu,” dedi.

İkimiz de titredik, zira ikimiz de o köpek gibi gözleri görmüştük.

“Pis nefesiyle tekrar edemeyeceğim Latince bir ifade söyledi, anlamı şöyle bir şeydi; *Soulren*’i kapıdan gönderiyorum... İlk kelimeyi bilmiyorum. Latince’de *ruh*’un *animus* olduğunu biliyordum fakat bu kelime doğru bir şekilde çekimlenmiyordu. Bu kelimeleri duyunca düştüm, vücudumdan ayrıldığımı gördüm. Acı çekiyordum, tam anlamı ile sanki iki parçaya ayrılıyordum. Etrafımda bir ışık cızırdadı. Sanatçı devrilip düştü. Bunun üzerine zafer ümidi ile doğruldum fakat tabii durum hiç de öyle olmayacaktı.”

Denbury telaşlanmayı bırakmıştı, sandalyesinde oturuyordu, sandalye bana değiyordu ve ben masasının kenarına ilişecek kadar yakına gelmiştim. Birbirimizin sıcaklığını hissetmek ürkütücüydü, bir tek hikâyenin soğukluğu vardı.

“O adamın vücudundan korkutucu bir gölge çıktı, siyah bir silüet ve ben buradaki gerçeklikle boyanmış halıların üstü-

ne düştüm. Vücudumun olduğu yere baktım, bu çerçevenin öbür tarafındaydı ve onun siyah bir bulut tarafından ele geçirildiğini gördüm. Islak ve berbat bir ses duydum. Her şey ateş aldı, gözlerimin karşısında kırmızı ve turuncu alevler vardı. Sonra sessizlik. Tuvalin etrafına bir kumaş örtüldü ve sen beni önünde nasıl gördüysen işte öyle oldum.”

Denbury iç çekti, yeniden yaşadığı anlar onu yormuştu. Öne doğru biraz rahatladı, geniş omuzları düştü. “Ve daha fazlası,” dedi. “Zaman duyğum yok, bu kitapların çoğunu okudum ve şunları da en az on kez okudum,” dedi bana baktı kendini toparlayarak. “Bir erkeğin kütüphanesi her zaman iyi kullanılmalıdır, değil mi Bayan Stewart?” dedi.

O korkunç hikâyeden sonra gülümsemeye çalışarak, evet anlamında başımı salladım.

“Eee,” dedi elini masasında yumruk yaparak, parlak gözlerinde bir ışıltı ile. “Hikâyem hakkında ne düşünüyorsun? Korktun mu?” diye sordu hiç de hoşlanmadığım kabullenmiş, soğuk bir ses tonuyla. İçimdeki bir ürpertiye bastırdım. Bu adam hâlâ benim için bir yabancıydı. Yaşadıkları belki de iyi niyetli asil adamı değiştirmişti. Vücudu gibi ruhu da tehdit altında olabilirdi. Kurtarılacak asil şeyler tükenmeden önce onu kurtarmam gerektiği konusunda tüm bunlar sebepti.

“Gerçekten korkutucu,” dedim sessizce. Kalkıp aramıza biraz mesafe koydum. “Fakat ipuçları ile dolu,” dedim. Aktarmam gereken bilgileri almıştım ve gerekeni yapmak zorundaydım. Fakat o bir doktordu. Bunun akla yatkın bir hastalık olmadığını elbette biliyordu.

“Gidip Bayan Northe’ye bu bilgileri vermeliyim,” dedim.

“Görüşürüz,” dedi, biraz rica, biraz talep havasında. O an onu bütün ailesini kaybetmiş, yalnız bir adam gibi gördüm. Kalbim sızladı.

“Görüşürüz,” dedim usulca. Daha fazla vaatte bulunmadan sessizce çıktım yine. Odama geldim, sersemlemiştim, metanetimi test etmek ve kendimi yukarı kaldırmak için elimi korsemin çubuğuna bastırdım.

Bayan Northe kolumdaydı. İyiyim anlamında başımı salladım. “Hoş geldin, canım. Sana korkunç hikâyeyi anlattı mı?” diye sordu.

“Kâbuslarla dolu,” diye işaret diliyle anlattım. “Biliyorum. Yerinizde olsam, dinlerken elime sert bir içecek alırdım,” dedim.

Tamam, anlamında başını salladı ciddiyetle ve çenemi tuttu. “Sen çok cesur bir kızsın, Natalie Stewart,” dedi.

Cesaret konusundan emin değildim ama Bayan Northe öyle dediyse, ona inanırım.

SONRA...

(Saatleri ve tarihleri pek bilemiyorum artık. Hayatım tuhaf bir kalkış, yürüyüş ve rüyaya dönmüş durumda...)

O gece planladığımız gibi Bayan Northe, babam ve ben beraber yemek yedik. Maggie de. Kendime çekidüzen verdim. Dudağıma en iyi gülüşümü takındım ve aramızda uzaktan

yakından hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Şükür ki kız kardeşler gibi birbirimize sarıldık ve o da son kez karşılaşmamızda fırtına estirmemi önemsememekten mutluymuş gibi görünüyordu. Güzel kıyafetler ve güzel insanlarla ilgili klasik gevezeliğine devam etti ve ben de gülümseyip başımla onayladım.

Fakat Bayan Northe ile olan her iletişimimi bir şahin gibi izledi. Hep samimi davranmayı devam ettirmiş olsa da gölgede bırakıldığını hissedip hissetmediğini merak ettim ve bundan hoşlanmadım. Fakat Bayan Northe benim kaderimin onun için yazılmayan şeyler için yazıldığını söylemişti. Ben bile nedenini anlamamışken, kiminle tartışacaktım ki bunu?

Yine de Maggie'nin arkadaşı olarak kalmak istedim. Yalnızken, yanımda başkaları yokken ondan daha çok hoşlanıyordum. Böylece yine evine götürülmeden önce beni küçük salona çektiğinde, her neyi paylaşmak isterse istesin istekliydim.

Kanepede oturdu, ellerini akşam yemeği için giydiği elbisesinin erik rengi taftasına sürerek "Onu rüyamda gördüm," diye itiraf etti. Bana baktı ve gözleri heyecanla doluydu. "Denbury'den bahsediyorum," dedi dudaklarını ısırarak sanki bir cevap bekliyormuş gibi. Devam etmesini bekleyerek kaşlarımı kaldırdım. "Diğer kızlar artık ondan bahsetmemi kesinlikle istemiyorlar çünkü var olmayan bir adama kafayı taktığım için benim... şey, deli olduğumu düşünüyorlar. Fakat zerre hayal güçleri yok! Ben onun bir yerlerde hayatta

olduğuna eminim. Onun öldürölmesi çözülmeyi bekleyen bir çeşit gizem. Sence ben deli miyim, Natalie?”

Başımı kuvvetli bir şekilde hayır anlamında salladım. Maggie güldü ve rahatladı.

Haklıydı. Tam olarak düşündüğü gibiydi, hatta daha da kötüsü. Fakat bunu ona söyleyebilir miydim? Kim daha deli görünürdü? Onun hayal ettikleri mi benim tecrübe ettiklerim mi daha deliceydi?

Bunun yerine not defterimi çıkardım, ben de gülümsedim ve “Ben de onu rüyamda gördüm,” yazdım.

“Gördün mü? Eminim harikadır,” diye fısıldadı ve kendi rüyasını anlatmaya başladı.

Konuşmaya başladığında şunları düşündüm; Maggie de Denbury’nin zihni ile aynı rüyayı paylaşıyor olabilir miydi? Eğer öyle ise, ona birden fazla zihin ulaşabiliyor muydu yani? Yine aynı kışkançlık hissi bedenimi doldurdu ama onu bastırdım.

Sonra anlaşıldı ki aynı Denbury’yi görmemişiz.

“O gölgemsiydi,” dedi. “Biri elimden tuttu, loş bir koridor gibi bir yere bırakıldım. Bilmiyorum, belki New York ara sokakıydı. Sanki beni yasak bir yere götürüyordu. Ah, Natalie, tek kelime etmeyeceğine dair söz ver, bu tam olarak skandal bir rüya!”

Elimle ağzımı gösterdim ve ona baktım.

Maggie yüzünü buruşturdu ve özür dilercesine, “Ah, üzgünüm Natalie. Tabii ki söyleyemezsin. Ben sadece... unuttum,” dedi.

“İşaretle anlatmayacağıma ve yazmayacağıma da söz veriyorum,” yazdım. Anlık kusurunu temize çıkarmak için gülmüsedim. Sırıttı ve yine her şey yolundaydı. (Tabii ki birinin benim konuşmadığımı unutmuş olmasının tek nedeni gerçekten benimle *konuşmak* için gelmiş olmaması demekti ama bu şimdi konumuzun dışında.)

Maggie devam etti.

“Ellerini üzerime koydu... Kulağıma mırıldanıyordu. Hangi dilde olduğunu bilmiyorum ama ayartıcıydı. Yüzünü görebilmem için ikimizi gaz ışığının altına doğru çekti. Gözleri parlıyordu. Yüzü arzu içindeydi. Beni arzuluyordu. Kollarımı sıkıca yakaladı, beni daha da yakına çekti. Tırnaklarını tenimde hissettim. Sonra her şey karardı, bütün hatırladığım bu.” Maggie zevk içinde ürperdi.

Ben de ürperdim, tabii başka bir nedenle. Maggie’nin gördüğü Denbury değil de şeytanmış gibi geldi bana.

“Ne düşünüyorsun, Natalie?” diye sordu arkadaşım.

Kalemimle kâğıdın üzerine, “O bunu yapmayacak kadar beyefendi biri, değil mi?” yazıverdim hemen. Sonra pişman oldum. Maggie’nin yüzü düştü ve yanakları sanki onu utandırmışım gibi bir renk aldı.

“Çok da abartmadı, Natalie. Canım, sen de. Bir kız bu tarz dokunmaları rüyasında göremez mi?”

Evet anlamında başımı salladım. Elbette görebilir. Diğer türlü oldukça riyakâr olacaktım. Bir özür ifadesi yazdım. Maggie rahatladı.

“Peki o zaman, sen ne gördün?” dedi.

“Ben kâbus gördüm,” dedim. “O da oradaydı. Korkunç şeyi uzaklaştırdı, koruyucu bir melek gibi.”

Neredeyse öpüşmek üzere olduğum kısmı atlamak istedim ki bence o Maggie’nin tasvir ettiğinden çok daha hoş bir durumdu. Ama bunu bir yarışa döndürmenin anlamı yoktu. Fakat belki de bu işte zaten başarılı olamamıştım.

Bayan Northe, “Maggie? Natalie?” diyerek bizi çağırırdı.

Maggie kalkıp küçük salondan çıkarken bana tekrar bakmadı. Aramızda yine bir gerginlik oluştu. Sanırım arkadaşlıkta çok iyi değilim. Okulda da uzun süren arkadaşlıklar kurmamıştım. Bir grup insan arasında her şeyin bir usulü ve engellilik durumları varsa bu zor oluyor. Görmeyenler, işitmeyenler ve benim özel durumundan farklı olarak tam dilsizlik durumunda, onlarla tamamen farklı duyuşsal dünyalara ait oluyorsunuz. Bunun bizi yakınlaştıracığını düşünmüş olabilirsiniz. Fakat eğer bazılarımız gerçekten özünde yalnız kurtlarsa öyle olmuyor. Yalnız kurtlar her şeyde diğerlerinden farklıdırlar. Güçlü fikirleri vardır, tutkuludurlar ve belki de gelenek dışıdırlar. Yakın bir arkadaşımızın olmasını istesek de onunla nasıl en iyi iletişim kuracağımızı her zaman bilmeyiz.

Öyleyse Denbury ile olan iletişimim nasıl bu kadar kolaymış gibi geliyor?

Belki de bir yerde onu gerçek olarak düşünmüyorum. Zira rüya âleminde her şey olabilir. Ben en iyi hâlimle olabilirim, kâbusları bir tarafa bırakırsak. Konuşabilirim. Hoş, akıllı ve espirili olabilirim... Denbury ile bu sessiz, *gerçek* dünyamda

iletişim kurma fikri, kızlarla piknik yapmam gibi zor bir olasılık olurdu. Fakat en nihayetinde ben resimdeki o dünyada yaşamıyorum, bu dünyada yaşıyorum. Ve Denbury'ye evine dönmesi için yardım etmek zorundayım.

Babam yine okuma, kaliteli i ki ve tütünle rahatlayıp mutlu olmuş görünüyordu ve çalışma odasına sanki kendi odasıymış gibi yerleşmişti. Bayan Northe, Maggie'yi kapıya doğru yönlendirdi. Maggie hemen karşı koydu.

"Fakat Natalie kalacaksa ben neden eve gitmek zorundayım?" diye mız mızlandı.

"       onun babası neyse ki rahmetli kocamın berbat puro zulasını bitirmekle meşgul. Onları rahat bir vicdanla çöpe atamayacağım kadar pahalılar. Saat 21:00'i geçtikten sonra hâlâ neden burada olduğunla ilgili annenin bana  ıkışacağını söylemiyorum bile. Seni denek olarak kullandığımı düşünüyor," dedi Bayan Northe.

Maggie, "Fakat ben çok isterim," diye sızlandı.

"İşte bu yüzden annen buraya gelmeni istemiyor. Sanırım tek derdi ben ölürken vasiyetimde senin aileni unutmamam!" dedi kızarak. "Bill seni eve bırakacak, araba bekliyor," diyerek verandadaki uşağa işaret etti ve Maggie'yi alnından   pt . Maggie bana baktı,  zg nd , ben de ona gerçek bir özgünlük ifadesi yaptım. Onun arkadaşı olmak istiyordum. Fakat aramızda her zaman birbirimize açmadığımız sırlar olacaktı. Artık bunu değiştiremezdim.

Maggie gittikten sonra, "Evet, şimdi," dedi Bayan Northe canlı bir şekilde. Beni kolumdan tutup kütüphanesine doğru

götürdü. İkimize de birer bardak likör doldurdu ve bardağını kaldırdı. Ben de aynısını yaptım.

“Evrenin gizemlerine,” dedi. Bardağını biraz daha kaldırdı ve saf kristal bardaklarımızı tokuşturduk.

“Cinayet üzerine beş noktada düşündüm,” diye başladı. “Onun bir ritüelin başlangıcı olduğuna inanıyorum. Evime giren aslında Denbury’yi çalmak istemiyor olabilirdi, belki sadece onu büyülemek istiyordu, senin Sanat Kurumu’nda gördüğün gibi. Kendine benzeyen portreyi muhtemelen yine büyüleyecek, tabii eğer engel olunmazsa. Ben bu şeylerin alışkanlık sonucu olduğunu düşünüyorum. Çoğu psikopat, hile ve kötülük peşinde koşan bunu yapar. Eğer Denbury’nin vücudunu ele geçiren kişiyi gözetleyebilirsek, onu takip edebiliriz, planını duyabiliriz ve ondan bilgi alabiliriz. İşin sırrı takip edildiğini hissettirmeden onu nasıl gözetleyeceğiz.”

İşte o an bu cesurca ve aptalca olan düşünceden hoşlanmaya başladım. Fakat önce, “Bana eski rünlerden bahsedin. Sonra ben de size onun yaptığı büyüden bahsedeceğim,” dedim, hem yazarak hem işaret dilini kullanarak.

“Çeviriyi yaptım bile,” dedi Bayan Northe. Masasından iki kitap ve bir parça kâğıt aldı ve bana gösterdi. “Bu şeytan çok modern. Entelektüel ve kültürlü olduğunu düşünmekten hoşlanıyor. Bu bir büyü değil. Tamamen bir şiir. Baudelaire’in olduğunu anladım. İlk baskısı da burada. Fakat resimdeki oyuntularda bir kelime eksik, son sıradaki. Şiirin tamamı burada. *Kötülük Çiçekleri* kitabından. Sıkıntılı bir eser. Bazı eleştirmenler ona hayran, bazıları da görüldüğü kadar aptalca

olduğunu düşünüyörlar. Fakat şiir tam olarak *Ele Geçirilmiş* olarak isimlendirilmiş.”

Kitapları ve kâğıdı kucağıma koyunca ürperdim. Önce çevrilmiş olan germen alfabesinden bizim alfabemize çevrilşine baktım sonra da Fransızca yazısına. Tuhaf bir düzen. O zaman yine pek de bir anlam ifade etmediğini düşündüm.

Le Possédé

*Le soleil s'est couvert d'un crêpe. Comme lui,
Ô Lune de ma vie! Emmitoufle-toi d'ombre
Dors ou fume à ton gré; sois muette, sois sombre,
Et plonge tout entière au gouffre de l'Ennui;
Je t'aime ainsi! Pourtant, si tu veux aujourd'hui,
Comme un astre éclipsé qui sort de la pénombre,
Te pavaner aux lieux que la Folie encombre.
C'est bien! Charmant poignard, jaillis de ton étui!
Allume ta prunelle à la flamme des lustres!
Allume le désir dans les regards des rustres!
Tout de toi m'est plaisir, morbide ou pétulant;
Sois ce que tu voudras, nuit noire, rouge aurore;
Il n'est pas une fibre en tout mon corps tremblant
Qui ne crie: Ô mon cher Belzébuth, je t'adore!*

– Charles Baudelaire

Bayan Northe bana bir kâğıt daha verdi. “Ben de kendi tercümemi yaptım, tabii ki öze sadık kalarak, biraz daha özgürce,” dedi.

Ele Geçirilmiş

*Güneş, ateşini tülle gizledi. Sen de benze ona,
Hayatımın ayı! Sen de kendini onun gibi gizle.
İstediğin gibi uyu veya tütün iç. Sessiz ol, karanlık ol,
Ve can sıkıntısının derinliklerinde boğul.
Seni böyle seviyorum! Ama dilersen,
Karanlıktan sıyrılan parlak bir yıldız gibi,
Kalabalıklarda delilikle kendinden geçmek istersen,
Öyle olsun! Keskin hançer, çık kınından!
Cam avizelerde gözlerin ışınsın!
Köylülerin gözlerinde arzular yansın!
İster tehlikeli, ister hırçın. Sevincim sensin.
Ne istersen ol, ister kara gece, ister kızıl şafak;
Titreyen bedenimde tek zerre yok ki,
“Sevgili şeytan... Sana tapıyorum!” diye haykırmayan.*

Bayan Northe devam etti. “Çeviride söz konusu kelime de bir boşluk var. Fransızca çeviride gördüğün gibi, bu kelime *Belzébuth*. Bu da şeytanın isimlerinden biri.”

Bayan Northe’ye yutkunarak baktım. Şiirlere odaklandı.

Devamındaki alaycı yorumu beni eğlendirdi. “Gerçekten, şeytana yazılan aşk şiirlerinin böylesi yüksek seviyede büyüleri olamayacak kadar adi ve düzensiz, çok dramatik ve aptalca olduğunu düşünürdüm. Şaşırdım buna.”

Bu bana Denbury’nin söylediği bir şeyi hatırlattı ve Bayan Northe için Denbury’nin tam olarak ne söylediğini yazdım.

“Sanatçılar dünyayı garip yollarla algırlar. Harika yollarla veya aynı zamanda belki de korkunç yollarla.”

Bayan Northe gözlerini kısıp düşünceli hâlde, evet anlamında başını salladı.

“Neden böyle?” diye işaret diliyle sordum, bütün eski rûnleri işaret ederek.

Bayan Northe başını sallayarak odada gezindi. “Bana her şeyi anlat,” dedi. Çaylarımız gelince sustuk ve ben çayımı minnetle aldım. Sıcak çay çok rahatlatıyordu. Belki de vücudum sallanmaya alışmıştı. Korkarım bu korkutucu iş gün gelecek kemiklerimi donduracaktı.

Bayan Northe kibarca, “Natalie, bana her şeyi anlat, onun sana söylediği her şeyi,” dedi.

Hissettiğim korkunun yüzüme ve gözlerime yansımına izin vererek onun yüzüne baktım.

Elini elimin üzerine koydu ve yüz ifadesi şüphelerimi yatıştırdı. “Bunun ne kadar delice olduğundan korksan da” dedi. O, imkânsıza gerçekten inanıyordu, benim de öyle olmam gerekiyordu.

Denbury’nin hikâyesini elimden geldiğinde yazarak ve işaret dili ile anlattım. Crenfall’u, çalışma odasını, Fransız ressamı, resim yaparkenki tuhafıklarını. Ben tüm bunları anlatırken pek çok kez ürperdik.

Bayan Northe onun dünyasının özelliklerini sordu. Ben de işaret dili ile anlatmaya çalıştım. Zamanın farklı bir şekilde geçtiğini ve onun temel insani ihtiyaçlarının askıda olduğunu. Dışarıda donmuş gibiydim ama o rüya ülkesinde hayat

ikimiz içinde akıp gidiyordu sanki. Onun yanındayken, açlık yoktu, susamak yoktu.

“Ruhlarınız orada beraber var oluyorlar. Zihinleriniz ve ruhlarınız, birbirine karşı dokunsal olan kişilikleriniz,” dedi.

Ruhlarımızın başka bir âlemde bulunduğu fikrine ürperdim fakat cesaretle ekledim, “Benim rüyalarımı paylaşıyoruz. Onu bugün ziyaret ettim. Orada olduğumu biliyordu. Bütün o korkunç kâbusum boyunca benimle beraberdi.”

“Aaah! Bu harika!” diye bir çığlık attı, benim ürpertimi görmezden gelerek. “Bu kanıtlıyor ki zihinler ve ruhların dış dünyaya açılan yolları sadece vücuda bağlı değil. Bu, pratikte oluşunu nadiren gözlemlediğim bir teori, bu tarz işlerde doğru olduğu ortaya çıkıyor. Uyanık olmak, uykuda olmak ve ... Bazen tamamen farklı bir şekilde var oluş mümkün.”

Bunun hakkında ona soru sormak istedim ama ritüelle ilgili detayları anlatmamı istedi.

Denbury’yi tabloya hapseden o korkunç büyüü tasvir etmeye çalıştım. Bayan Northe her detay üzerinde çok dikkatliydi. John isminin alakası, tozlar, sıvı, kan ve semboller hakkında.

Derin bir nefes aldı. “Bütün büyü parçalarına bakarsak, ah, Natalie, bu en kötü büyü. Yani Shakespeare’in cadıları bile bunu hayal edememiştir,” dedi.

Deftere hafifçe dokunarak bir sembol çizdi.

“Denbury’nin tarif ettiği, odadaki, içinde yıldız olan o daire, acaba bu muydu...” İki ucu yukarı bakan beş köşeli bir yıldızdı.

Kuşku ile kaşlarımı kaldırdım.

“Beş köşeli bir yıldız,” dedi. Tek noktası yukarı doğru çizilir veya o şekilde kullanılırsa koruma ve iyi niyetin sembolü.” Kâğıdı o şekilde göstermek için çevirdi. “Fakat tam tersi şekilde çevrilirse, Şeytan’a sadakat anlamına gelir,” diyerek yıldızı yine iki noktası boynuzlar gibi yukarı bakacak şekilde çevirdi.

Ürperdim ama hayranlık belirten bir gülümsemeyi sergilemeden edemedim.

“Siz bir tinselci değilsiniz, siz bir âlimsiniz,” dedim işaret diliyle.

Bana baktı. “Bir kadın kendini ilgilendiren her konuda elinden geldiği kadar bilgi sahibi olmalıdır. Büyünün kötü formları ile ilgilenmiyor olmama rağmen onları yok etme, bozma ve onlarla ne pahasına olursa olsun mücadele etmeyle ilgileniyorum,” dedi. Bayan Northe bu konu üzerinde durmadı. “Başka ne var?” diye sordu.

Nasıl bağlandığından ve kapana kısırıldığından ve en son geçen Latince kelimelerden ve şu uyumsuzluk olan kelimeden bahsettim.

“Orası büyüün düğümü,” diye mırıldandı Bayan Northe. “Bu onun gönderildiği bölüm.”

Kollarımı sıvadım, Denbury’nin kalemi ile koluma yazdığım işareti göstererek, boş bıraktığım satırları doldurarak, aynısını kâğıda yaptım.

“Bu işaret onun kolundaydı,” dedim. “İlk büyü sırasında etine kazınmış, cinayet sırasında tazelenmiş.”

Bayan Northe r nleri d    nd , kitabından kontrol etti. “John,” dedi. “Bu i aretlerde John yazıyor. O zavallı kafası kesik kızın bileğinde Barbara yazıp yazmadı ını merak ediyorum.”

Bu benim için çok vurucuydu. “Yazıyordu,” diye işaret ettim. “Rüyamda, cesedin koluna kazınmı tı. Onu g rm    t m,” diye işaretle anlatmaya çalıştım beceriksizce.

“Evet, Natalie. Bu tarz kehanetleri görmek ne kadar korkunç,” dedi. “Fakat bu Denbury’nin kaderinde olduğun gerçeğini destekliyor. Başka bir şey var mı?”

Denbury’nin  eytanda g rd    , sanki bir prizmadan belli renkler yansıyor mu  gibi çıkan ve mücadele ettiğinde ve hapis-hanesinden kurtulmaya  alı tı ında  akan kıvılcımları, ı ı ı ve bende g rd     halenin nasıl onun tam tersi olduğunu anlattım.

Bayan Northe kaliteli kumaştan d    nmi  sandalyesine oturdu. “Anlaşılan bu oldukça g     bir büyü,” dedi. Ka ını kaldırdı. “Sen  ocukken vaftiz edilmiş misin?” dedi.

Ona baktım. “Kim vaftiz edilmez ki?” dedim.

“Varsayımlar yapamayız, yapmamalıyız. Yoksa başka tarzda bir dua yapardım. Fakat senin ihtiya ın olan dua, yavrum. Bundan hiç ho lanmadım,” diyerek kolumdaki işaretleri g    terdi. “Bu siyah şeylerin artık senin üzerinde kalmasını istemiyorum.” G    lerime baktı. “Pazar günü mutlaka kiliseye git. Bütün dualara ihtiya ımız var. Ayinle mücadele etmek için ayine,” dedi.

Bir raftan içinde bir sıvı olan bir      aldı, tıpasını açtı, parma ına ondan biraz dokundurdu ve alnıma o ya dan bir

istavroz çizdi. Ellerini başıma koydu ve tanıdık bir duayı okudu. İşaretleri not ettikten sonra aynı yağdan aldı ve mendili ile kolumdaki mürekkebi sildi. Bu sırada başka bir dua okuyordu. Mürekkep yayıldı ve kötü bir görünüm aldı. İnatçıydı.

Onun dikkatle okuması için sembolleri bir kâğıda çizdim, Denbury'nin kolyesini, şeytanın onun boynuna taktığı muskayı anlatarak devam ettim. Bunların hiyeroglif olduğunu düşünmekte haklıyım.

Bayan Northe, “Bir çeşit kabartma,” diye mırıldandı ve başka bir rafa yöneldi. Başka kitap aldı, sayfaları çevirirken düşünüyordu.

“Yüce Tanrım, şimdi de bu işe Mısırlı tanrıları mı katmış? Ne karışık. Bir dizi hiyerogliften oluşan bir kabartma. Beş köşeli yıldızda düşündüğümüze benzer bir şey. Fakat bu kabartma, bence bir araç anlamına geliyor,” dedi. Kitabı yere koydu ve oturup notlarımıza baktı. “Kötü ruhlu adam araçlardan bahsediyor, devamı olmalı...” dedi. Bayan Northe'nin zihninin muazzam bir hızda ilerlediğini hakikaten duyabiliyordum. “Çerçeveye iliştilmiş olan isim levhasına bir bakmalıyım,” dedi. Onayladım. “Vaftiz edilmiş olabilirsin fakat kendini Hristiyan olarak görüyor musun Natalie?” diye sordu.

Bu beklediğim bir soru değildi. Herkesin vaftiz edilmiş olduğunu düşündüğüm gibi, kendimi de Hristiyan olmaktan başka türlü düşünmemiştim. Evet anlamında başımı salladım. Küçük defterime, ona “Luteryen,” diye bir açıklama düştüm.

“Ben aslında bir episkopalistim. Bu yüzden–” dedi ve ben-deki dışavurumu hissettiği için kısa kesti. Kararlı bir duruş sergiledi.

“Dediğim gibi Natalie, spiritüalizm benim Hristiyanlığıma engel olmuyor. Protestanlığın Quaker kolundan arkadaşları-mın İncil’e iman etmediklerini söyleyebilir misin? Sana sakın, sağlam bir görüş sunarak cevap verirler ve kazanırlar. Burada ön yargılarımızı bir tarafa bırakmalıyız. Bu bilmeceleri çözecek yöntemler hiç de bizim kendi inançlarımızda bulunmayabilir, diğerlerinde bulunabilir veya hiç de alakamız olmayan karanlık şeylerde olabilir. Beni en çok korkutan bu, bütün bu alıntılar. İncil’de *ben kıskanç bir Tanrı’yım* yazıyor. Her dinin bir şekilde kıskanç bir tanrısı var. Zavallı Denbury kıskanç tanrıların çukurunda, her biri ayrı olan parçalarının tuhaf ve saygısızca bir araya getirilmiş olduğuna gücünmişler. Bu enerjiler oldukça karışmış durumda ben de bu durumun içinde olmayı tercih etmezdim.”

Oturdum, düpedüz bunalmıştım. Bayan Northe endişeli görünüyordu ama yenilmiş değildi. Belki de bizi iyi tarafta birleştiren güçler vardı, karanlığa karşı bir takım hâlinde. Bu düşünceden hoşlandım. Şeytanın herhangi bir işini reddetme amacıyla birlik olduğumuz sürece, Tanrı’nın bizim hangi tarikattan olduğumuzu önemseddiğini sanmıyorum.

Bayan Northe hâlâ yüksek sesle düşünüyordu.

“Suçlarda sürekli olarak hangi faktörlerin ortaya çıkacağını görmemiz lazım. Fakat delil için daha fazla kadının ölümüne izin vermek olmaz, bekleyip görme lüksümüz yok. Ruh ve

bedenin ayrımı ile ilgileniyoruz. Kişilik ve onun transferi ile. Kim olduğumuzu, ruhumuz ve bilincimizle biliyoruz, kim olduğumuz ruhumuza ait, ne olduğumuz değil. Denbury'nin kimliği resimde kalmaya devam ediyor. Denbury'nin ölümcül tarafı, ruhunun kalıbı olan bedeni, geride kalan hayvani yanı, New York'un sokaklarında özgürce yürüyor. Şimdi bu iki bölümü nasıl bir araya getireceğiz?”

“Vücut ruhun yanında olmaya korkmuyor. Resmi büyülüyor,” dedim.

Bayan Northe evet anlamında başını salladı.

“İşin sırrı büyüyü tersine çevirmede. İkisi yüz yüze laneti tersine çevirmede. Ve bunun için konuşulmuş olan her kelimeyi bilmemiz lazım. Eski rünler ile yapacağız. Bana o korkunç kelimeleri tekrar söyle, büyüyü yaz.”

Denbury'nin bana söylediği kelimeleri yazdım.

Bayan Northe başını iki yana salladı.

“Can sıkıcı,” dedi. Denbury'nin anlayamadığı kelime üzerinde düşündü. *Soulren* bir kelime değildi.

“Bu büyüye güç yetirebilmek için büyü'nün her kelimesini bilmemiz lazım,” dedi. “Oyuncunun Shakespeare'in monologunu anlaşılır kılmak için onun her cümlesini anlaması gerekir, şairin şiirinin her cümlesini, papazın dua edebilmesi için kitabın tüm kelimelerini anlaması gerekir ve biz büyü ustaları da büyü'nün her kelimesini anlamalıyız. Bu nedenle herhangi boş bir kelime büyüyü anlamsız kılabilir.”

Anahtar kelimeleri yazarken arada durarak detaylar üzerinde kafa patlattı.

Uzun bir aradan sonra zihninde tartarak, yukarı baktı.

“Bunu babana söylemeli miyiz?” diye sessizce sordu. Hayır anlamında başımı salladım. “Neden inanmayacağını düşünüyorsun?” dedi.

“İnanmak istemeyecek,” diye karşı çıktım. Annemin ölümünü tam olarak asla atlatamadığından, belli etmiyordu ama çok hassastı. Bunu duymak ona iyi gelmezdi.

“Ya Maggie?” dedim.

“Tek kelimesini bile duymasın. Böylesi vahim şeyler için çok uçar. Anlamaz,” dedi.

Biraz düşündüm ve onaylayarak başımı salladım. Aslında, kıskançlığı bir tarafa bırakırsak, Bay Denbury’nin tehlike alanına çekilmiş olan bensem, onun arkadaşlığı benim ödülüm olurdu, yalnızca benim.

Bayan Northe uzandı ve elimi sıktı. Onun dokunuşunun sıcaklığı kendi bedenimin soğukluğunu fark etmemi sağladı. “Bilgi toplamada iyi iş çıkardın Natalie, çok iyi. Ama korkarım çok daha fazlasını yapman lazım.”

Başımla onayladım, sadece birkaç günde sanki bir yıl yaşlanmışım gibi hissediyordum.

Ve birden bu odada hesap ettiğimden çok daha fazla saat geçirmiş olduğumu fark ettim. Immanuel’e gidip dizlerimin üzerinde dua etmeye ihtiyacım vardı. Orayı sessiz olduğunda ve cemaatin acıyan bakışlarında uzakta, dualarımla baş başa bırakıldığımda tercih ediyorum.

Daha sonra sevgili Central Park’a gideceğim. Zihnimi temizleyeceğim ve kalbimi doğal güzellikle destekleyeceğim.

Kutsal Su Meleği'm, Bethesda'nın üzerinde yükselirken onun ayaklarının dibine oturacağım. Zira şehrin sunduğu en güzel görüntü bence onun. Böyle zamanlarda meleklerin yanında olmaktan zarar gelmez.

15 Haziran

03:30

(Korku ve kararlılıkla uyandım)

Baş ucumdaki gaz lambasını açarken en son kâbusumu elimden geldiğince yeniden yaşamaya çalışacağım. Işıktaki, zihnimin gölgeleri gittikçe dişleri çekilen bir yaratığa dönüşüyor. Fakat şükürler olsun, zihnimin de keskin dişleri var.

Akşam karanlığında, bir cadde köşesi. Etrafımda dönen şehirle birlikte öylece duruyordum. Nerede olduğumu daha önce bilmeme rağmen lamba ışığından etkilenmiştim. Uzun ve derin gölgeler saçıyordu. Fakat hayatımın son zamanlarındaki birçok şey gibi gölgeler benden biraz ötedeydi. Garip. Kimsenin gölgeleri ummayacağı bir hayat. Faytonların ve atlarının genç, yaşlı insanların, silindir şapkalı adamların, far-

balalı etekli kadınların gölgeleri sis gibi kıvrılmıştı ya da suya düşen bir damla mürekkep gibi. Fakat gölgelere doğrudan baktığımda bunlar ışığı engelleyen özel bir şekildi. Yoldan geçen birine veya bir binanın ayrıntısına odaklandığımda gölgeler göz ucumda hareket ederek uzaklaşıyordu.

Şöyle bir baktığımda Manhattan'ın ortasında, şehrin tekrar başladığı Central Park'ın güney tarafında bütün şatafatıyla etkileyici vaziyetteki Vanderbilt malikânesinin yanında durduğumu fark ettim. Servetin azameti, böyle bir alaca karanlıkta bile gelip geçenleri etkiliyordu. Akşam karanlığı kaçırılmayacak bir zamandı. Havada biraz büyüünün olduğu, kadınların güzel kıyafetler giydiği, âşıkların, kibar arkadaşlarının yanına, parlak avizelerin ışıkları altına dönmeden gölgelerde biraz oynadığı andı.

Sokakta diğer insanların yüzlerinde de benim hayranlığımın benzeri okunabiliyordu. New York'ta yaşayıp da şehrin gösterişine kapılmamak zordur. Yoldan geçen herkesin yüzünde umutlu bir beklenti vardı. İnsanlar ya yakınlarda bir malikâneye iyi bir akşam yemeği için gidiyordu, ya bir opera ya veya senfoniye ya da seçkin bir kulübün yolunu tutmuştu.

New York, kıpır kıpır arzularla dolu muhteşem şehir.

Sanki gürleyen bir deredeki taşmışım gibi etrafımda hareket ediyordu.

Önümdeki kalabalık yüz denizinin içinde onu gördüm. En güçlü New Yorklulardan biriydi sanki. Onun silüetini nerede olsa tanırdım. Belki de Denbury'yi, lanetinden kurtulmuş bir İngiliz lordu olarak New York'ta yaşarken hayal edi-

yor, onun bu hayatta yapacaklarını, gideceği yerleri gözümde canlandırıyordum.

Derken gözlerini bana çevirdi. Bu, Denbury'nin beni büyüleyen o tutkulu ruhu değil, son derece itici ve rahatsız edici bulduğum diğer yüzüydü. Dudakları alaycı ve küstah bir tavırla kıvrılmıştı. Konuşmayı imkânsız kılan, o erken yaşa özgü panik bedenimi sarmıştı.

Bir çeşit içgüdüyle koştum. Eteğimi topladım ve tehlikeli kaldırımdan geçerken ayağımda uygun çizmeler olmasına şükrettim. İblis, bir yırtıcı hayvan gibi arkamdaydı ve o mavi gözler şimdi tamamen ürkütücü bir parıltıya dönüşmüştü. Denbury kadar güzel bir suret bile kendini ele geçirmiş bu çirkinliği tamamen saklayamadı.

Şehrin merkezine doğru koşturuyordum ya da öyle olduğunu sanıyordum. Ama aniden kendimi birbirine bağlı geçitlerin ve dar sokakların içinde buldum. Beşinci Cadde'nin muhteşem genişliğinde değil.

Birdenbire kendimi şehrin en berbat yeri diye hayal ettiğim, çok az aydınlatılmış, tuğladan ve demirden binaların yükseldiği bir labirentte buldum. Her tarafta sanayi atıkları, at pislikleri vardı, sürü hâlindeki atlar gölgede sessizce bekleyiyordu. Aniden gösterişten sıyrılıp hayatın gerçekleriyle yüz yüze gelmiştik ve evet, burası da New York'un gerçek kalbiydi.

Belki de katil şehrin bu kesimlerinde dolaşıyordu.

Yolun sonunda bir kapı göründü. Güvenli miydi? Yoksa daha büyük bir tehlike mi gizliydi ardında?

Ben yaklařtıķķa alttan gelen ışık arttı. Cam tokmağa elimi uzattım, kendimi kapıya attım ve Denbury'nin boyalı çalışma odasına devrildim.

Bilinçli ve bilinçsiz durumumuzun garipliğine rağmen bu saygın adamın acil durumlardaki çabukluğu övgüyü hak ediyordu. abucak kapıda duraksamış, hırılayan iblis ile benim arama girdi, beni tuttuğu gibi ondan uzaklaştırıp arkasında sakladı.

Orada, kapı eşiğinde gerçek Denbury ile onun iğrenç kopyası yüz yzeydi. Ve bu kısa anda, gerçek Denbury de korkunç kopyası kadar acımasızdı. Onun bu haklı kızgınlığı ortamı aydınlatırken ne de güzel bir manzaraydı.

"İblis, her şeyimi benden aldın. Ama bu kızı alamayacaksın!" diye bağırdı Denbury. Bunu yapmak her ne kadar onu canını yaksa da iblis ikizini geriye itti ve kapıyı yüzüne çarptı.

Ama iblis bağırarak, alay ederek kapıyı yumrukluyordu. Korkudan deliye dönmüş bir şekilde iblisin *güzel şey* diyen hırıltısından uzaklaşıyordum ki o sırada Denbury beni dirseklerimden tuttu ve gözlerine bakabilmem için kendine çevirdi. Onun verdiği güven ve ikna edici varlığı korkumun üstesinden geldi. Onun blgesindeyken kimsenin bize kötülük yapmasına izin vermeyecekti.

"Natalie, onun gitmesini sağlayabilirsin. Bu senin ryan. Kapının diğer tarafında ne varsa onu değiştirebilirsin. Onun merhametine kalmış değilsin. Ben geride kalan zerre kadar aklıma sahip ıkabiliyorsam, sen de kbuslarınla yüzleşir, ona defolup gitmesini söyleyebilirsin."

Elimde olmadan gülümsedim. O kısa ve ölçülü bir nefes aldı.

“Ağzımı bozduğum için kusuruma bakma ama yap bunu, lütfen.”

Dudaklarımda bir emir oluşturmaya çalıştım. Hani küçük ya da büyük, biri vaftiz olurken şeytan kovulur, papaz, cemaate şeytan kovma duasını okutur ya, gözümün önüne o anlar geldi. Biraz saygıdan, biraz da korkudan bağlı olduğum inancımın bu temel gerekliliklerinden biri, hiç şu anki kadar zorunlu gelmemişti. Sesim hiç de olmasını umut ettiğim gibi değildi. Titrek ve güçsüzdü. “Seni reddediyorum...”

Denbury de cümleyi benimle birlikte tekrar etti ve bunu yapması beni gerçekten cesaretlendirdi.

“Seni reddediyorum!”

Etrafımda döndüm ve iblis gitmişti. Ama onun yerine o beyaz elbisesi içindeki aynı kadının cesedi vardı. Bu sefer başı vardı fakat vücudu belden öne doğru kıvrılmıştı ve yüzünü perdeleyen koyu renk saçları yüzünden kadın hâlen tanınmaz durumdaydı. Kolun üzerine bıçakla kanatılarak yeni bir isim yazılmıştı. *Cecilia*.

Dehşetle titreyerek hain hortlağı kovabilmek için gerekli kelimeler dilimde dolaştı.

“Devam et,” diye ısrar etti Denbury. “Kurtul ondan, yapacak gücün var.”

Açtım ağzımı. Birkaç damla gözyaşı ile birlikte zayıf bir nefes sesi çıktı.

Denbury çenemi avucuna aldı beni o can alıcı gözlere bakmaya zorladı.

“Sen bundan daha güçlüsün, Natalie. Şimdi dön ve kâbuslarına artık sana daha fazla hükmedemeyeceklerini söyle.” Tam da çoğunluğu protestan olan bir ülkedeki ayinlerde yapabilecekleri bir konuşma.

Denbury daha sonra soruyu sordu.

“Günahlardan, şeytandan ve onun boş vaatlerinden ilişkini kesiyor musun?”

Ayin duaları kas hafızası gibi bir şeydi. Bu yüzden otomatik cevap verebildim.

“İlişkimi kesiyorum.”

Kulağımda beni çılgına çeviren o fısıltı ve hayalet giderek yok oldu. Derin bir nefes aldım.

Annemin durumu düşünülürse, fısıltının bazı kehanetlerle ilişkisi olduğunu düşünmek katlanılmaz bir hâl alıyordu. Eğer annem gerçekten hâlâ bir yerlerdeyse, umarım bu rahatsız edici fısıltı bir bilgi veya ipucudur. Bu kadar zaman annemin bu konuda daha net olmasını dilerdim.

Açık kapıdan baktım. Ötesindeki karanlık koridor artık New York’un bir arka sokağı ya da bir ölüm eşiği değildi. Bir şeyin gelip onu aydınlatmasını bekliyormuşçasına kararsız duran loş bir yerdi.

Denbury bu yoğun sise bakakaldı ve elini dirseğimi kavramak için kibarca uzattı.

“Bayan Stewart, sen çok hoş, çok güzel bir kızsın. Fakat Tanrım, aklın neden bu kadar tekinsiz şeyle dolu?”

Ona anlamlı bir şeyler anlatabilme isteğiyle baktım. Sadece o ve ben olduğumda, bu zamanın durduğu yerde, öyle kolay konuşmuştum ki uyandığımda bunun devam etmeyeceğini düşünmek kalbimi kırmıştı.

“Çünkü benim kâbuslarım ipuçlarıdır. Belki de hep öyle oldular. Gördüklerimi görmem kaderimde var.”

Ona doğru bir adım attım.

“Karanlığa bakanlar karanlıkta olanlar ile empati kurabilirler, kuramazlar mı?”

“Evet, tabii ki. Ve karanlıktaki tek arkadaşım olmana minnettarım.” Gülümsedi. “Sana sen diye hitap etmeye başladığımın farkındayım. İnsan burada çok uzun süredir tanışıyor-muş gibi oluyor. Sen demem sorun olur mu?”

“Hiç değil.”

“Öyleyse lütfen sen de bana Jonathan de. Herkes bana Denbury der; dostlarım, iş arkadaşlarım, tanıdıklar. Ama sen... Sen benim için bir iş arkadaşından çok daha farklısın. Sen...”

Nefesimi tuttum. Neydim ben?

“Çok özel,” dedi. “Sen... benim için daha özelsin. Senin de beni daha yakın görmeni isterim.”

Gülümsedim. Özel, kişisel ilişkimiz beni heyecanlandırmıştı. “Elbette Jonathan...” Adını söylemek beni heyecanlandırdı. “Sen benim kâbuslarımda rehberlik edecek meleğimsin.” Aramızdaki sıcak yakınlık, kehanetlerin ciddiyetiyle artmıştı. “Eğer önceki rüyam da bu türdensen bir şeyler yapmalıyız, yoksa Cecilia adında zavallı bir kız ölecek.”

Korkuyla titredi. “İblis bir daha buraya gelirse ondan bilgi alacağım. Eğer yapabilirsem onunla kavga edeceğim.”

“Ben de aynısını yapacağım,” dedim. Ve bu söz beni birdenbire kendime getirdi. Uykuya teslim olurken aklımda ne hoş bir kucaklaşma ne de kıyısından dönülmüş bir öpücük vardı. Sadece kalbimi sıkıştıran korkular ve dudaklarımda Jonathan’ın ismi.

SONRA...

Uyanıp kahvaltıya gittikten ve babamı başından öptükten sonra sonra ilk yaptığım şey, babamın elindeki gazeteyi kapıp manşetlerine endişeli bir şekilde bakmak oldu. Babam sabırla bunu bitirmemi bekledi.

Ne zaman arzuyla bir şeye odaklansam yaptığı gibi neşeyle, “Heyecanlı bir şeyler mi arıyorsun?” diye sordu. Kahvaltı masasından bir kalem çektim -iletişim için masanın üzerinde dağılmış hâlde bir sürü hep olur zaten- ve kenara *dedikodu* yazdım. Ona gülümsedim. Kıkırdadı ve neyse ki konuyu uzatmadı.

Yakında bir sokak köşesindeki gazeteciye koşarak titreyen ellerimle gazeteleri karıştırdım. Issız, karanlık bir sokakta ya da odada Cecilia diye bir kadının ölüsünün bulunduğu haberini okuyacağım yüreğim ağzımda bakıyordum.

Ama hiçbir yerde böyle bir ölüm haberi görmedim. Umarım zihnim bana ölümünden önce Barbara ismini ve-

rerak acımasız bir rastlantı oyunu oynamıştır. Ve umarım benim rüyalarım işaret değil sadece kâbuslardır. Ama yine de bu içimi rahatlatmıyor.

İblis en son saldırdığında Denbury’de feci bir yaraya neden olmuştu. Ve gerçekten de Barbara adında bir kadının şehir merkezinde kafası kesilmişti. Acaba başka bir kanlı saldırı daha Lord Denbury’nin ruhunda onulmaz bir yara açacak mıydı? Ah, zavallı Jonathan’ım.

Bayan Northe, kanıt uğruna daha fazla kadının kanının akması gerektiğini söylemişti ve ben de ona katılıyorum. Hazırlıklar yapmaya başladım. Kesinlikle döneceğim ve kâbuslarımla yüzleşeceğim. Artık takip edilen değil takip eden olacağım.

Laneti bozmak için bilgiye ihtiyacımız var. Doğaüstü inceliği polisin anlamasını bekleyemeyiz. Söz konusu vücuda herhangi bir şey olursa, her şey yok olur. Henüz onun vücudu yakalanamaz.

Bu yüzden canavarı kendim takip edeceğim.

Eğer yine önceki gibi bir olay yaşanırsa iblis muhtemelen yine portreyi ziyaret edecek. Fakat iblis görünüşümü ve zayıflığımı oldukça beğendiği için bu sefer ben, *ben* olmak zorunda değilim...

Bir gece bekçisi olacağım. Babamın mührünü kullanarak alt kademedekilere sahte bir görev vereceğim ve sonra canavarın ortaya çıkmasını bekleyeceğim. Daha sonra pisliğin peşinden gideceğim... Gerekirse cehennemin dibine kadar.

Plan vahiy yoluyla gelmiş gibi zihnime yer etmişti. Belki de öyleydi. Çünkü bu planı tasarladığımda doğru olduğunu ve geri dönüşün olmadığını biliyordum. Umarım etrafımda beni koruyan melekler olur. İblisin yarattığı; zavallı yaratıkların ahlaki pusulalarını yitirdikleri ve kendi zaafıları, sefaletleri yüzünden yem oldukları o karanlık yerlerde meleklerle ihtiyacım olacak. Dişi doğacak kadar kadersiz olanların saldırıya uğradığı o karanlık yerlerde.

Babam bir süredir elbise dolabını temizlemekten bahsediyordu. Bugün iyi bir hizmetçi kılığında onu eski bir takım elbisesinden kurtardım. Neyse ki sokaktaki terzimiz beni çok iyi tanıır ve bir dediğimi iki etmez.

Bay Tabb, sağ olsun, takım elbiseyi daha ufak tefek bir kuzenim için (kuzen de ben oluyorum tabii) küçültmek istediğimi belirttiğimde hayır demedi. Canavarın karşısına kadın olarak çıkmayacaktım. Dilsiz bir adam olarak elbette yine dezavantajlıyım ama yine de dünya bir erkek için daha erişilebilirdi. Hedefime ulaşırken tanınmaz olmak zorunluydu benim için.

Kadınların korunmak ve bilgi edinmek için erkek kıyafetleri giydiği Shakespeare rollerinden bir iki bir şey öğrenmiştim. Edebiyatta nice hileli oyunlar ve casusluklar mevcut. Benim bu maceram sadece tanıdık bir anlatıma dönüşecek. En azından ben kendime böyle söylüyorum. İşin aslı, çok korkuyorum.

Fakat o tuvalden içeri adım atar atmaz hayatımın kesin olarak değiştiği gerçeği karşımda duruyor. Denbury yüzün-

den asla aynı olamayacağım. Onun uyanışında bizi inanılmaz, zor ve tehlikeli sonuçlar bekliyor olacak. Ve çaresizce bunlara saplanıp kalmış hâldeyim. Denbury'ye.

Bu hayati tehlikeleri göze almadan önce Denbury ile daha yakın ilişkide olmalıyım, onunla gerçekten arkadaş olmalıyım, onu iyice tanımalıyım; her ne kadar onu çok yakından tanıdığımı düşünsem de. Çünkü bu tehlikeler sıradan bir yabancı için göze alınacak cinsten değil. Hayatımı tam olarak ne tür bir adam için tehlikeye atımı bilmeliyim. Alametler, cadılar, gizemli işaretler bir tarafa, bizim *dost* olmak için bir fırsata ihtiyacımız var. Bayan Northe'nin de belirttiği gibi onun ruhuna değmeliyim.

Şimdi müzeye gidiyorum, ara ara yazacağım.

SONRA...

Öğleden sonra müzeye giderken, kadınsı, cezbedici, gözlerimi gibi açık yeşil renkteki en güzel elbisemi giydim. Babamı buldum ve ona alt katta bir yerde çizim yapıyor olacağımı söyledikten sonra hızlıca sergi salonuna doğru koştum. Ona dikkatlice baktığımda sert yüzünün yorgun olduğunu gördüm. Gerçekten çok zamanımız yoktu.

Her zaman yaptığım gibi elimi tuvale sokup bu karanlık hikâyenin prensinin kollarına kendimi bıraktım. Kendimi geri çekmeyip beni tutmasına izin verdim. Baştan ayağa beni süzen bakışlarından beğendiğini anladım.

“Gerçek hâlin, rüyadakinden daha göz alıcı,” dedi. “Daha sağlam ve kendinden emin.”

Diğer taraftaki bedenimi işaret ederek “Keşke orada da öyle olsaydı,” dedim.

“Güzelliğin hep aynı.”

Gülümsedim. Bütün oda bir anda umut, aşk ve ihtimal-lerle doldu.

Sanki açık alandaymışız gibi etrafında dönerek “Senin kapana kısılmış bir sır olarak kalmanı istemiyorum,” dedim. “Seninle East River’da kol kola, gururla yürüyerek yaşadığım şehrin harikalarını sana göstermek istiyorum. Yeni kavuştuğum sesimi gülmek, kahkahalar atmak ve herkes gibi konuşabilmek için kullanmak istiyorum. Her kız ve erkek gibi dünyanın nimetlerinin tadını çıkarabilelim istiyorum. Bunu bozacak müebbet sessizlikler, bedenlerinden ayrı ruhlar, şeytanlar ya da büyüler istemiyorum.”

“Hepsi kulağa mükemmel geliyor. Bu umuda sıkıca tutunmalıyız.”

“Evet, yapmak üzere olduğum şey için buna ihtiyacım olacak.”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir fikrim var,” dedim soğukkanlılıkla. Endişesini artırmak istemiyordum. “Sana nasıl yardım edebileceğim konusunda. Ama gece yarısından önce olmaz. Bu arada, konuşabileceğimizi umuyordum. Şeytanlarla, kara büyüyle ya da lanetlerle ilgisi olmayan, normal bir konuşma. Elbette eğer canını sıkmayacaksa.”

Beni kendine çekerek elime uzandı. Dudaklarına götürerek öptü. Mutlulukla ürperdim.

“Seninle ilgili hiçbir şey benim canımı sıkamaz. Ama sakın benim için kendini riske atmaya kalkışma–”

Parmağımı dudaklarına götürdüm ve ikimiz de bu dokuşla ürperdik.

“Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum.”

Sesim giderek yumuşadı. Birbirimize yaklaştıkça tehlikenin yerini farklı bir gerginlik almıştı.

Tamamen bir kenara attığımız bütün kurallara rağmen gergindim. İçinde bulunduğum durumda gerginlik, çenemin düşmesine neden olmuştu. Dış dünyada beni sessizliğe mahkûm edişinden ne kadar da başkaydı.

“Bayan Northe babama benim için geldiğini söylemiş. Bu da paylaşmak istediği fikirleri olduğu anlamına geliyor,” dedim sessizce.

Büyünün ta kendisi olan şu tuhaf dünyayı ve Jonathan’ın cazibesini terk etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. “Yani... bir çaresine bakmamız gerekiyor. Gardiyanımız her an çıkıp gelebilir.”

Çerçevenin içinden müzeye, diğer taraftaki kendi garip heykelime baktım.

Gönülsüzce benden uzaklaştı ama çok da uzağa gitmedi.

“Bana hastalarla ilgili hikâyeler anlat,” dedim, Maggie’nin üstüne başına çekidüzen verirken yaptığı gibi etrafımda dönerek. Ona modellik yapıyormuşum gibi poz vermek istedim.

“Bayan Northe gelene kadar bir şeylerle meşgul olalım.”

Gözleri parladı, etrafındaki koyu halkalar azalmış gibiydi. Sanki yeniden hayata dönmüştü. Amaçsız bir ruh yok olmaya ne kadar da hazırdı. Amacını yeniden hatırlamış olmanın verdiği heyecanla muhteşem görünüyordu.

Birçok arkadaşının ve ailesinden birçok kimsenin hastalıklarından dolayı gözlerinin önünde nasıl can verdiklerini anlattı. Bizim yüreklerimiz kaybettiklerimizin acısıyla katılmıştı. Ölüm bir lanetli, tıbbı ve bilime sığınmıştı. On iki yaşından beri neler yapabileceğini öğrenmek için anatomi kitaplarını çalışıyordu. Uzmanlar tarafından üstün zekâlı olduğu söyleniyordu ve bu onda dünyada yapabilecekleri konusunda heyecan uyandırmıştı. Tıptan bahsederkenki tutkusunu ve hevesi bütün bitkinliğini alıp götürmüştü. Yüzündeki iz bile daha iyiydi.

Onu saatlerce dinleyebilirdim.

Ama biraz puslu da olsa, sabırsızca yanımda dikilen Bayan Northe’yi fark ettim. Denbury’nin ilgisini ve tutkusunu benimle paylaşmaya devam etmesini istediğim kadar Bayan Northe’yi de bekletmek istemiyordum. Denbury’nin coşkusu bana asil bir ruha yardım ettiğimi hatırlattı. O gerçekten benim rüyalarımındaki bir melekti ve canlanarak bunu dışı vurmuştu. Ona inanmaya ihtiyacım vardı. Onun adına tehlikeye atılmadan önce yüreğimi neden bu adama kaptırdığımı hatırlamam iyi olmuştu.

“Söz veriyorum, yine geleceğim.”

Eğilip beni ayağa kaldırdı.

“Sen, Natalie, senden daha fazla şey istiyorum, sırdaşım hakkındaki her şeyi kesinlikle bilmek istiyorum.”

Şimdiye kadar hiç kimse bana bu kadar ilgi göstermemiş-ti, sebebi beni kurtarıcısı olarak görmesi mi bilmiyorum ama umursamadım. Jonathan için önemliydim çünkü dünyayla bağlantısı bendim. Onun sahip olduğu her şey bendim. Ve bana gelince, şimdiye dek uğruna mücadele edeceğim hiçbir şey olmadı. Onunla birlikte hayatım garip bir hâl almış olsa da onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Elimi bir kez daha tutup öptü.

“Her şeyi bilmek istiyorum...”

Bu kelimelerle neyi kastettiğinden emin değildim ama bakışları tüm bedenimi ateşler içinde bıraktı. Tablonun içinde yaşadıklarım, beğenmenin, gizli aşk hikâyelerinin ya da genç kız takıntılarının ötesindeydi. Şüphesiz daha derin duygular-dı. Sihri tam olarak anlayamadım. Ama tutkuyu anlamıştım. Eğer dikkatli olmazsam, beni amacımdan saptırabilir. Bir genç kız, genç bir erkek tarafından öpüldüğünde her şey de-ğişir. Yalnızca bir an meselesidir...

Ama bu doğru zaman değildi.

“Sahiden mi?” dedim bakışlarım ona ne tür umutlar veri-yor diye merak ederken. “Öyleyse bilmelisin.”

Gerçek dünyaya dönmenin verdiği rahatsız edici duyguyla sersemledim. Böylesine tuhaf bir hisse alışabileceğimden emin değildim. Bayan Northe beni doğrulttu. Her seferinde takip eden baş dönmesine alışmıştı. Sohbetimiz hakkında bir şey sormadı fakat yüzümün kızarmış olmasından bazı çıkarımlar

yapması muhtemeldi. Onun yerine dikkatlice Denbury'nin isim plakasına baktı, şöyle yazıyordu:

LORD JONATHAN W. DENBURY, III, 1880

“Bunda garip olan şey ne, Natalie?” diye sordu Bayan Northe.

Bir süre baktıktan sonra plakanın çerçeveyle uyumsuz olduğunu söyledim ve parmağımı, Lord Denbury'nin isminin altında dolaştırarak başka bir isim daha aradım. Sanatçının isminin yazıyor olmasını ummuştum.

“Kesinlikle,” dedi Bayan Northe boynundaki akik broşu çıkarırken. “Sanatçının adı yok ve plaka çerçevesi uyumsuz, öyle değil mi? Denbury mâlikanesinde yaşlanmış olan vücudun, portreyi yapan ressam olduğuna bahse girerim. Onunla işleri bitince ıskartaya çıkartılmış. İngiltere'deki bağlantılarıma ulaşacağım ve belki böylece ressamın kimliğini ortaya çıkartabilirim.”

“İnsan avı olmadan mı?” diye karşı çıktım. Ne New York'ta ne de Londra dedektiflik masasında, bu iş sıradan bir polis operasyonuna bırakılabilirdi. Hiçbir sıradan dedektifin taktiği buna uygun olamazdı.

“Benim bağlantılarımla ağzı hep sıkı olmuştur,” diye cevap verdi Bayan Northe ve ekledi: “Bu tabloyu da burada hapsolmüş olan kutsal ruhu da tehlikeye atmak istemiyorum.”

Bayan Northe aniden elinde broşuyla diz çöktü. Broşun ince tarafıyla plakayı tutan vidaları gevşetir gevşetmez plaka yerinden çıktı. İnce, pirinç çubuğu kaldırdığında altta bir şey-

lerin boyanmış olduğunu gördüm. Rün karakterlerle yazılmış başka bir set daha. Hayır. Rün değil. Hiyeroglif.

Bayan Northe küçük bir kâğıt tomarı çıkardı ve işaretleri kopyaladı. Kenarındaki ovalle başka bir alfabeye benziyordu. Parlayan altın plakayı Bayan Northe çerçevenin diğer tarafına bir kez daha dikkatlice çevirdi.

“Bunu bu gece inceleyeceğim,” dedi. “Bunlar tamamen farklı parçalar ama hep birlikte bir bütün oluşturacaklar.”

Ve beni evime götürdü.

Beni bekleyen süreci düşünüp taşınmak için yalnız bırakılmıştım.

Bayan Evelyn Northe'nin Masasından

16 Haziran, 07:00

Sevgili Natalie,

Bugün seni görebilecek miyim bilmiyorum ve babanın menfaati için (ve tabii Maggie'nin, aman Tanrım, bana ne kadar çok soru sorduğuna inanamazsın) şüpheli bir durumla karşılaştığımızı düşünmediğim sürece, seni her gün görmemem daha iyi olacak. Ama sana şunu söylemeliyim:

Çerçeve aslında bir kapı, Natalie. İsim plakasının altında bulunan hiyeroglifler “ba” anlamına geliyor. Bu da içerisinden ruhların geçebileceği bir kapı olduğunu gösteriyor. Mısırlılar ruhun yedi kısımdan oluştuğuna inanır-

lar. Aakhu, ab, ba, ka, khaibut, khat ve ren. Bunlardan biri olan “ba”, mezarlarındaki taşlara yapılmış yanlış bir kapıdan içeri girer. Antik Mısırlıların hayatı yaşamdan çok ölümlle ilgili şeylerle dolu olmuştur. Bu da benim, şeytanın ruhu vücuttan ayırıp onu “ba” eşiğine ve oradan da zindana -bir kutu, bir tablo, herhangi bir şey olabilir-atacak bir yetenek yaratıp onu tamamen kusursuz hâle getirdiği fikrimi destekliyor.

Bir kapı olarak kullanılabilen çerçeve, hem içeride hem dışarıda bir bedeni olduğunu açıklıyor. Doğruladığı diğer bir gerçek de şeytanın belli bir esnekliği olan gerçek bir kapı yapmış olması. Sana dünya ve çerçeve arasında gidip gelme yeteneğinin bahşedilmiş olması da bununla açıklanabilir. Şeytan bu eşiği senin için yapmış olmalı. Hilemiz, hepsini çorap sökücü gibi birer birer ortaya çıkaracak.

Boynundaki şekilde “tekne”, çerçevenin üstünde de ruh kapısı anlamına gelen “ba” yazıyordu. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Umarım daha fazla ipucu bulabilirim. Denbury ile ilgili başka bir şey öğrenirsen söyle.

Haftaya pazar günü seni alışverişe götürmek istiyorum. Önce bir terziye, oradan da tuhafiyeye. Ne dersin? Leylak rengi bir şeyin yok gibi ve leylak rengi giydiğinde harika görüneceğini düşünüyorum.

Sevgiler,
Evelyn

Sabah elime aldığım ilk şey bu mektup oldu. Neyse ki babam işe gitmişti. Müzeye gitmek istemiyordum numarası yaptım. (Neden böyle davrandığımı tahmin ettiğini sanmıyorum. Babam ne zaman ne yapacağı belli olmayan bir kız olduğumu düşünür. İstikrarlı bir şekilde böyle kalmaya çalışıyorum ki sonra benim tanıdığım kızıma ne olmuş diye sorgulamaya kalkmasın.) Ama tanıdığı kızı değişmişti. Bambaşka, lanetlenmiş.

Âşık.

İşte nihayet söyledim.

Ve korkmuş.

Ama yapılacak çok iş var! Bugün önümde hiçbir engel olmadığı için çok mutluyum. Bayan Northe ile olsaydım muhtemelen planımı itiraf ederdim ve o da beni kesinlikle durdururdu.

Kılık değiştirerek casusluk yapmak aklıma gelen tek ihtimal değildi. Zihnimin bir kenarında ateşlenen bir şey daha vardı, henüz gerçekleşmemiş bir yüzleşme. Bunu düşünmek bile, gözümün kenarında dalgalanan beyaz danteli, çocukluğumdaki çıldırtan fısıltıyı anımsatıyor. Gerçekler gözümün hemen önünde, yalnızca henüz duyulamayacak kadar zayıflar.

Ama önce... casusluk.

Cesaretimin nereden geldiğinden emin değilim, bildiğim tek şey ne yapmam gerektiği. Bu durum benim için sadece bir çözümü olan matematiksel bir denklem kadar açık. Tek yönlü bir macera hikâyesi gibi. İşler giderek daha imkânsız

bir hâl alırken, yüz yüze olduğum seçenekler şaşırtıcı bir şekilde netleşiyor. İçgüdülerimin daha yüce bir güç tarafından yönlendirildiğini hissediyorum. Ama hâlâ gerginliğimle mücadele hâlindeyim.

Nasıl bir işe giriştiğimi düşününce, tüm bu yükün altında sonunda çıldırmış olabilir miyim diye merak ediyorum.

22:00

(Tüm ev uykuda)

Aynaya bakarken çok da fena görünmediğimi düşündüm.

Güzel bir genç.

Cinsiyetiniz ne olursa olsun, güzelliğin bir takım avantajları ve sağladığı fırsatlar var. Bir İngiliz lordu bunu kesinlikle bilir.

Ama beni en çok üzen, konuşamıyor olmam. Tablo sayesinde elde ettiğim konuşma becerimi henüz gerçek dünyaya aktarabilmiş değilim. Çıkarabildiğim tek şey kelimelere dönüştüremediğim boğuk sesler. Pratik yapmam gerektiğini biliyorum ama ev halkının iyileştiğini anlayıp eskiden olduğu gibi benim hayatımı düzenlemeye kalkacakları fikrine dayanmıyorum. Hayır, bir seferde sadece bir çalkantıyı kaldırabilirim. Hele ki benim durumumda.

Sessizliğimi nasıl makul göstereceğime gelince, benim yaptığım gibi sadece sessiz kalıp günah batağına girmek, belaya davetiye çıkarmaktı. Sessizliğimi tehditkâr bir hâle nasıl dö-

nüştürebilirdim? Cevabım kendime rağmen sinsice gülmeme sebep oldu.

Okuldan hatıra kalan küçük bir kutuya uzandım. Bir makyaj seti.

Connecticut Hastanesi, bir tiyatro gösterisi yapmaya kalkışmıştı, acınası bir gösteriydi. Ama yine de öğretmenlerin iyimserliğine ve çabalarına hayran kalmıştım. Ben fırça ustasıydım. Sahne makyajı ve protez konusunda tam bir efsaneydim. Cyrano eserimiz fazlasıyla ironikti. Çünkü Roxanne kördü ve şairin kocaman, biçimsiz burnunu göremiyordu. Oyunun tamamı münakaşa konusu olmuştu. Ama benim başarım çok fazla övgü almıştı.

O akşam, bir saatten daha kısa bir sürede boğazımda öyle korkunç bir yara açtım ki neden sessiz durduğumu sormaya ya da boynunda böyle bir yarası olan kızla arkadaşlık kurmaya kimse cesaret edemedi. Bu, benim gecenin sonunda kaybolacak en belirleyici işaretim olacaktı.

Peki, nereye götürüldüm? Şeytan nereye götürürse. İlk saldırısı bir işaretse ve eğer, hayaletler gibi, alışkanlıklar insanıysa, gideceğim yer yine Five Points olacaktı.

Kötü bilinen, efsanevi Five Points. Evimden sadece birkaç kilometre güneyde ama bambaşka bir dünya. Bölgede suç oranı yüksek olsa da abartılı hikâyelerin bunu normalden fazla ve biraz gerçeküstü yansıtip yansıtmadığını merak ettim. Babamın arkadaşlarının aralarında buranın kültürel anlamda şehirdeki en ilginç yerlerden biri olduğunu iddia ettiklerini hatırlıyorum. Sınırların pek olmadığı, farklı kültürlerin, namuslu ve sahtekâ-

rın özgürce bir arada yaşadığı bir yer. Ama ben henüz çocukken meydana gelen ayaklanmalar her şeyi değiştirmişti. Zenci erkekler, kadınlar ve çocuklar, zenginler para verip kaçabilirken, kendileri zorla soğuk savaşa sürüklenen İrlandalı ayak takımı tarafından kelimenin tam anlamıyla paramparça edilmişti. Bugün bile bu olanları teröre çevirmek isteyenler bir yana, hastanenin zaten tarihten kalma şeytanları vardı.

Bu iğrenç yere girmeye gelince, yine şeytanı takip edip bir arabayla gideceğim. Kapıda beni bekleyen bir tane olabilirdi. Şöföre hatırı sayılır bir miktar para verip bana hizmet etmesini garantileyebilirdim. Keşke babam beni hayatta tutabilmesini sağlayacak büyük miktarları kaybetmemek için parasını her gün kuruş kuruş saymak zorunda kalmasaydı. Bayan North'e'den bir miktar isterdim. Durumun aciliyetini anlayacağından eminim.

Küçük ama daima güvendiğim bıçağımı cebime attım. Belki genç bir bayan neden bıçak taşımak zorunda kalabilir diye merak edenler olabilir. Size bunu okulda bir erkek çocuğunun elinden aldığımı söylemekten utanmıyorum. Beni tehdit ettiği için fil dişi saplı bu bıçağı kaybetmeyi hak etmişti. Erkekler hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da yaptıklarının sonuçlarının ne olacağını kesinlikle düşünmeleri gerektiğidir.

Burada bir zafer anını hatırlamak için biraz ara veriyorum. Geri zekâlıyı kendi başıma etkisiz hâle getirdim. (Hatırladıkça kendimle daha fazla gurur duyuyorum.) Benden oldukça büyük olmasına rağmen işini çabucak hallettim.

Penceremdem aşığıdaki yeşil alanda, sağır ve dilsiz çocukların (körler elbette ki yoktu) eskrim, kılıç dövüşü ve aletli temel hareketler çalıştıkları dersi izliyordum. Saldırı ve savunma hareketlerini, elimde bir çubukla tekrarlayıp elimden geldiğince öğrenmeye çalıştım. En azından mükemmel bir raklitçiydim. İşte bu sayede, bıçağını bana doğru savuran o barbarı (kesinlikle centilmen değil) etkisiz hâle getirebildim. Bıçağı geri isteyemeyecek kadar utanç içindeydi ve tam bir şoktaydı. Zaten o bıçağı ben kazandığıma göre, istese bile geri vermeyecektim. Neyse, konudan fazla saptım.

Bu benim Five Points'e gidiş hikâyem, silahlanma anıdır değil. Yine de bu hikâyeye son bir yıl içinde başıma gelen olaylar arasında tarihe geçerek bana cesaret vermeli. Ama bu kadar gururlanmak yeter. Bıçağı pantolonumda hemen ulaşabileceğim bir yere koydum ve orada duruyor. Gerilen sinirlerime karşı küçük bir rahatlatıcı. Benim için dua et, sevgili günlük. Dualarına ihtiyacım var.

SONRA...

Burada, müzedeki gizli yerimde şeytanın ziyaretini bekliyorum.

Evden müzeye olan mesafeyi rahatlıkla yürüyebilirdim ama müsait bir araba görünce önüne çıkıp durdurdum ve çıkana kadar beni kapıda beklemesini söyledim.

Daha önceden yazdığım kâğıdı sürücüyeye uzatarak gideceğim yeri neden konuşarak söylemediğimi sormasına fırsat

vermeden dik dik yüzüne baktım. Başını salladı ve arabaya atladım. Birkaç dakika sonra yeniden dışarıdaydım ve müzenin merdivenlerini çıkarken şeytanın gölgelediği güzel, tanıdık yüzün, bu basamaklara ne zaman ayak basacağını merak ediyordum.

Ay ışığı parlaktı ve bir peri masalındaki Gotik bir saraya benzeyen müzenin kızıl tuğlalarını ve gri granit detaylarına aydınlatıyordu. Restorasyon ve genişletme çalışmaları ve Beşinci Cadde'ye yapılacak olan büyük ve karanlıkta bile parlayan bina hakkında konuşmalar duydum. Gelecekte kim bilir ne kadar muazzam ve ruhani görünecekti?

Canavarın buraya geleceği konusunda hiçbir garantim yoktu. Ama içgüdülerim ve rüyalarım denememin işe yarayacağını söylüyordu.

Kemerli kapılara doğru çıktıkça, Bayan Northe'nin benim için yaptırdığı anahtarları, ona yalan söylemiş olmanın verdiği suçluluk duygusuyla sımsıkı tuttum. Aceleyle ve tek başıma hiçbir şey yapmayacağıma dair ona söz vermiştim. Denbury, tablonun içinde, bu tuhaf macerada yer alan bir arkadaştı. Kapana kısılmış olduğundan, bana yardım eli uzatması imkânsızdı. Bu benim görevimdi ve Bayan Northe'yi tehlikeye atamazdım. Ben bu görev için özellikle seçildim. Beni aşan bir takım güçler, dolaylı da olsa, bu gerçeği belirtti. Belki de bunun için doğdum. Macera kitaplarında okuduğum erkekler kadar yetenekli olabilirim (kız olmam ve konuşamıyor olmam dışında). Ama, maceralar hep imkânsız görünen şeylerden yana değil midir?

Babamın masasından aldığım Metropolitan Müzesi mühürünü bastığım notu, nöbetçi postacı olarak işe başladığımı söyleyerek kapıdaki görevliye uzattım. Görevli daha az umursamaz olamazdı, ön kapıları benim için açtı. Adamın dikkatsiz biri olmasını ümit etmiştim ama şimdi de tablonun güvenliğinden endişe ediyordum.

Sergi odasına inerken üzerimdeki kolları garip duran erkek ceketini düzelttim ve Jonathan'ın ne düşüneceğini merak ettim. Perdeyi çekip hiç tereddüt etmeden parmaklarımı tuvale değdirirken geriye dönüş olmadığını düşündüm.

Her zamanki gibi kucığına düştüm ama beni kucaklamak yerine dehşet içinde bağırdı.

“Sen de kimsin?”

“Ben Natalie,” diye cevap verdim.

Jonathan şaşkın şaşkın baktı. “Erkek kıyafetleri içinde ne işin var?”

“İblis geldiğinde onu takip etmeyi planlıyorum,” diye cevap verdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ciddi olamazsın.”

Omuz silktim. “Bu işe polisi karıştıramam. Sana ait olan bedeni tutuklarsa ne yapacaksın? Bilgiye ihtiyacımız var! Rün alfabesini, şiirleri, kolundaki kabartmayı, hiyeroglifleri ve tüm kuralları öğrenip nasıl bir araya geldiklerini ve kilit adamımızın kim olduğunu bulmak zorundayız. Canavarla herhangi bir iletişimde bulunmayacağım, sadece onu izleyeceğim.”

Kafasını itiraz edercesine sallayarak konuştu, “Benim için cehennemin en dip köşelerine gitmene ve böyle bir riski almana izin veremem,” dedi.

“Orası cehennem değil, Five Points. İkisinin birbirine denk olduğunu duysam da gerçek bu.”

“Seni burada zorla alıkoyacağım.” Kolumu yakaladı, yüzü kızarmıştı, meydan okuyordu ve hiç bu kadar yakışıklı olmamıştı.

“Bunun bize ne yararı olacak? Köşede, çardaktaki gizli yetime geçmeme izin ver de söylediklerini duyup peşine düşeyim ve olacakları görelim.”

“Sen çıldırmışsın!”

“Bu karmaşadan kurtulmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Jonathan yüzüme bakakaldı. “Korkmuyor musun?”

Gülüşüm biraz isterikti, sinirlerim iş başındaydı. “Eh, biraz. Ama Bayan Northe istesek de istemesek de kaderlerimizin bildiğini okuyacağını söyledi. Ben de uğraşıp kadere yardımcı olabilirim.”

“Tanıdığım en cesur kadınsın...” Yaklaşıp ellerimi tuttu ve buklelerime dokunmak için şapkamı kaldırdı. Tanıdığı *ben*’i arıyordu. “Bunu yapma—”

“Şışış, duygusal olma ve lütfen ölecekmişim gibi davranma,” diye söylendim. Bir yandan da iyice açtığı kollarına yaslanmaktan kendimi alamıyordum. İşte o anda boynumdaki kırmızı yarayı fark etti ve nefesi kesildi.

“Aman Tanrım—”

“Rol icabı,” diye teskin ettim. “Sesimin olmayışını, zayıflığımdan ziyade parçası olduğum çeteyi simgeleyen bir şeymiş gibi göstermek istedim.”

Korkusu bir çeşit hayranlığa dönüştü. “Bu harika. Sen kesinlikle çok zekisin.”

“Çok fazla kitap okudum,” diye cevap verdim. Birbirimize bakıp gülüştük.

“Dikkatli olacağına söz ver... Sana bir şey olmasına dayanamam,” dedi canı yanar gibi.

“Elbette dayanamazsın,” dedim ve gülümsedim. “Ben olmazsam ölüme mahkûm olursun.”

“Birçok açıdan.”

Yüreğim pır pır ediyordu. Elimi tuttuğunda ona bakmak istemedim. İkinci bir tahminde bulunmak ya da bütün berbat olasılıkları düşünmek istemedim. Beni ileri itecek bir güce ihtiyacım vardı ama elimi sıkıca tutup boşta kalan eliyle de yanağıma dokundu. Beni öpeceğini zannettim. Düşüncesi bile dizlerimin bağını çözdü ama hemen toparlanıp alnımdan öptü.

“Seni küçük şaşkın, dikkatli ol,” diye mırıldandı. “Seninle olacağım. Eğer rüyaların benimle ortaksa, kesinlikle kendimi sana duyurmayı başarabilirim.”

“Koruyucu meleğim gibi.”

“Daima.”

Bence erkek gibi giyinmemiş olsaydım, kesinlikle öpüşürdük. Çok yakında geri gelmeye azmettim. Elbiseyle.

“Neden kendini benim için böyle bir tehlikeye atıyorsun?” diye sordu.

Bir an durakladım ve neredeyse ona âşık olduğum için yaptığımı söylemek üzereydim. Ama birdenbire gerildim ve hiçbir şey söyleyemedim. Hakkımda ne düşüneceğini bilmiyordum.

“Bunun kaderim olduğunu düşünüyorum,” dedim onun yerine, bakışlarımı kaçırarak. “Şeytan geldiğinde, ağzından cevap alabilmek için baskı yap. Nereye gidiyor, ne yapıyor. Bayan Northe en iyi ipuçlarımızın *neden* sorusunda yattığında ısrar ediyor. Kendisinden bahsetmesini sağla.”

Jonathan bitkin bir hâlde zoraki gülümsedi. “Yani sen şimdi anlaşmamıza güvenmememizi ve canavarın gelip hiçbir şeyden haberi olmayan avına çevirdiği dolapları anlatmasını mı bekleyelim diyorsun?”

Sessizce güldüm. “Onu kışkırtırsan daha iyi bir hikâye olur. Eğer öfkelenirsen eminim daha fazlasını anlatacaktır.”

“Elberte. Elimden gelen her şeyi yaparım,” diye söz verdi.

Gülümsedim, döndüm ve ilerledim. İçgüdüsel olarak bana uzandı ama ben eline baktığımda geri çekildi.

“Yakında görüşürüz, Jonathan,” dedim omzumun üstünden. “Yanına bir elbiseyle döneceğim.”

Yuvarlanırcasına dışarıya, kılık değiştirmiş hâlime döndüm. Geri dönüp portreye baktığımda, bütün asaleti ve yakışıklılığıyla, biraz endişeli görünse de tuvalin ortasında öylece duruyordu.

Şeytanın içeri girmek için kullanacağı açık olan diğer kapının karşısındaki, ne olduğu belirsiz küçük kilitli kapının arkasındaki yerimi aldım.

Bu son yazdıklarımı burada beklerken yazıyorum. Lord Denbury'yle tanıştığımдан beri, tablonun dışında bile, zaman gerçekten hızla akıyor.

Havanın soğumaya başladığını hissediyorum.

Bir çıtırtı var.

Şeytan geldi!

15 DAKİKA SONRA...

Kapıda bekleyen arabaya geri döndüm. Peşindeyiz. Ayrıntıları hemen yazmalıyım!

Denbury'nin şeytanını yeniden kanlı canlı görmek benim için büyük şoktu. Anahtar deliğinden kapıda durduğunu görebiliyordum. Güzelliği bu dünyaya da başka herhangi bir yere de fazlaydı.

Nefesim düzene girdi. Hayatımı değiştiren adam işte oradaydı. İçimden bir ses, kapıyı savurarak açıp ona doğru koşmamı, şeytandan kurtarmak için sarsmamı, onu tanıdığımı söylememi ve varlığımla onu korumamı söylüyordu. Beni zaten tanıyordu, kafasını çoktan karıştırmıştım, beni istiyordu... Ortak dünyamızda buluşmak, benim prensim olmak için özgür kalabilmesini sağlayacaktı.

Ama sonra yaratık kahkaha attı ve o acımasız yanılsamayla titredim. Hislerime güvenemedim. Eğer Jonathan'ın portredeki dünyası beni büyüleyecek bir sihre sahipse, dışarıdaki gerçek hâli de aynı sihre sahip olabilirdi. Ama bu çalıntı be-

den bir katildi, güzel ama zalimdi. Her iki hâli de üzerimde derin etkiler bırakmıştı.

Ona bakmak, aklımı allak bullak ediyordu, bu yüzden duvara yaslanıp anahtar deliğinden sesini duymaya çalıştım. Hikâyenin kötü kahramanı, yüzünü tablonun çerçevesine bastırarak konuştu. Sanki önünde bir lavabo varmış da oraya eğiliyormuş gibiydi. Sözleri odanın içinde, inanılmaz bir şekilde yankılandı. Çıkacak bir delik bulamayan vahşi kuşların çaresiz kanat çırpışları gibiydi. Ürperdim. Şeytan, Jonathan'ın sesine sahipti ama onun İngiliz aksanının altında, insanlıktan uzak bir şeyler vardı.

“Tekrar merhaba,” dedi. “İyi görünüyorsun. Yakında bunu halledeceğiz.”

Sesi alçak, boğuk ve öfkeliydi. Koltuklarım gururla kabardı. Jonathan konuştuğumuz şeyi yapıyordu. Kızarak şeytanı kışkırtıyordu. Jonathan karşı durdukça, şeytan da ümitsizliğini gizleyemeyecekti. Bu şeytanın yöntemiydi. Tıpkı Iago'nun, Shakespeare'in izleyicilerini, kışkırtılmış Othello tarafından Desdemona'nın ölümünün suç ortakları olmaya mahkûm etmesi gibi. Biz de öyleydik. Jonathan'ın ruhu ve ben bu itirafı yapmaya mahkûmduk.

“Beni durdurmak için hiçbir şey yapamazsın, çocuk. Barbara'nın kanı henüz kurumadı ama yine de yakınlarda pek çok başka taze et var.”

Jonathan meydan okumaya devam etmiş olmalıydı, ne dediğini duymuyordum ama yaratık kıkır kıkır gülerек cevap verdi; “Bu insan doğası. İki yüzlüler günah evlerinden birini

yıkarken diğeri inşâ ederler. Günah çok kolay yayılır çünkü başıboş, işsiz güçsüz bir avare gibidir ve biz kendi içimizde istikrarsız hareket ederiz. İnsanların zaaflarından besleniyorum ve sonuçlarının cefasını sen çekiyorsun. Yaratıcının istediği gibi—”

Tanrı hakkında kötü konuşmasından ürktüm, Jonathan da aynı durumdaydı çünkü şeytan keyifle gülüyordu.

“Tabii, tabii, Tanrı’na körü körüne itaat et. Peki, nerede şimdi Tanrı’nı? Ben aranızdayım ama o burada değil. Sizin gibi güçsüzlerden hoşlananların şekline girip işimi yapmaya çalışıyorum. Kanı parmaklarımın arasından süzülen bu kadınlara isimlerini verenler nerede?” İğrenç bir kahkaha attı. “Dünya bizim yeni şafağımıza hazır değil. Bu ilk kurbanlar doğum sancılarında başka bir şey değil. İnşâ etmemiz gereken bir imparatorluk var, sevgili Britanyalı.”

Daha sonra tablodan uzaklaşıp ısıklık çalarak yürümeye başladı. Yaşam ve ölüm onun oyuncaklarıydı.

Karanlık sayesinde peşinden gidebilirdim, yüreğim ağzımdaydı. Korku, bir baygınlıkla birlikte beni ele geçirmeye hazırdı. Ama Robinson Crusoe’yu, Monte Kristo’yu, üç silahşörleri ve maceralarını ilk okuduğum andan beri ilahlaştırdığım tüm idolleri düşündüm. Hepsini gururlandırıyordum.

Kiraladığım araba, binanın, şehrin dışına bakan tarafında, ağaçların altında, ay ışığında gizlenmiş hâlde, takibe başlamak için talimatımı bekliyordu. Binayı tüm ayrıntısıyla bildiğim için görevlilerin olmadığı, pek fazla kullanılmayan girişten

dikkat çekmeden çıkarak şoföre doğru koştum. Başını salladı ve yola koyulduk.

Şeytanın sözleri kulaklarımda çınlıyor ve içime saldığı korku kalbimin ritmini bozuyor. Canavarın deliliğini çözebilmeyi umuyorum, cehennemle ilgili müthiş şeyler öğrenmeyi değil. Titrek el yazımı mazur görün. İyi ki akşam yemeğinde neredeyse hiçbir şey yememişim, yoksa araba dönüp sarsıldıkça hepsini çıkarabilirim.

Broadway'den aşağıya doğru ilerlerken eğimli bir yoldan geçiyoruz. Binaların bir kısmı gaz lambasıyla aydınlatılmış, bir kısmı ise tamamen karanlık. Çok amaçlı tiyatro binası ve iddialara göre arka odalarında kötü işlerin hüküm sürdüğü ihtişamlı büyük saray. Daha aşağıda, gezinti yapmak için hep can attığım Ladies Mile boyunca sıralanmış çok daha büyük alışveriş merkezleri. Ama gezinti sosyetik hanımlara has bir kelimedir. Bu hanımefendiler, âşık oldukları adamın bedenine yerleşen şeytani bir katili aramak için Five Points'e gitmez. Eğer gerçekten bir macera romanının içindeysem, mutlaka bir aşk hikâyesi de olmalı. Edebi geleneklerden çok hoşlanırım ve şu anda bu geleneklerin hâlâ devam ediyor olması umudu, içimi rahatlatan tek şey.

Önümüzdeki araba yavaşladı. Çamur çok yoğun, cadde-lerdeki at ve insan pisliği temizlenmemiş. Bölgeye yaklaşıyor olmamız lazım. Araba Anthony Caddesi'nde yavaşlıyor gibi görünüyor. Neyi arıyor, bilmiyorum. Numara 66. İşte avıma ulaştım! Arabadan inip sahanlıktan yukarıya doğru süzıldüm. Biraz bekledikten sonra takip etsem daha iyi olacak.

Sen, sevgili günlük, g gs mdeki sargıların arasında, kalbimin hemen üzerinde duracaksın. Bir kurşun ya da bıçak darbesine karşı iyi bir kalkan olabilirsin.

Yakalandım! Nereye gittiğimi bilmiyorum. Bir arabadayım. Sanırım kuzeye doğru gidiyorum.

Sevgili babacığım, eğer bu günlüğü bulursan seni çok sevdiğimi ve tüm yaptıklarımın yardımı hak eden iyi bir ruha yardım etmek ve onu kurtarmak için olduğunu bil. Tek bir kelimesine bile inanmayacaksın ama hepsi doğru. Seni seviyorum ve benim için yaptığın her şey için çok teşekkür ediyorum.

SONRA...

Anlaşılan henüz  lmedim.

Bu satırları yazabilecek kadar yaşadığım için Tanrı'ya   k rler olsun. O korkunç, konuttan bozma korku meskeninde neler olduğunu anlatmalıyım.

Sevgili günlük, sana Cecilia ve Midge'den Five Points'te olan tüm olaylardan bahsedeceğim ama önce yakalanmamı anlatayım.

Gördüğün gibi çok kısa sürede rahatlamı tım. Her şey yolunda gibiydi, ka abileceğim kesindi. Çok önemli bilgiler ele geçirdim. Binadan çıkar çıkmaz, rahat bir nefes almamla birlikte  ehir dışında bir yerlere giden bir arabaya apar topar

bindirildim. Kendimi dışarı atmak için kapıyı açmayı denedim fakat kapı dışarıdan kilitliydi.

Crenfall bizi izleyip casus olduğumu fark etmiş olabilir miydi? Kim bilebilirdi ki? Çok sıradan görünüyordum... Ya da girmiş olduğum kılık çok saçmaydı.

Gölgelerin içinden Beşinci Cadd'e'ye yaklaşan, hemen arkamızdan çıkıp şehrin merkezine yönelen bir taksi hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla, Longacre Meydan'ında ve 42. Cadd'e'de trafik çok yoğundu ve o kadar çok araba arasında takip edilip edilmediğinizi anlamak neredeyse imkânsızdı. Pencereden dışarı bakınca titrememe engel olamadım.

Bu kesinlikle Crenfall, diye düşündüm. Babam beni takip ettirecek kadar sağduyu sahibi biri değil.

Atlar durunca, pencereden gördüğüm tanıdık görüntü karşısında rahat bir nefes aldım. Bayan Northe'nin Beşinci Cadd'e'deki evi.

Ama sonra tekrar paniğe kapıldım. Eğer babamı ziyarete gelmiş olsaydı, odamdan çıkmama kesinlikle izin vermezlerdi. Metropolitan'daki konumumun sağladığı tüm özgürlüğü kaybederdim. Kesinlikle manastıra kapatılırdım...

66. Anthony Caddesi'nde beni yaka paça tutan adam kabaca arabadan sürükleyerek Bayan Northe'nin evine doğru yürümem için beni neredeyse itti. Büyük olasılıkla kim olduğunu sormamı ve karşı koymamı bekledi. Konuşmadığımı biliyor olabilirdi. Tek kelime etmeden, zile basarken kolumu sertçe tuttu. Kendi kendime durabilmek için elini ettim. Utanacağım hiçbir şey yoktu.

Ama hemen sonrasında, evinin girişinde, erkek çocuğu gibi giyinmiş hâlde, utanç içerisinde Bayan Northe'nin karşısında dikiliyordum.

Etrafımda dönüp cık cık sesleri çıkararak kılığımı inceliyordu. Korku ve utancıma rağmen Bayan Northe'nin yüzünde az da olsa bir gurur sezdim.

“Sen,” dedi azarlayarak, “çok fazla kitap okudun.”

Bekledi, sanırım ona hak vereceğimi düşünüyordu. Omuz silktim.

Devam etti, “Kendini büyük bir tehlikeye attın ve bundan dolayı seni kolay kolay affetmeyeceğim. Ve babana da söylemek zorunda kalabilirim.”

Öfkelenerek kendimi müdafaa etmeye çabaladım ve beni böyle bir şeye mahkûm etmemesi için yalvarmaya başladım.

Sonra gülümsedi. “Bana olup biten her şeyi anlatırsan söylemem. Affedilmez bir hata yapma ihtimaline karşılık seni adamlarımdan birine takip ettirdim. Merakını tatmin etmeden sonra seni hemen bana getirmekle görevliydi.

“Sizin adamınız mı?” diye sordum. “Hiç de kibar değildi,” tuttuğu kolumu ovuşturarak.

“Kibar bir beyefendi olması için para ödemiyorum. Sessiz ve zeki olması için para ödüyorum.”

“Kanıt topluyordum,” dedim. “Arkamıza yaslanıp öylece bekleyemeyiz demiştiniz–”

“Sahiden mi? Hadi anlat. Ama önce şu kılığını değiştir. Ve lütfen şu boynundaki iğrenç şeyi de sil. Ama kesinlikle çok güzel yapılmış, söylemeden geçemeyeceğim.”

Bu kadını seviyordum. Ona her şeyi anlattım ve tam sabahın üçünde beni eve bıraktı! Herkes uyurken içeri sızıp sessizce yukarı çıktım. Beni takip ettirmek nereden aklına geldi hâlâ merak ediyorum. İçgüdülerini esrarengizdi, tam medyumlara has bir şeydi.

Uzun lafın kısısı, işte 66. Anthony Caddesi'nin hikâyesi:

İçerisi o kadar karanlıktı ki kimsenin ruhu duymadan cinayet işleyebilirdiniz. Şeytan da büyük ihtimalle öyle düşünmüş olmalıydı ve haklıydı da. Gazetelerdeki tasvirine rağmen burada kimse tarafından tanınmazdı. Yüzünü gizleyen şapkasını ve pelerinini çıkarma zahmetine bile girmedim.

Elbette hemen arkasından içeriye girmedim. Öyle yapmayacak kadar sağduyuluyum. Birkaç dakika geçmesini bekledim ve yıkılmak üzere olan merdivenlerden çıkarak, bir tabloya adım atıyormuşum kadar farklı bir eşikten, başka bir dünyaya süzuldüm.

Denbury'nin adi hayaletinin içeriye girdiğimi fark etmesinden endişe duymadım. İçerisi puslu ve karanlıktı. Gecenin karanlığından sonra bile gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Pencerelerde, ön kapıyı yukarıdan ve sokağın karşısından izlemek için para verilmiş olması muhtemel silüetler görmüş olmama rağmen kapının kilitli olmaması beni çok şaşırttı. Burası polislerin gelmekten nefret ettikleri ve işlenen kötülüğün hep cezasız kaldığı bir yerdi.

Dışarıdan bakıldığında ortalama bir eve benziyordu, tamamen harap vaziyette değildi ama kapalı perdeleri ve pencereleriyle içerinin puslu ve karanlık gerçeğini saklıyordu.

İçeri girdiğimde, ana giriş bedenlerle kaplıydı. Canavar karanlıkta yüzünü gizleyerek aralarında yürüdü ve cebine bir tomar para attı. Çoktan binanın içinde olan, duvara yaslanmış ışığın istemeyerek aydınlattığı, korkak bir heykel gibi duran, daha önce tanıdığım birisini görünce yeniden irkildim. Crenfall. Aslında kılık değiştirmem iyi olmuştu. İçimde bir korku dalgası oluştu. Aniden omzumda bir el hissettim. Ama orada kimse yoktu. Soluk beyaz bir ışık hüzmeleri gördüm. Meleğim. Sadece ruhuyla bana ulaşarak bir şekilde yardımcı olmaya çalışıyordu.

Ve birden kendimi yenilmez hissettim.

Kendimi hakiki bir morgta zannettim fakat bedenler yarı çıplak, ağızlarında pipolarıyla yığınlar hâlinde odanın ortasında idi. Oda pis beden, parfüm, ter ve duman kokuyordu. Kendine has bir de koku oluşmuştu. Bunun ne olduğunu o zaman anladım; esrar. Ben anlamaya çalışırken iri cüsseli bir adam yanıma dikildi. Benden şüphe eder gibi oldu. Kesinlikle mülk sahibiydi. İrlanda aksanı oldukça küstahtı.

“Ben bu kapıdan giren herkesi tanırım çocuk ama seni tanıyamadım,” dedi. Gözleri, korkunç iblise döndüğünde, yüzünde korkuyla şaşkınlık karışımı bir ifade okunuyordu.

Denbury’nin sahibinin dediği gibi, müdavimler nadiren gittikleri yeri değiştirirdi ve ben de burada pek hoş karşılanmıyordum.

Yazılı notumu hazırlamıştım ve mülk sahibinin bunu okuyabilmesini Tanrı’dan dileyerek ona uzattım.

“Bir kız istiyorum,” yazıyordu kâğıtta.

Mülk sahibi güldü. “Ve bunu söylemekten bile korkuyorsun? Kaç yaşındasın sen bakalım? 13 mü?”

Yarayı göstermek için kravatı kenara aldım. Sonra da diğer kâğıdı verdim. “Bu nasıl oldu bilmek istemezsin,” yazıyordu kâğıtta.

Adamın hem hoşuna gitmişti hem de Denbury’ye bakışları biraz yumuşamıştı. “Paran varsa kızı alırsın,” dedi.

Hatırı sayılır bir banknot gösterdim. Sulu gözleri daha da açıldı.

“Şu sessiz olan nasıl, güzel bir çift olursunuz.” Korkunç bir çeviklikle karanlığa doğru uzandı. Neredeyse benim yaşında, sıska bir kızı lambanın ışığına getirdi. Kız gözlerime bakmadı, karşımda sinmişti. Ona çok acıdım.

Öfkeli bakışlı, daha iri bir kadın, yaslandığı duvardan fırlayarak önümüze geldi. Bakışları Denbury’nin bedenine, bana, mülk sahibine ve onun gösterdiği kıza yöneldi. Kız da Denbury’nin suretini korkuyla inceledi. Yerde dağınık yatan kadınlar, esrarın etkisiyle onu fark edemeyecek kadar kendilerinden geçmişti. Bu belki de onların hayatlarının son hatası olabilirdi. Kıza kafa salladım ve diğer kadına baktım.

“Sen çok yakışıklı bir delikanlısın. Neden beni alıp Cecilia’nın gitmesine izin vermiyorsun? Sana bir iki şey öğretecek bir kadına ihtiyacın var. İkinci bir dilsiz değil.”

Cecilia.

Yüreğim kaskatı kesilmişti. Fısıltıyı duydum. Bu nedenle buradayım. Bugün bir hayatı kurtaracaktım. Hızla çarpan yüreğimi sakinleştirip kızı koruyan kadına odaklanmam ge-

rekti. Aslında benim erkek olduğuma inandıklarını düşünmek beni ürpertse de kadının, kızı koruması hoşuma gitmişti. Cecilia'ya baktım. *Bir dilsiz daha?* Bu sefer daha çok üzölmüş-tüm. Bu tuzağa düşen her bir kadına yardım etmeyi isterdim. İnanılmaz üzücü bir durumdu.

Mülk sahibi bağırarak “Hayır, Midge! Çocuk, Cecilia'yı alacak. Artık mecbur...” dedi.

İş birliğinin karşılığı olarak paranın onu rahatlatacağını umut ederek ya da en azından işgüzarlık yapmasın diye ona bir banknot daha uzattığımda kenara çekildi. Zenginlerin uzun yıllar boyunca sessizlik için ödedikleri miktar kadar bazı şeylerden uzak kalmayı başarma alışkanlıkları vardır. Ben de bu yüzden ona bizi rahat bırakması için bir jest yaptım.

Cecilia bana boş boş baktı. Elimi kendi zayıf eliyle tuttu ve beni salona doğru götürdü. Karşı koyup elimi kaldırdım. Onun da durmasını bekliyordum. Ben Denbury'nin bedenindeki canavarın peşindeydim. O, eline bir nargile almış, karşı-sında bir kadınla boylu boyunca yayılmıştı. Sevdığım adamı öyle kirlenmiş görünce kan beynime sıçradı. İçimdeki her şeyi aldı götürdü. O güzel yaratığa bıçağımı çekmek bile istemedim. İçimden ona hiç güzel laf etmek gelmedi. Sorumlusu oydu. Tepkim benim için bile şaşırtıcıydı. Jonathan'a duyduğum koruma hissi beni cesur yapmıştı. Ya da aptal.

Omuzlarımda sakinleştirici bir el vardı. Birbirine bağlı ruhlarımızın kanatlarında bana gönderilmiş bir hatırlatıcı. Sevdığım adam burada yoktu. Onun için göreve devam etmek zorundaydım.

Uzun boylu kadın, Midge, daha da yakına geldi.

“Demek sen bu hanım evladından hoşlandın, öyle mi? Geldiğinden beri onu görünce gözlerin parlıyor. Gerçekten onun için mi buradasın, yoksa hoşça zaman geçirmek için mi, ha?”

Yaptığım iş ortaya çıkmasın diye kafamı salladım. Cecilia’nın elini daha otoriter sıktım ve birkaç metre ötede mumla aydınlatılan, açık kapılı odalardan birine doğru yöneldim. Kapıda durdum. Cecilia beni içinde sadece bir yatak olan, hatırlamak bile istemediğim kesif kokulu bir odaya götürdü.

Arkasından kapıyı kapattı ve titreyerek bana döndü. Üzerinde güve yemiş, askılı atletinden ve ince eteğinden oluşan iç çamaşırları vardı. Odada sadece iç çamaşırlarınla, birinin soyunmasını izleme fikri gerçekten korkutucu.

Gözünün önüne gelen kahverengi saçını arkaya attı ve kırıvatımı yakalamaya çalıştığı sırada boynumdaki yarayı gördü.

Elini kenara atarak geri çekildim. Kafası karıştı ve sanki vücudu her şeyin açıklayıcısıymış gibi kendini işaret etti. Kafamı salladım. Öyle bir durumdaydım ki bu kez benden biri vardı yanımda, mükemmeldi. Ne konuştuğumuzu kimse bilemezdi!

İşaretlerle, “Yardıma ihtiyacım var, bilgi,” dedim.

Bana boş boş baktı.

“Orada, dışarıda bir adam var.” Kapının arkasını gösterecek işaret etmeye devam ettim. “Yakışıklı ama tuhaf—”

Bana bomboş bakmaya devam etti. Yorulmuştum. Tabii ki işaret dilini bilmiyordu. Aynı cümleleri not defterime yazdım. Kâğıda baktı, sonra kafasını kaldırdı, bir de bana baktı ve tabii ki okuma yazma bilmiyordu.

Tam bir aptaldım. Günümüzde çok kadının sahip olmayıp benim sahip olduğum şeyler adına babama ne kadar teşekkür etsem azdır. Şimdi Tanrı'ya daha fazla şükretmek için daha fazla not hazırlıyorum.

Çökmüş elmacık kemikli yorgun yüzü yumuşamıştı. Öyle ki neredeyse gülecekti. Oldukça iyi bir çift olmuştuk. Belki resim işe yarar diye gazeteyi çektim. Denbury'ye benzer polis eskizini gösterdim. Cecilia ana girişi gösterdi. Gözleri daha da açılmıştı. Çaresiz bir şekilde ellerimi açtım ve gazetedeki resmi gösterdim. Umarım bilgiye ihtiyacım olduğunu anlardı. Sonra da onun ciddi tehlikede olduğunu ona anlatmanın bir yolunu bulurdum.

Cecilia bir parmağını kaldırdı ve ben onu durduramadan odadan çıktı. Mülk sahibi, hemen bir müşteriyi terk ederse onu öldüreceğini söyleyerek bağırdı. Daha sonra da Midge'e bağırdı. Kapıyı açtım ve koridora ona bir banknot daha uzattım. İblis Denbury'nin dikkatini çekmek istemiyordum.

Cecilia kapıyı kapatan ve kakhaha atan Midge ile birlikte geri geldi.

"Galiba Cecilia bir adamın kıyafetleri nasıl çıkarılır, bilmiyordur!"

Kadının elleri kıyafetlerimde gezindi ama ellerini ittirdim.

Uzun boylu kadın, “Korkma küçük çocuk,” diye kıkırdadı. Kafamı salladım.

Tekrar gazetedeki makaleyi gösterdim. Not kâğıdına yazdım. Bu sefer Midge ile denedim.

“Barbara’yı tanır mısın? Onun hakkında ne biliyorsun?” yazdım ve salonu işaret ettim. Uzun kadın en azından iyi kötü okuyabiliyordu. Biraz rahatlamıştım. Ama şaşkınlıktan göz bebekleri büyüdü.

“Aman Tanrım, bugünlerde polis çok gençleri yolluyor. Kaç yaşındasın? 13. Daha yaşlı olmak için çok şirinsin. Nesin sen? Bir casus mu? Bizi gözaltına almak için buradaysan yap da bir görelim.”

Şiddetli bir biçimde başımı salladım.

“Ya da... Belki Barbara’yı sen tanıyorsun?” diye sordu. Yüzümü buruşturdum.

“Ah,” dedi. “Anlıyorum. Üzgünüm. Çok kötü bir yöntem doğrusu.”

“Barry’yi o gece gördün mü?” diye yazdım.

“Hayır,” dedi Midge. “Ama arkadaşlarım gördü. Bir haftadır buralardaydı. Points tarafında. Öyle zararlı bir tipe benzediğini düşünmedim. Çok sigara içen, bir sürü kadınla beraber olan, yakışıklı ama olağan dışı biri diye anlattılar.”

Zavallı Denbury, o beyefendi bedeni böyle yerlerde harcanıyordu.

“Nasıl olağan dışı?” diye yazdım.

“Cross Caddesi’ndeki kızlar söylüyordu. Herkesin ismini sorarmış. Sanki takıntılıymış gibi, bilirsin işte. Knox listeyi

saymaya bir başlarmış, Barbara ismine gelince, evet, onu istiyorum, onun kafasını istiyorum, diye garip bir ses çıkartmış. Bana sorarsan tam bir zır deli,” diye mırıldandı Midge. Bir şey beni sarsmıştı. Zihnim bundan bir anlam çıkartmaya çalıştı. İsimler.

“İstedigini elde etti, değil mi?” dedi Midge üzgün bir şekilde. “Onun kafasını koparttı. Ve şimdi geri geldi. Öyle çok para vermiş ki kimse onu geri çevirmeyecek. Zaten bizi kimse dinlediği yok ki. Polisin de dinlediği yok. Onların bu cehennemde işi olmaz zaten. Ama en azından bir kafa kesme davasında istisna yaparlar, değil mi? Biz insan değil miyiz? Bundan daha iyisini hak etmiyor muyuz?”

Son derece hemfikir olduğumu belirtir şekilde kafa salladım.

Ve sonra aklıma geldi. Barbara. Kafası kesildi. Hastanede Katolik azizleri konusunda takıntılı bir kız vardı. Azizlerin korkunç, insafsızca şehit edilmelerini zevkle anlatan Mary O'Donnel. Aziz Barbara, kafası kesilerek öldürüldü. Jonathan canavarın onu ele geçirmeden önce İngiltere'nin kırk şehidinden bahsettiğini söylemişti. Mary bana bu şehitleri oldukça etkileyici bir işkenceyle tek tek sıraladı. Birçoğunun adı John... Jonathan. Canavar da ona John demek istedi. Azizler gibi.

Bir ismin ne önemi vardı... Canavar mümkün olduğunca çok aziz öldürecekti. Tam da onun dediği gibi faydalı ve kutsal... Onlar çılgın macerasına uygun canavara sunulmuş kurbanlar. Şehitler.

Gözlerim daha da büyüdü. Kadınlar bana bakıyordu.

Ve mülk sahibi kapıya vurup “Cecilia!” diye bağırdı. “İşin bitince, -o küçük çocukla çok uzun süreceğini sanmıyorum- seni seçen başka bir adam daha var. Gerçek bir İngiliz beyi.”

Cecilia’nın gözleri öncekinden daha da büyüdü.

Zavallı Aziz Cecilia, nasıl ölmüştü?

Hatırlamayı beklemeden Mary’nin bana anlattığı diğer isimleri aklıma getirmek için uğraştım. Bir Luteryen olarak azizler bizi o kadar büyülemesek fakat böyle ürkütücü ölümlerden etkilenmemek mümkün değil. Aziz Cecilia birçok öldürme girişimine dayandı. Boğma, çarmıha germe, kafa kesilmesi... Ben sadece Denbury’nin bunu bir genelev odasında nasıl deneyeceğini hayal ediyorum.

“Onu buradan çıkarmalısınız,” yazdım. Ben yazarken Midge notumu Cecilia’ya yüksek sesle okudu.

“Onun adı bir aziz adı. Bu azizlerle ilgili bir durum. Katil yakalanana kadar adı bir azizle aynı olan her kadına söyleyin adını değiştirsin...”

Cecilia bayılacakmış gibi duruyordu.

Midge dudaklarını büktü. “Bizim isimlerimiz hep aziz ismi, çocuğum. Bunlardan bir sürü var,” diye sert cevap verdi. Ona can sıkıcı bir bakış attım. “Neyse, takma adlarımız da var. En iyisi onları kullanırız. Gel, gidebileceğimiz bir yerim var.” Midge mırıldanarak Cecilia’yı topladı. “Sana bir şey olmasına izin vermem kızım. Seni koruyacağıma yemin ediyorum.”

Midge bana döndü. “Sağ ol delikanlı. Kim olduğunu bilmiyorum ama seni Tanrı gönderdi. Tanrı ve azizler seninle olsun. Bildiğim tüm kızlara anlatacağım.” Dikkatli bir şekil-

de kapıyı açtı. Dışarı çıkarken Cecilia'yı kolundan tuttu. Biz arka kapıya doğru hızla yürürken onun önündeki ince çerçeveyi sakladı. O güzel şeytanla tekrar karşılaşmayı istemeyerek onları takip ettim. Tehlikeyle bu kadar yakından oynamak müthişti ve heyecandan midem ağzıma geliyordu. Mülk sahibinin ciyaklayan sesini duyduğumuzda biz çoktan dışarıydık. Midge ve Cecilia beklemedi. Bir söz daha söylemeden benden daha iyi bildikleri geçitlerden giderek karanlıkta kayboldular. Gecekonduların arasındaydım, bir tarafımda tahta parçası döküntüleri, diğer tarafımda kokmuş kül yığını. İki arasında gidip gelen sıçanlar. Beş sokağın bir araya gelerek açıldığı meydanda -bu yüzden buraya Five Points; Beş Nokta denir- beni beklediğini umduğum arabaya tekrar nasıl ulaşacağımı merak ediyordum.

Ve işte bu an Bayan Northe'nin adamının beni yakaladığı yerd. Kendimden başka insanların yüzünde de korku görür görmez durumun korkunçluğu beni de ele geçirmeye başlamıştı. Bu yüzden yakalandığımda bayılmamam tuhaf. Herhâlde tüm bu olanlardan sonra azizler hep benimle birlikteydi.

Bütün bunları tek tek Bayan Northe'ye anlattım. Duyduklarına inanamıyordu. Ancak azizlere olan bağlılığımı öyle övdü ki gören de zekâm sayesinde hastalıkları iyileştirdiğimi sanırdı. Kızarmaktan kendimi alamadım. Doğru düzgün bir hanımefendi gibi tekrar giyinir giyinmez onun çalışma odasına gittim ve meseleyi tartıştık.

"İşte anahtar bu!" diye bağırdı. "Sadece kurbanlar için değil belki daha fazlası için. Aferin sana, Natalie."

Karşımdaki koltuğa geçip heyecanla konuşmaya başladı. “İsimlerin gücü büyüktür,” dedi Bayan Northe. Shakespeare karşı çıksa da şeytan bu konuda çok ısrarcıdır. İnancımızda ve halk hikâyelerinde isimlerin önemi konusunda bir sürü olay anlatılır. Zavallı Hagar, doğum yapmasına yakın sürgün edilmişti ve Kutsal Kitap’ta Tanrı onu adıyla çağırana kadar adı geçmez ve asırlardır da adı kalıcı olmuştur. Bazı zamanlarda da bazı nesneler ve insanlar kötü şeyler olur diye isimlendirilmemiştir ve isimlerden kaçınılmıştır. Adı söylendiğinde, o konuşulmaması gerekene güç verildiğine inanılır. Diğer olaylar senin de başına gelebilir.”

Sırıttım ve içimden az da olsa neşeli bir ses çıktı. Bir sürü harf yazdım. “Rumplestiltskin.”

Bayan Northe kahkaha attı.

Rüyamı düşünerek alnımı işaret ettim, Denbury’nin kolunu ve Barbara’nın cesedini.

“İsimleri kabartma olarak yazmak, gücü dizginlemeye yarıyor olabilir. Parçaları şu an birleştiremiyorum ama daha büyük bir cadılık işini ortaya çıkartabilir. Bunun sadece zavallı Denbury ile ilgili olduğunu düşünmüyorum. Şeytanın daha büyük bir oyunu var. İşaretler,” diyerek kafasını kaşıdı. “Bütün inançların doğduğu, cadılık ve paganlığın temel işaretleriyle karışan birçok inanca gönderme yapar. Bunların tek bir sahibi yok. Ve bu beni çok korkutuyor.”

“Neden?”

“Bu sadece Altın Şafak, teosofi veya bir çeşit Mason ayininin göstergesi olsa, cevabımız için buna başvurabiliriz, öyle de-

ğil mi? İş sadece gidip gizli, yasaklı kitabı bulmaya bakar. Ama bu yeni bir şey ve dediğim gibi, bu dini savaşta bütün kıskanç tanrılar birbirleriyle yarışa girdi. Kıskançlık akli başında insanları deliye, iyi insanları katile çevirir ve kim bilir hangi şeytanlar ne yapar kıskançlıkla? Şimdi biz bu gücü canavarın üstüne nasıl çevirebiliriz? Lord Denbury ile ilgili süreci düşünelim. Şeytanın söylediği söz, anahtar onu biliyorum. Fakat bu onu geri göndermek için tek başına yeterli değil.”

Cümleyi gösterdi. Elini üzerinde dolaştırdı ve özellikle tek kelimenin üstünde durdu.

“Bu kelime burada anlam ifade etmiyor. Latince değil. Bir kısmı, tamamı değil ama.”

Bayan Northe, birkaç kelimeyi söylerken korkuyla sindim. Latinceden ziyade İngilizce söylüyordu. Kelimenin anlamı çeviride ortaya çıkabilir diye.

“*Soulreni* kapıdan yolladım...”

Suratını buruşturdu. “Latince ya da İngilizce fark etmez. Son parçaya tüm dikkatimizi verirse büyü çözülmüş olacak. Belki de içine konan isimle işi çözeceğiz. Hatırlıyor musun büyü esnasında John mu Jonathan mı demiş? Çünkü canavarın bu konuda dikkatsiz olacağını düşünmek biraz zor.”

“John,” dedim işaretle. “Ama iblis hiç isim vermedi. Onun adı olmadan büyüü bozabilir miyiz?”

“Bilmiyorum nasıl bir yol buluruz? Onun şüphesini çekmeden onu aklını çelip ona nasıl yaklaşabiliriz?”

Aklımın bir köşesinde hayalet gibi bir fikir oluştu. Bu beni korkutan bir şeydi ama hayal etmeye başladığım andan itibaren

doğru olduğuna inandım. Denbury'nin dünyasında konuşabiliyordum. Burada da konuşmanın zamanı gelmişti. Kimse ben-den şüphelenmezdi. Çok fazla önem arz edene kadar.

Derin bir nefes aldım ve sestem nefret etmeme aldırmadan konuşmaya çalıştım. Kelimeler kabaydı ve gözyaşları arasında çok zor çıkartılmıştı. Her bir cümleyle güreşmek, her bir kelimeyi zorla söylemek çok zamanımı almıştı. Bayan Northe sabırla elimi tuttu ve beni cesaretlendirdi.

Doğaüstü bir şey sesimi tedavi etmişti. Bunun burada ol-masını da hayal etmek zorunda kaldım. Bir kalpten diğerine bana yardım eden ve beni cesaretlendiren Jonathan'ın ruhu-nun baskısını düşündüm. Denedim. Derdimi anlatmam yıl-lar almış gibi görünse de konuşmuştum.

"Lord Denbury'nin dünyasında konuştum," dedim sesimi azaltarak. Donuktu sesim. Tıksınmeme rağmen mücadele ettim. Ama tablonun içinde ne kadar kolay konuştuğumu düşündüm. Konuşmam orada gelişmişti ve burada bana faydası oldu şimdi.

"Konuşmak zorundaydım... Bu dünyada. Eğer şeytan ge-lirse... Ayinde... Ona fark ettirmeden yeterince yaklaşaca-ğım... Büyüyü bozmak için. Beni gördü. Sanat Kurumu'nda. Ve... Gördüğü şeyi beğendiği konusunda fazla böbürlenmek istemem." Titredim. "Bunu çok açık belirtti. Dilsiz zannettiği bir kadından asla şüphelenmeyecek, değil mi?"

Bayan Northe bana yardım etmek istercesine endişeyle izledi.

"Biz erteledikçe... daha fazla kadın ölecek," dedim.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Bayan Northe, "Denbury'ye bir daha gitmelisin," dedi. "Onun ruhunu koru.

Ona bütün olarak ihtiyacımız var. Eğer bu büyü doğru şekilde bozulursa çok sağlam bir ruha ve iradeye ihtiyacı olacak. Bu karanlık dünyaya umut getirdin. Onun bu umudun her bir zerresine ihtiyacı olacak.”

Buna hazırlıklı değildim ama karşı çıkmaya gerek yoktu.

“Evet,” dedim.

“İyi. Bunun faydası olur.”

Bayan Northe planımı onaylamadı ama benimle tartışmadı da. Yüzündeki ifadeden yapamayacağını anladım. Sonra beni eve göndermek için ayarlamalar yaptı. Tüm bunları düşünmek için ben de yatak odama sürünerek geldim. Söylenecek kelimeyi yumuşak tonda İngilizce çalışmaya başlayabilirdim. Bayan Northe ve benim, üzerinde çalışıp bir anlam çıkartamadığımız kelime için ben Latince *Animusren*’i kullanacağım.

Öyle bir kelime ki hem Latince hem değil. Ama anlamını bilmiyorsam o zaman gücüm de olmayacak. Ama bir bilirsem... büyüü çözerim. Kontrolü ele alırım.

Hazırlandığım durumun imkânsızlığıyla karşı karşıya gibi görünsem de ben esas planlarımın cesurluğu ile kendi cesaretimin birbirine uyması için dua ediyorum. Cecilia ve onun gibiler için dua ediyorum. Umarım bu gece güvende olurlar. Çok az kişinin seçeceği hayatlarından bir çıkış bulmaları için Tanrı’nın takdiri onlara yardımcı olsun.

18 Haziran

Herald gazetesi bugünkü sayısında yer alan ironiyi fark etmemiş gibi görünüyor. Yandaki yazının karşısında Denbury'nin aceleyle çizilmiş, cehennemden çıkmış gibi görünen bir eskizi vardı. Yanında ise Bayan North'e'den öğrendiğim, onun da sıklıkla satanist bir işaret olarak kullandığı beş köşeli ters bir yıldız kullanılmıştı.

Aslında doğru tarafı yukarıda olan beş köşeli yıldız şans ve zenginlik işareti olarak kullanılır ve iyi bir tılsımdır aynı zamanda.

İroni benim için yer ve işaret açısından oluşuyor. Beş köşeli yıldız. Five Points meydanı gibi.

Şeytan çok sadık.

New York Herald ondan şöyle bahsetmiş.

Five Points Canavarı Yine Katletti

Terör sürüyor. Laura May'in işkence edilmiş bedeni dün gece 13 Orange Sokak'ta berbat bir odada bulundu. Başı ters dönmüştü, vücudunun her yerinde yanık izleri vardı. Yanık izlerinin nasıl yapıldığının tespit edilemediği söyleniyor. Ve görgü tanıkları yine saldırıdan önce düzgün giyimli bir adam gördüklerini söylediler.

Polis bölgede yaşayanları geniş çaplı bir sorguya almış olsa da yetkililer, kendilerini şüpheliye götüren bir işaretle olmadığını ve şüphelinin, Cross Caddesi'ndeki olayın katiliyle aynı kişi olduğunu teyit edemeyeceklerini söyledi. Five Points, canavarın oyun alanı gibi görünüyor. Belki de şehrin nefes alması için bölgenin kendi kendini tüketmesini, başka bir deyişle birbirlerini yemelerini umabiliriz.

En sondaki yorum beni kızdırdı. Bunun için suçlanacak insanlar Five Points ve orada yaşayanlar değil. Onlar da böyle bir şeyin olmasını kesinlikle istemez. Babamın arkadaşlarının bölge ile ilgili cümlelerini hatırlıyorum. Onlar ciddiye alınmalı, onlarla dalga geçilmemeli. Kalbim Laura ile ve onun gibi böyle korkuyla sessiz kalarak hayatları bir bedel karşılığında alınıp satılan herkesle birlikte şu an.

Ama gazeteler adalet aramaktan çok bölgenin kendisiyle dalga geçecekse neden çıkıp bir muhabirle konuşsunlar ve

doğruluk için mücadele etsinler? Zavallı Laura, Aziz Laura. Onu daha önceden tanımış olsaydım Cecilia için Tanrı tarafından gönderildiğim gibi acaba onu da kurtarabilir miydim? Ama karşılığında onun hayatı bir başkasınıninki ile takas edilmiş olurdu.

“Aziz Laura.”

Gördüğün gibi bazı şeyleri söylemek için kendimi zorluyorum. Bu dünyada konuşmamdan daha iyi fısıldayabilirim. Dün gece o korkunç kelimeyi kullanma zamanı tam geldiğinde, bir ses hayaleti gelir ümidiyle tekrar tekrar mırıldanarak uyuyakalmışım.

Rüya görmediğime çok şaşırdım. Gerçi zihin her zaman tahmin edilebilir değildir. Hâlen Laura konusunda uyarılsaydım memnun olurdum diye düşünüyorum. Acaba olur muydum? Gerçi onu bulamazdım herhâlde. Ne bileyim, bu çılgınlığa karışmam bana tuhaf bir sorumluluk duygusu yükledi.

Kelime bulmacasının son parçasını çözemezsek ne olur?

Onun büyüünün bütününü bozmayacak kadar küçük bir parça olması için dua ediyorum. Beni görececek birileri olmadığında oldukça yüksek sesle alfabeyi tekrar ediyorum. Tövbe ettiğinden beri yapmadığı bir şeyi tekrar öğrenen çocuk gibiydim. Portrenin içinde olduğum zaman konuşmak neredeyse hiç çabasızmış gibi görünse de moralimi bozmuyorum. Melekleri düşünüyorum. Dua ediyorum. Derin derin annemi düşünüyorum. Jonathan'ı ve yüreğimin kabarışını düşünüyorum. Böylece konuşmak kolay oluyor.

Gün içerisinde ona gitmek zorunda olduğumu biliyordum ve neyse ki babam da toplantıları olacağını söyledi. Ama gidip bir şeyler çizmek istersem elbette gidebilirdim. Ve gittim de. Babam o sürede ne yaptığımı sorar diye bir çizim bile yaptım ve sonra esas olmam gereken yere gittim.

SONRA, EVİMDE...

(Akşam yemeğini es geçerek... Ah, nasıl yiyebilirim ki? Midem düğüm düğüm...)

Yağlı boya tablosunu görünce dişlerimi gıcırdattım. Sanki mideme bir yumruk yemiştım. Jonathan çok üzgün ve donuk görünüyordu, muhteşem canlılığından eser kalmamıştı. Başka bir yara vardı, bu sefer diğer yanağında. Biz bu laneti bozmazsak sadece çok sayıda masum insan ölmeyecek, Jonathan da sararıp solup bir hiçliğe doğru gidecek.

Onun o mükemmel hâlini görmek için her şeyimi düşünmeden verirdim.

Bir süre önünde durdum, derin bir nefes aldım ve adımımı attım içeriye.

Kollarına düştüğümde, “Natalie, güvendesin,” dedi. “Rüyalarda görüşmediğimiz zamanlar... Bilmiyorum”

Beni daha sıkı kavradı ve saçımı okşadı. Rahatlaması onu daha da cesurlaştırmıştı. Ben de ona izin verdim. Aslında ben de ona sıkıca sarılmıştım ve güzel bedenini kendime doğru çektim. Zevkle inledi. Ah, ne güzel bir sestti.

“Ama sen orada benimle birlikteydin. Elini omzumda hissettim. Meleğim.”

“Hissettin mi?” Gururla yüzü aydınlandı. “Senin yanında olmayı öyle çok istiyordum ki.”

Berbat bir öksürük yüzünden benden uzaklaştı. Solgun ve hastaydı, âdeta kendi kendinin hayaletiydi. Elbisesinin yeminde kan vardı. Büyük ihtimalle kolundaki yaralar cinayet esnasında tekrar açılmıştı. Yanağını okşamak için uzandım ve yanağını okşarken yüzündeki çizgilerin düzeldiğini ve tekrar o hayran olduğum gencin resmine dönüştüğünü gördüm. Onun üzerinde bir etkim vardı ama iyi yönde.

“Hissettiğim kadar kötü görünüyor muyum?” diye endişeli bir kahkaha ile sordu.

“Evet,” diye cevap verdim. Gerçek buydu. Mendilim yoktu ama yarasına bastırmak için elbisemin yemindeki dantelli söktüm. Yaraya dokununca ikimiz de irkildik. Jonathan’ı cama doğru götürdüm. Gerçek gün ışığı olmasa da olduğu kadar ısınmaya çalıştık.

“Ne oldu? Orada gördüğüm tek şey, ortalıkta dönen çılgınlık, duman, kahkaha ve karman çorman bir delilikti. Daha fazla çığlık duydum...”

“Bilmek istiyor musun? Hoş bir şey değil, seni uyarıyorum.”

Başını salladı. Bu kez acıdan değil, kendini duyacaklarına hazırladığından irkildi.

“Bu da ilkiyle aynı oldu. Saldırdı. Bir Cecilia kurtardık ama o başka bir talihsiz kadını buldu.”

Denbury hırslanarak ve yumruklarını sımsıkı tutarak geri döndü.

“Şu canavarı haklayın! Eğer bu beni öldürmek anlamına geliyorsa öyle yapın. Bedenimi öldürün. Buna devam edemez!”

Onu tuttum ve yüz yüze gelmek için kendime doğru çevirdim. “Hayır, böyle olmak zorunda değil. Artık bir şeyler biliyoruz! Bayan Northe ve ben laneti çözdük. Öyle umuyoruz. Sadece tercüme edemediğimiz bir kelimeyi saymazsak. Ama o bir kelime bütün bir büyüye işe yaramaz hâle getiremeyecek. Bir planımız var.”

Acılı yüz ifadesi endişeli bir ümit arayışına döndü.

Ben görevi soğukkanlı bir şekilde anlattım.

“Sana karşı kullandığı kelimeyi biz ona karşı kullanacağız. Bunu da hiç beklemediği biri, tesadüfen yoluna çıkan biri gibi, onun kolay lokma olarak gördüğü biri yapacak.”

Yüzüme bakarken Jonathan’ın göz bebekleri büyüdü. Korkumu gizlemek için ifademi gururlu tutmaya çalıştım.

“Sen mi?” diye sordu nefesini tutarak.

Ben kafamı salladığımda onun yüzü donuklaştı.

“Bu çok tehlikeli. Başka bir yolu olmalı.”

Onu rahatlatmak için olduğumdan daha emin konuştum. Onun için güçlü olmak zorundaydım.

“Burada seninle birlikte konuşabiliyorum. Bir şekilde bana bu hediyeyi verdin. Bu yerin dışında da konuşabileceğime inanmalıyım. Bana bir şeyin cevabını vermelisin.”

“Natalie, senin onun yanında bulunman delilik–”

“Biz daha fazla zaman harcarsak daha çok kız ölecek ve geriye kurtarılacak hiç kimse kalmayacak!”

Karşı gelmek için ağzını açtı ama ben devam ettim. “Senin yardımına ihtiyacım olacak.”

“Ne olursa, söyle bana.”

Sıraya oturmasını işaret ettim, ben de yanına iliştim.

“Seni buraya sürgün ederken *tam* olarak sana ne dedi, onu hatırlamana ihtiyacım var. Bunu bilmediğimiz için sihir tamamlanmıyor. Canavar sana bu sözü söylediğinde yanında bir isim kullandı mı? Bu yaratık isimlerle yönetiliyor. İsimlerin gücü büyülerin en eskisidir. Anlam yüklediği bir şeyler topluyor ve kurbanlarına azizlerin isimleri ile saldırıyor.”

Jonathan yumruklarını sıktı. “Bu yüzden bana sürekli John demek hoşuna gidiyor, şu İngiltere’nin kırk şehidi saçmalığı yüzünden! Bir şeyler vardı. Latince sözden sonra demişti. Doktor John... Ama benim aklım *ruh* ve *kapı* diye düşündüğüm iki kelimeye takıldı kaldı.”

Benim sürekli girip çıktığım resmin çerçevesinin olduğu penceredeki revağı göstererek “Görüyorsun, bu bir kapı,” diye açıkladım. “Senin ruhunu bedeninden ayıran bir kapı. Bayan Northe senin dışarıdaki çerçevenin altındaki isim plakasına baktı. İsim plakasının altında *ba* yazılıydı.”

İnce, uzun bir kalem çıkardım. Fiziksel dünya bana meydan okuyordu. Not defterime kelimeyi yazdım.

“*Ba* mı?”

“Mısır dilinde. Bayan Northe araştırdı, yoksa ben işin içinden çıkamazdım. O kolye de bir Mısır eseri. Antik Mısırlılar

ruhun yedi bölümünden oluştuğuna inanırlardı. Hepsi de *ka*, ve *ab* gibi kısa kelimeler. Her birinin farklı bir adı var. *Ba* ruhun kabire uçarak bir kuş gibi girip çıktığı bölümüdür.”

Jonathan sarsılmıştı. “Kısa kelimeler mi dedin? Diğerleri neler?”

Bayan Northe’nin hepsini yazdığı notu düşündüm. Kafamda dolaşan kelimeler beni çok şaşırtmıştı. Ve tam olarak hepsini hatırlamıyorum.

“Hepsi kısa, tek heceli, diğer söylediklerim gibi.”

“*Ren*? Bunlardan biri de *ren* mi? Eğer şeytan sihrini birçok gelenekten alıyorsa, belki de benim kafam o yüzden karıştı. Latince *animusren* gerçekten de ruh. Animus ve ren, ikisi de ayrı ayrı ruh demek.”

“Evet!” diye bağırđım. “Ren bunlardan birisi. Öyle olmalı. Ruhun yedi bölümünden acaba hangisiydi? Bayan Northe bilir. Ah, Jonathan, sen bir dâhisin. İşte bu!”

Aniden heyecanlandı.

“Burada dâhi olan sensin!” Bağlılık ve bilgiyle kendini güçlendirmiş, tamamen yeni bir adam gibi olmuştu. Hapishanesinin parmaklıklarını tutup kafesini titretecekti. Neredeyse kendi hâline döndü. Gülmekten kendimi alamadım.

“Ne güzel bir ekibiz, Sen, ben ve Bayan Northe!” dedim ve birlikte sırtttık. “Bayan Northe, kullanacağımız *her* kelimenin işimize yarar bir gücü olması konusunda bize yardım edecektir. Ve *doktor*— Bu da başka bir parça. Güç şimdi anlamlı olmaya başladı.”

“Peki, nasıl?”

“Sana doktor dedi çünkü bu seni ifade eden kelime. Senin ruhun için, özün için, iraden için önemli bir şey ve bunlar buraya hapsettiği şeyler. Seni ayırmaya ihtiyacı vardı. Senin ulvi değerlerini, ham bedeninden ayırmalıydı.”

Jonathan harika bir şey görmüş gibi ani bir nefes aldı. Ama etrafına bakıyordu, bana değil.

“Ne?” diye dikkatle sordum.

Beni kolumdan tuttu ve odanın merkezine doğru götürdü. Orası sanki her şeyin en iyi görüldüğü yer, odağın merkeziydi.

“Renkler, Natalie. Eğer laneti çözmekten bahsediyorsan! Bahçe gibi, yeşil ve mor ışık, hayat doludur. Özgürlüktür. Kırmızı ise şeytan konuşurken etrafında çatırdayan cehennemmin kükürtlü ateşidir. Lanetler söz konusu olduğunda tam tersi geçerlidir. Haklı olmalısın, büyü bana öyle söylüyor.”

Bu her ikimize de ölçüsüz bir umut verdi. Bunu havada çok kuvvetli bir titreşim varmış gibi hissettik. Ellerim ellerini aradı. Ama hâlen bulunması gereken bir kayıp parça daha vardı. Bir sürü küçük parça gözümün önünde dans ederken başım dönüyordu.

“Acaba laneti tersine çevirmek için ona ne isim vermeliyim?” dedim arada onunla mesafe kalsın diye geri çekilerek. “O kasıtlı olarak o kelimenin olduğu kısmı boş bıraktı...”

Kafama dank eden *boş* ve *bırakma* kelimeleri oldu ve gözlerim açıldı. Arayışıma son verdim.

“Ah!”

Son parça.

“Şiir!” diye bağırdım ona dönerek. “Canavar bir şiir yazdı, Senin portrenin arkasına, r nlerle! Bir Baudelaire şiiri.”

“Baudelaire’den nefret ederim.”

“Onun için daha iyi,” diye mırıldandım. Şiirin adı *Ele Geçirilmiş*. Uyuyor,  yle değil mi?”

“Kabartma yapıldığı için bir kelime kasıtlı olarak boş bırakılmış. Fransızca aslında kelime Belz buth diye geçiyor.”

“Tabii ya! Şeytanın başı demek. Adı olsaydı eğer kendine Belz buth demeye heves ederdi!”

“Evet! Kesinlikle. Kendine şeytanların başı demek hoşuna giderdi.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Jonathan başını sallayarak. “Şeytan tek bir varlık olamaz. Farklı yerlerde birçok kötü olay aynı anda oluyor.” Aniden  rperdi. “Canavar hep bir topluluktan, yeni bir dünyadan, yeni bir düzenden bahseder, ki zaten bu hoşlandığı şeyler çoktan gerçekleşti. Şeytanın bir hapishanesi olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.”

“Kesinlikle  yle ama bu başka bir günün konusu. Bizim önce şu laneti bozmamız lazım.”

“şu an bütün parçalara sahip olduğumuz için aslında bu mümkün gibi görünüyor. şu Latince ve Mısırsca kelimeler, daha sonra ona isim vermek.”

Jonathan’ın omzundan büyük yük kalkıyordu. Bu tuvalin içinde çürüyüp gitmeyecekti. “Bak, ışığın bana doğru yolda olduğumuzu söylüyor. Gizem  z ld !”

Beni kaldırdı ve etrafında döndürdü.

“Sen kesinlikle eşsiz, inanılmaz zeki, çok güzel, müthiş bir insansın Bayan Stewart!” diye bağırdı ve beni aşağı indirdi.

Bu sırada zaman yavaşladı. Başlarımız yana doğru yattı ve... dudakları dudaklarımla kavuştu.

Nasıl tarif etmeye başlasam... Nasıl açıklasam... Hayatımın en muhteşem, övülecek tek anı. Hiç abartmıyorum. İlk defa.

Dudaklarında çok sevdiği bergamot aromalı çayın tadını aldım. Bu korku beni sonraki günlerde büyülemeye devam edecekti kuşkusuz. Dudakları yumuşak ve dolgundu. Nazikçe benimkileri kapladı ve ağzımın dokunulmamış yeri kalmadı. Çok kibar ve saygılıydı, dudaklarının baskısını, omuzlarımdaki ellerinin baskısı takip etti. Beni kendine demirledi. Parmak uçları ile dilime dokundu, etrafımda dans etti, gerçek miyim değil miyim diye elbisemin dantel fırırlarını eliyle yokladı. Beraber ahenkle nefes aldık verdik. Kollarında bedenim titredi ama ondan ne kadar etkilendiğimi göstermek için bunu hiç saklamadım. Onun üzerimdeki gücünün farkına varmasını ve bundan zevk almasını istedim. Öpüşmemiz daha da derinleşti. Yanaklarda, yüzde gezinmelerle bu mükemmel coşkunun yumuşak inlemeleri ile yere yığıldık. Ensemi öperek ve dilini boynumda ve kulağımın arkasında gezdirerek nefes alıyor, bir taraftan da fısıldıyordu.

“Senin öpücüğünde de büyü var, Natalie Stewart.”

“Jonathan...” dedim kızaran yüzümü boynuna yaslayarak. Bu deneyimin seviyesini karşılaştıracak başka bir öpüşmem

yoktu ki. Dünyada bundan daha harika bir şey olamazdı ve şu an hiçbir şey de umurumda değildi zaten.

Gerçekten büyülüydü öpücüğüm fakat... Belki de yeterince değildir.

“Bu gerçek bir peri masalı olsaydı, öpücüğüm seni çoktan o hapisten çıkardı.”

Kalbimi durduracak, parçalayacak ya da delicesine attıracak güce sahip bakışları ile yanaklarımı avucunun içine aldı...

“Eğer sana ve *buna* sahip olamayacaksam...” dudaklarını dudaklarıma değdirdi, “o zaman hiç ayrılmak istemem.”

Sözleri hoşuma gitmişti. Geri çekildim.

“Bunları söylemek çok tehlikeli. Sana bunları şeytan söyletmiştir. Bu hapisten çıkacaksın. Artık büyüyü bozmak için elimizde bilgi var. Seni buradan kurtaracağım. Bu şekilde yaşayamayız.”

Kaşlarını çatarak oturdu. “Elbette... Ben...”

Çaresizce dikkatimi toparlamaya çalışarak elini tuttum. Hissettiğim zevk, zaman algımı yitirmeme sebep olmuştu. İçimden hissettiklerimi ona itiraf etmek geldi.

“Portreni gördüğüm andan itibaren senin içinde kayboldum.” Parmak uçlarımla dudaklarına dokundum. “Ve şimdi... Sensizliği hayal dahi edemiyorum. Buranın tehlikeleri var, biz de özgürlüğe çok yakınız. Bayan Northe senin ruhuna göz kulak olmamı istedi. Şimdi lütfen ölüm ve büyü dışında bir şeyden bahset. İstediklerimize sahip olmak için güçlü ruhlara ihtiyacımız var. Sen benim kâbuslarımda neler olduğunu gördün. Bana hayal kurulacak bir şeyler ver. Mesela

bana İngiltere'yi anlat. Bu hapishanenin ardındaki yaşamını düşün."

Çerçevenin kenarından görünmeyen kitaplığa doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye odanın ortasından bana seslendi. "Kal, benimle birlikte otur." Fısıldaması kedi mırıltısına benziyordu. "Konuşmaktan başka birçok hoş şey düşünebilirim."

"Buradan görülmüyorum. Biri tablonun değiştiğini fark ederse burası daha güvenli."

Kitaplığın karşısında bir sandalyeye oturup onu izledim. Duruşunu korusa da beni görebilmek için biraz eğildi.

"Orada kal ve bana İngiltere'yi anlat. Hep ziyaret etmek istemişimdir."

"Sen de bana bu çerçevenin ötesindeki devasa şehrinin anlattırsan, anlatırım," diye beni tepeden tırnağa titreten bakışıyla karşılık verdi. "Böylece ikimizde hayal kurabiliriz."

"Elbette."

Jonathan, Greenwich'teki malikânelerinden bahsetti, ki şu an soluk bir kopyasında oturuyorduk ikimiz de.

Ona bizim buradaki Greenwich Village'ten ve orada en çok neyi sevdiğimden bahsettim. Londra ile New York'un hareketli caddelerini karşılaştırdık. Hangi yeni icatların yapıldığını, sokaklarımızın ne kadarının gaz lambası ile aydınlatıldığını, nehir kenarlarının ne kadar sanayileştiğini konuştuk. Ben onu Central Park'ın harikallığı ile ağırladım, o da beni Chelsea bahçeleri ve Regents ile. Ben New York'ta kaç

yerin isminin Londra'dan alındığını itiraf ettim, o da bana Amerikalıların taklitçi çocuklar olduğunu söyleyerek takıldı.

Gelecek ile ilgili planlar, hayaller kurarak güldük ve paylaştık. Aslında *heyecan verici*. Bu özel şartların dışında bir dünya mevcut ve biz onun hakkında ne kadar çok konuşursak o kadar gerçek oluyor. Sadece zaman meselesi. Aramızdaki sıcaklık onun şeytani hastalığı ile mücadele etti ve her gülüş, her şaka onu daha da aydınlattı. Her fırsatta benim zekâma iltifat etti. Kendisi de bir o kadar daha zeki ve çekici bence. Sınırlı dünyamız karşılıklı hayranlıkla sıcacıktı.

Tek istediğim onunla daha fazla öpüşmekti. Aynı düşünceyle o da üzerime uzandı.

“Sen burada görülmeyeceğini söylüyorsun, öyle değil mi?” diye alçak sesle sordu. Yukarı baktım. “Hayır.”

Ve aniden üzerime eğildi. Bütün bedenimi okşayarak beni öpücük yağmuruna tuttu. Kendime hâkim olamayıp onun keşfedici dokunuşlarına rıza gösterdim. Ona doğru eğildim ve nefesim kesildi. Hissetiklerim müthişti.

“Şu an buradakiler ruhumuzsa Natalie, iki ruhun birleşmesinden daha güzel ne olabilir ki? Bedenlerimizin enerjisi ile kalplerimiz ve ruhlarımızın birleşmesi—”

“Birleşme mi? Demek istediğin—?”

“Seni çok istiyorum.”

Bana bakmayı bıraktı. Gömleğimdeki düğmelerin üzerindeki elleri titriyordu.

“Tek düşünebildiğim şey bu.” Burnunu ve dudaklarını yanağımanın üzerinden çekerek derin nefes aldı. “Bu cehennemde

tek gerçek sensin.” Dik yakalı gömleğimin bir iki düğmesini açmayı başardı. Dudakları birden inleyerek boğazıma indi. “Çok şükür Tanrım, *hislerimi* bana geri verdin. Canlı hissetmek için *sabırsızlıktan ölüyorum...*”

Gömleğimi yırttı. Bu baştan çıkartıcı taşkınlığın zevkli olmadığını söyleyemem. Bekâretimi hâlen koruyabilirdim. *Gerçekte* bunlar bizim bedenlerimiz değildi –her ne kadar biz öyleymiş gibi bütün duyguları tam hissetsek de. Bu ne kadar güzeldi! Görgü kuralları biz nasıl istersek öyleydi. Ama yine de... Şiddetli arzu ile bir ateş hissettim. Zihnim endişe ile şaşkına döndü.

“Lord Denbury, seni reddetmek istemiyorum ama... Acaba burası böyle özgürlüklerin yaşanacağı bir yer mi?”

“Jonathan,” diye ısrar etti. “Sen bana Jonathan demek *zorundasın*. Ve senin vermek istediğinden fazlasını asla senden istemem, Natalie...”

Yanağımı avucuna aldı. Yüzümdeki endişe sanki bir tokat ya da bir bardak soğuk su ile ıslatılmış gibi azaldı.

Jonathan geri adım atarak “Haddinden fazla cesurum kesinlikle,” dedi.

Kendiminkilerin de aynı derece sıcak olduğunu bilerek nazikçe yanaklarına dokundum. “Konu bu değil,” diye fısıldadım. “Sen ne istersen yaparım. Ama bu şekilde çılgın şartlar altında değil.”

Tekrar mantığımı, dikkatimi, gücümü toplamaya çalıştım. Önümde tehlikeli bir görev beni bekliyordu. Kitaplıktan destek alarak doğruldum ve düğmelerimi ilikle-

dim. Tereddüt ettiğim konu, bana seni seviyorum dememiş olmasıydı.

Bana göre bir kız ancak âşık olursa kendini verir. Karşılıklı aşk. Aksi durumda kendini heba etmiş olur. Bir kızın bedeni ödülüdür. İstenmekten daha fazlası olmalıydı. Kazanılmalı, dua edilmeli, yemin edilmeliydi. Genel olarak, yüzükler ve diğer sözler bu anlaşmanın bir parçasıydı. Doğaüstü şartlar her neyse de kesinlikle bir yemini hak ediyordum. Bir yüzük de fena olmazdı.

“Üzgünüm,” diye rahatsızca mırıldandı. Yukarı zıpladı. “Hayvan gibi görünüyor olmalıyım ve sen mutlaka bunun daha fazlasını da gördün. Belki de sen beni diğer yarım gibi zannediyorsundur.”

“Hayır, böyle düşünmemelisin,” diye özel köşemizden eteğimi düzelterek ilerlerken onu azarladım. “Kısa zamanda hayatımda o kadar çok değişiklik oldu ki... *Her şeyden* bu kadar çabuk vazgeçemiyorum.”

Zamanımızın bittiğini işaret ederken çerçevenin karşısında bir hareket fark ettim. Ona şu teklifi yapmak için kalktım ve bedenimin kopyasına doğru yürüdüm.

“Seninle burada karşılaşmadan önce senin diğer yarın bana Sanat Kurumu’nda yanaşmıştı. Onun cesur olduğunu kabul ederken bana doğru bir tek şey söyledi. *İkimiz birlikte çok güzel olabiliriz.*”

Cevabı için beklemedim. Bedenime geri dönerken benim orada sergiye konulmuş tekinsiz bir heykel olduğumu düşünmeye başlayacak zavallı bir temizlikçiyi şaşırttım.

Kadının, “İyi misiniz bayan?” demesi şaşkınlığımı düzeltti. Sadece benim hissettiğim dünyalar arası dengemi tekrar sağladı. Başımı salladım ve duvarın kenarındaki tahta sıraya bıraktığım not kâğıdımı aldım. Ben sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi oturup eskizimi çizerken, kadın üstünkörü temizliğine dikkatini benden ayırmadan devam etti.

Kadın arada dönüp tabloya baktı. Denbury’nin çekiciliği herkesi etkiliyordu. Onu bulduğum zamanki kadar kötü görünmüyordu. Yenilenmiş ve canlı görüntüsü bana güç ve cesaret verdi.

Öpüşmesinin verdiği gibi.

Hiçbir şey bu şiddetli tatminkârlığı alıp götüremez. Sürekli o anı yaşıyorum.

O akşam Bayan Northe’nin evinde yemeği erken yedik. Bayan Northe nezaket göstermiş, babam iyi vakit geçirsin diye *Binbir Gece Masalları*’ndaki Şehrazat’tan daha fazla hikâyesi olan İngiliz bir albayı davet etmişti. Adamın, babamı eğlendirecek çok hikâyesi vardı. Her zaman olduğu gibi ben ve Bayan Northe çay içmeye gittik. Babam ve Albay ise küçük odaya geçtiler.

Maggie’yi sorduğumda Bayan Northe bana onun son zamanlarda surat astığını ve bu yüzden bir davetiye gönderme zahmetinde bile bulunmadığını söyledi. Şu delilik biter bitmez bu dostluğu tekrar kazanmak için çok çaba sarf edeceğini yemin ederim.

Bayan Northe sabah yaşanan bir olayı anlattı. Güvenlik görevlileri, Crenfall'u Metropolitan'dan alıp götürmesi için bir akıl hastası uzmanı çağırılmışlar. Ayaklarını sürterek yürümesiyle oradaki insanları rahatsız ediyormuş. Ayağının durumu da adamın hırsızlık gecesi Bayan Northe'nin evinde olduğunu ve dolayısıyla malum kurşunu yediğini kanıtlıyordu. Bayan Northe bunu gururla anlattı.

Adam müzenin bir başından diğer başına kendi kendine konuşurken görülmüş. Şu an yerel bir hastanede tedavi ediliyormuş. Salıverileceğini sanmam. Başarılı olursak ya bu sefilin üzerindeki bela yok olacak ya da son akıl zerresi de kopup gidecek. En başında aklını ne çeldi de bu hâle geldi acaba? Kim bilir?

Daha fazla konudan sapmayalım. Heyecan verici şey -öpüşme dışında- önemli cevapları elde etmemiz oldu!

Keşfimi paylaşmak için tekrar duraklaya duraklaya konuşmaya çalıştım. Bunun verdiği rahatsızlıktan yüzüm kıpkırmızı oldu ama her hece için mücadele ettim. Bayan Northe yeterli diye işaret etti ve istemiyorsam daha fazla sesimi yormamamı söyledi.

Gözümünden hayal kırıklığı yaşları boşaldı. Ben konuşmak istiyordum. Gerçi sesimin o tuhaflığından nefret ediyor ve utancın ağırlığının ne zaman omuzlarımdan kalkacağını merak ediyordum. Konuşmamda, burada yazdığımdan çok daha fazla hoş olmayan duraksamalar vardı.

"Benim... çalışmaya ihtiyacım var," dedim yüksek sesle. Bu basit cümleyi söylemek bile bir ömür sürmüş gibiydi.

Zihnim dilimden binlerce kat daha hızlıydı. Bu katlanılmaz bir durumdu. Tamam, bu engelikle iblisi cezbedebilirdim ama onu tuzağa düşürmem için bizzat bu engeli aşmam ve onun ne kadar korkunç bir canavar olduğunu yüzüne haykırmam gerekiyordu.

“Elbette canım ve bunu yanımda yapmandan onur duyarım.”

Damarlarımda akan sihri hatırladım, Jonathan’ın gizli hapisanesini paylaşmamı sağlayan sihri. Belki de bu bir sihir değil onu tekrar eski hâline döndürecek bir mucizeydi. İnanç. Sadece son zamanlarda çok işime yarayan inanca ihtiyacım vardı.

Bayan Northe’ye büyüde geçen *animus ren* kelimelerinin biri Latince diğeri Mısır dilinde iki ayrı kelime olduğunu söylediğimde hemen kalkıp kitabına baktı. Gözleri büyüdü.

“Ruh Adı. *Ren*, Ruh Adı. Tabii ya, ne kadar uyumlu! İyi iş çıkardın Lord Denbury! Ben neden bunu düşünemedim?”

“Bunu iyi ki Jonathan buldu. Sanki yepyeni bir adam oldu. Biz bir adam için gizem çözmeye çalışıyorduk. Oysa sanırım erkekler işleri kendileri halletmeyi seviyor.”

Bayan Northe güldü.

“İnanılmaz önsezi sahibisin, Natalie. Artık ona *Jonathan* mı diyorsun?”

Kızardım. Ona şeytanın Denbury’yi nasıl John diye adlandırdığını ve Belzébut isminin laneti çözmek için nasıl uygun olacağını anlatmaya devam ettim.

“Evet, Natalie, işte bu!” diye bağırdı Bayan Northe. “Elbette. Cevaplar daima boşluklardadır. İkinize de aferin!”

Sonra sesi ciddileşti. “Ve şimdi Natalie, o sana saldırmak için tetikte olacak.”

Görevi kabul ederken başımı salladım. Kaderimi kabul ediyordum. Sonra planımızı faaliyete sokmak için çalışmalara başladık.

Planın ayrıntılarını vereceğim elbette ama şimdilik bu sayfaları bir kenara koyacağım.

Şimdi babamla oturup bir fincan çay içmek istiyorum. Bu takıntıların arasında onu son zamanlarda çok ihmal ettim. Ve bir şey olacaksa... Onsuz hiçbir şeyin mümkün olmayacağını bilmesini, onun takdir edildiğini ve sevildiğini hissetmesini istiyorum. Hayatımın bir anlamı var çünkü babam bana ben olma fırsatı verdi. Güven içerisinde yaşadım çünkü beni salıvermedi. Kendimi tehlikeye atmadan önce ona zaman ve şefkat borcum var. Küçük not kâğıdına gitmeden önce *seni seviyorum* yazacağım ve ona uzatacağım. Bundan iyi ayrılık sözü olamaz.

19 Haziran

03:00

(Uyanığım)

Gerçek kâbusla yüzleşip hesaplaşmadan önce son bir kâbus daha. Fakat bu kez... Kâbuslarım da ders alıyor olmalı...

Koşuyorum yine. Takip ediliyorum. Belki İblis Denbury tarafından, belki de kendi ürettiğim hayalet gölgeler tarafından.

Yine aynı karanlık, New York'un tehlikeli köşelerindeki aynı karanlık yollar, beni korkudan öldürüyor. İyi bir amaç için.

Yine kapı, yine Denbury'nin çalışma odası. Sanki hep beni orada bekliyormuş gibi kucakladı beni. Belki de bekliyordu.

Üzerimde sadece geceliğim vardı. Daha önceki rüyalarım-
da üzerimde ne olduğunu hatırlamıyorum ancak birbirimizin
vücuduna karşı uyanmış ilgimiz, bizi sınırların ötesine taşıdı.
Büyük ihtimalle o da fark etti.

“Merhaba, güzelim,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Bir öpücük kaçınılmazdı. Ve muhteşemdi.

Korsemin tellerinin ötesinde onu hissetmek için uzandı-
ğım da resmen kadın modası tarafından engelleniyordum.
Yine de müthişti. Fakat beni daha da sıkı sarmak, boynuma
öpücükler kondurmak için döndürdüğünde, omuzlarının
üzerinden, geldiğim ve aptallığım yüzünden açık bıraktığım
kapıya doğru gözlerimi açmak gibi bir hata yaptım.

İrkilerek kendimi geri çektim. Jonathan arkasına bakmadı.
“Bu sefer ne var?” diye sessizce sordu.

“Eşikte bir ceset.”

Kestane rengi saçları yüzünü kapladığı için göremiyordum
fakat o da aynı şekilde gri kollarını açıkta bırakır şekilde be-
yaz, dantel bir elbise giyyordu.

Kolunda, derisinin üzerine kazınmış *Arilda* isminden pıhtı
pıhtı kan damlaları önce bileğine, oradan da eşiğe, azalan bir
ritimle damlıyordu.

Jonathan hayalle yüzleşmek için döndü. “Sanırım Arilda
adında biz azize vardı.”

“Evet, var,” dedim yavaşça. “Bunu durdurmalıyım. Başka
bir kadının ölmesine daha izin vermeyeceğim çünkü bu işi
ben bitireceğim. Hem de şimdi.”

Görüntü kafasını kaldırdı.

Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Bu bendim.

Ceset benim cesedimdi.

Jonathan hemen harekete geçti. Beni, sınırlarımı bozan bu görüntüden korumak istercesine arkasına doğru itti.

Cesedin, cesedimin gözleri dümdüz, boş, ölü bakıyordu ve hâlâ değerli kanım akıyordu. Yüzüm kül rengi, dudaklarım maviye çalmıştı. İnsanın bir ölüden bekleyebileceği her belirti vardı. Birden kıpırdayan dudakları saymazsak.

Daha da kötüsü, o... ben... mırıldanmaya başladım. O cümleydi. Büyü. Tekrar tekrar söylüyordum. Cansız gözler, mavi, mırıldanan bir dil, kan damlayan bir kol, dayanabileceğimin çok ötesindeydi. Bu kadar yeterdi. Bu kez Denbury'nin bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Yeter! Bıktım artık. Biz kazanacağız. Seni kovuyorum!" diye çığlık attım. "Sana söylüyorum, seni kovuyorum!"

Cesedim, bana döndü. Gözleri sanki aynaya bakıyormuşum gibi aniden canlandı.

Ben tılsımı söylerken, rahatlamış gibiydi ve vücudu geriye düşerek solmaya başlamıştı. Arkadaki koridor, ılık hüzmele-riyle aydınlanmıştı.

Daha önce Jonathan'dan yayıldığını gördüğüm beyaz harerler, cesedimi sarmış ve koridoru engin bir boşluğa dönüştürürcesine aydınlatmıştı.

Bu parıltılı dönüşümün içinde çok tanıdık bir görüntü belirdi. Şair ruhlu bir mühendis tarafından inşa edilen Central Park, kutsal yerim.

Ölü bedenimin değişen görüntüsüne bakakaldık.

Memleketlerimizden bahsederken, aşırı överek bahsettiğim bir görüntü. Central Park'ın su pınarlarına narince doku-narak kutsayan meleşim Bethesda, kayıklı göl ve arkasındaki yeşil çimlik.

Zalim zihnim bunun yerine ikimiz için de güzel bir şey istemişti.

“Bu benim parkım, benim meleşim!”

Jonathan sırtıma sokuldu, ılık nefesi boynumdaydı.

“Evet, Natalie. Karanlığı kov ve bunun yerine bana melekleri getir.”

Elini tutarak ona doğru gevşedim. “Şimdi yeteri kadar çok meleşim var...”

Bu değerli kanatların altında kutsanmamızın gerçek olmasına can atarak, onu gezinti yapabileceğimiz bu romantik yerin kapısına doğru çektim.

Ağaçların, çalılıkların ortasındaki ışıksızlıkta, bu güzelim setlerin köşelerinde bir kumaştan çıkar gibi düz, ince, karanlık çizgilerin gidiş gelişlerini görüyordum. İnsanlar, ruhlar, hareket eden enerjiler, ham maddeler gibi ince çizgiler...

Bu çizgiler neredeyse birbirleriyle, New York caddelerindeki boşluğu kapışırçasına güreşiyordu. Birbirlerine dolanıyor, birleşiyor, ayrılıyor, yok oluyorlardı. Bir resmin gerçek hayata sızmaya çalışan fırça darbeleri gibi, durağan olmayan, sürekli akan bir resim gibi.

Jonathan hapishanesinden farklı görüntüye kendini kaptırarak derin bir büyülenmeyle izledi. Sınırları test edercesine

onu kapıya doğru daha da yaklaştırdım. Eşik çatladı ve makara gibi koptu. Jonathan'ın kolundaki manşetlerden ses geldi. Kaşlarımı çatarak onu bir adım geri çektim. Yine de gümüş çizgilerden oluşan ilahi bir şeye bağlıymış gibi beliren aurası, apaçık görünüyordu.

Bu onu hayal edebileceğimin daha da ötesinde büyüleyici kılınıştı.

Kapının köşesinde, kafamdaki bu yerlere kendi yerleriymiş gibi saldırmak isteyen gölgeler duruyordu.

Yine de ele ele durup önümüzdeki meleğin var olmasını istedikçe, heykeli daha da belirgin hâle geliyordu. Bu amansız bir mücadeleyleydi. Görüntü titremeye, yaşam dolu çizgiler kaynamaya başladı.

Kapıyı kapattım. Manzara ne kadar mükemmel olsa da nihayetinde bir illüzyundu.

Gerçeğe odaklanmak gerekiyordu.

Fakat nasıl yapacaktım? Cesedim koridorda dolaştığı sürece nasıl?

Ani, keskin ve yakıcı bir acı kolumu kapladı. Nefesimi tutarak kolumu geri çektim. Kolum, üzerine Arilda ismi oyulmuş olduğu için kanlar içerisindeydi.

Ben sıradaki kurbandım. Fakat ismimi bilmiyordu. İşte bu asıl oyundu.

"Azize Arilda," dedim acı dolu gözyaşlarımı yutarak. Jonathan boynundaki kravatu çıkardı ve soğukkanlılıkla kolumu bağlamaya başladı. Her şeyden önce o bir doktordu.

Çıplak boynuna bir bakış atarak eğlenmeye çalıştım.

Ona bakarken kayıp gittiğimin farkına vardığı için budalaca gülümseyerek “Ona ne oldu?” diye sordu.

Öksürdüm. “Bütün azizler içinde, arkadaşım Mary ve benim en çok sevdiğimiz, Azize Arilda. Onu isteyen bir gaddara bedenini vermeyi reddetti,” diye açıkladım.

Yanaklarıma uzandıktan sonra, bez parçasını çözerken parmaklarını da temizledi.

“Sen de öyle.”

“Ama zalimin kılıcı yüzünden öldü,” dedim. “Kılıç, onu deldi geçti.” Yeni bir acıyla nefesimi tutup iki büklüm oldum. Elimi karnıma bastırdığımda kana bulandı.

Rüya görüyorum. Rüya da olduğumu hatırlamak zorundayım.

“Onu kovuyorum,” dedi Jonathan hararetle. Aurası daha da parlak hâle geldi.

Karnımda bir ağrıyla uyandım. Ama yara yoktu. Kan yoktu. Kazınmış kol yoktu.

Sadece endişe.

Bütün bunların işe yaramayacağı, tersine çevirme büyüsünü kullanamayacağımız korkusu mideme bir kaya gibi oturmuştu.

Jonathan’ı tekrar göremeyebilir, ona dokunamayabilirdim. Zarar görebilirdim. Öldürülebilirdim.

Hayır.

Zihnimin gölgelerinin besleneceği tarzda korkulara yer vermemeliyim.

Kendi tarafıma melekleri çağırıyorum.

SONRA...

Müzede geçirdiğim bir akşamüstünden henüz döndüm.

Bunun gibi ümitsiz ve tuhaf anlarda, kalbiniz size karşı dürüst olmalıdır.

Jonathan Denbury tutku uyandıran, değerli biri ve keşke bunu ona söyleseydim. Kelimeler güç sahibidir. İsimler de kelimelerden oluştuıkları için güçleri vardır. Söylemem gereken üç güçlü kelime var.

Babam müzenin başka bir kanadının çizimini yaptığını sanıyordu. Ben yine tabloya girdim. Her zamanki gibi yine Jonathan'ın aydınlanan solgun benzi tarafından yakalandım.

"O geceliği sevmiştim. Ne yazık ki şu an çok düzgün ve uygun giyinmişsin," derkenki gülüşü muhteşemdi. Kızardım ve güldüm.

"Sana ilk dokunduğum zamandan beri, algıladığım tek şey sanki daha önceden beri arkadaş olduğumuzdu. Ya da..." diyerek devam etti."

"Âşık," diye destekledim. İstekli bir şekilde dudaklarıma baktı. "Bayan Northe hayatında biri olduğunda böyle hissedilir demişti."

"Sen benim hayatımdasın. Hayatımın parçası olmadığın bir zaman var mıydı?"

"Eğer istersen bundan sonra da olmayacak," diye neredeyse ağzımdan kaçırıyordum. Ama bunun yerine görevimizi ele almak hakkında konuştum.

“Bu akşam işte o akşam. Hazır ol. Eğer bir şey olursa...” diyerek derin bir nefes aldım. “Lütfen seni çok önemseydiğimi bil.”

Buraya onu demiş olmak için gelmiş olmama rağmen *seviyorum* kelimesini kullanmak için fazla utangaç ve asabiydim. Bazı konularda nasıl bu kadar cesur ve bazı konularda da nasıl bu kadar ürkek olabiliyordum?

Bu açıklamam karşısında nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Sözler başka bir lanet gibi gözükebilirdi. Onun üzerinde daha fazla kontrol kurmaya çalışıyormuşum gibi.

Bu gibi zamanlarda, ilgi, umut, sevgi bildiren en güçlü kelimeleri kullanmak doğru olsa da bazen korku bizi alt ediyordu işte.

Bir önceki gece babamla oturup not kâğıdına *seni seviyorum* yazarken, ki bu hareket onu beklediğimden daha çok etkiledi, böylesi bir dürüstlük için doğru zamandı.

“Şeytan kazanamaz,” dedi Jonathan çenemi tutarak. “Azizler ve melekler bizim yanımızda.”

“Umarım haklısındır.”

“Haklıyım. Bütün peri masallarında sevgi her şeyi kuşatır. Bu neden farklı olsun ki?” Bana sarıldı. “Çünkü seni seviyorum, Natalie Stewart...” diyerek nefesimi kesti.

Böyle umut dolu kelimeleri duyunca iç çektim. Gözlerim yaşlarla doldu.

Dudaklarımız vaatlerle dolu bir öpücükte buluştu. Parlak bir geleceğin sözünde...

Ona sokulup nefes verdim. O da iç çekerek yumuşak bir ses çıkardı.

Birbirimize karşı gereken yemini etmiştik. Geri çekildim ve yanaklarının sağlıktan pespembe olduğunu, gözlerinin hiç olmadığı kadar derin ve mavi baktığını, aşkımız sayesinde yara izlerinin azaldığını gördüm. Ama tamamen yok olmamıştı. Yaşlılık ve yıpranmanın belirtileri ve saçlarındaki gri çizgiler hâlâ mevcuttu.

Ben geri çekilirken gözleri kısıldı ve çenesi gerginleşti.

“Peki, sen? Önemseydiğini söyledin fakat sen—”

“Evet, elbette evet! Ben de seni seviyorum,” diye aptalca kırdayarak ve nazik olmayan bir şekilde soluklandım. Tekrar öpüştük. Ateşli bir şekilde. Elleri üzerimde özgürce dolaştı.

Cennetteydim sanki.

“Bu seni sevmekten de öte,” diye mırıldandım. “Buna kader deniyor.”

Yanağıma dokundu.

“Auradaki renklerin belirttiği gibi sen bir meleksin,” diyerek düşünceye daldı. “Acaba tabloda çıktığımızda da bu renkleri görebilecek miyim?”

“Belki de gelecekte bize kimden sakınmamız gerektiğiyle ilgili fikir verebilir.”

“Yaşadığım süre boyunca bir daha hiçbir doğaüstü olayla karşılaşmazsam çok minnettar olacağım.” Yüzünü endişe kapladı. “Natalie, ne zaman planını harekete geçirmeye koyulacaksın?”

“Bu gece yarısı. Eğer gecikirsek ölen kızların hayaletleri sonsuza dek peşimi bırakmayacak.”

Ürperdim.

Artık fısıltılar ve beyaz dantellerdense hayalet hikâyelerinden korkmam gerektiğini biliyordum.

Gerçek dünyada Denbury'nin evine açılması gereken, ancak rüyalarımnda, zihnimin tahmin edilemez boşluklarının karanlıklarına açılan kapıya göz attım. O da bakışımı takip etti.

“Bu kapı, New York'ta senin çok güzel tarif ettiğin muhteşem bir parka açılıyor. Seni ele geçiren şeyi değiştirebilirsin. Ve bana o nefes kesen manzarayı gösterebilirsin.”

Doğru söylediğini bilerek “Evet,” diye mırıldandım. Gölgeleeri altın tarlalarına döndürecek güce sahiptim. Dünya bizim olabilirdi. İster hayallerdeki ister gerçek dünya.

Duygularım bana ağır gelince, onu özel, güvenli köşemize doğru çektim. “Dokun bana,” dedim.

Önce onun benden talep ettiği şeyi, şimdi ben ondan talep etmişim. “Bir öpücük daha ver. Korkuyu unutturacak herhangi bir şey daha.”

Jonathan bluzumun düğmelerini açarak, görevi büyük bir istekle kabul etti.

Her düğmeyi açtığında çıplak tenime bir öpücük kondu. İçliğimin omuzlarını sıyırdı. Omuzlarımdaki parmak uçları, mutluluk titremelerinin ikimizin arasında süzülmesini sağlıyordu.

Korsemin bükülmez bağları çoktan kontrolden çıkmış soluklarımın daha da hızlanmasına yol açıyordu. Hâlâ korsemi çıkarmayacak kadar centilmen olmasına rağmen kabaran göğüslerimin üzerindeki ince kumaşta dudaklarının baskısını hissedebiliyordum. Bedeni bedenimin üstündeydi. İştahlı

sarılışından dolayı kendimden geçmemek için desteklediğim başım, boynuma kondurduğu öpücüklerden sağa sola sallanırken yere düştük. Tenini arayan beceriksiz parmaklarım, kravatını, yeleğini ve gömleğini açmış, siyah saçlarından inerek kalbinin üzerine süzölmüştü.

Dudaklarımı atan kalbinin üzerindeki çıplak tene dayama ihtiyacı hissettim. Yaptığımda iç çekti ve “Verecek on tane kalbim olsa hepsini sana verirdim. Hepsini kazanmak için çok çalıştın,” dedi.

Kollarımız, bacaklarımız, kıyafetlerimiz, çıplak tenimiz ve saçlarımız birbirine karışmıştı. Tutkuyla yanan meraklı doku-nuşlar yabancı ve saklı bölgelere ulaştı. Hiç bu kadar görkemli bir şekilde çözölmemiştim, bu arzu dolu keşif, yepyeni bir dünyaya açılan kapıydı. Elbette bekâr bir hanımefendi kendini böyle bir duruma sokmamalıydı. Fakat eğer bir iblisi ayartacaksam, öncelikle sevgi dolu tenimin gerçek kanıtlarını istiyordum. Gerçek Denbury’yi sahte olanından ayırmak için.

Birbirimize, mümkün olduğu kadar çok sahip olma isteği, ikimizin de konuşmadığı ama bildiği bir gerçektir. Ancak ikimiz de sınırları aşamayacağımızı biliyorduk. Bütün dantellerimi tamamıyla açmak demek kendimi tamamıyla açmak demekti. Birbirine aşkla sarılan ruhlar olmamıza rağmen masumiyetimi tamamıyla yok etmenin akıllıca olmadığını biliyordum.

“Jonathan... Sonsuza kadar seninle böyle yatabileceğimi biliyorsun. Fakat bedenim öteden bekleniyor, planımızdaki gibi.”

“Seninle olacağım. Aynı, omuzunda elimi hissettiğin son seferdeki gibi. Öncesinde geleceğine söz ver,” dedi.

“Deneyeceğim.”

Ayağa kalkmama yardım etti ve kolları bana sarılı olduğu hâlde geçiş duvarına doğru ayak sürüyerek yürüdük.

“Natalie. Ben...” Söylemek istediklerini en iyi fiziksel olarak anlatabilirmiş gibi sorgusuz bir ayrılış öpücüğü verdi bana.

Çerçeveye, o meşhur balkonmuşçasına adım attığımda, Romeo’ya el sallayan Juliet gibiydim. Bir ismin gerçekten de ne önemi vardı. Onun ismi benim kaderimdi. İki farklı dünyadan, iki talihsiz âşık. Onu kendi dünyama geri getirecektim.

Ya da bu uğurda ölecektim.

Tüm vücuduma geri dönerken yere düştüm. Dudaklarıma dokundum ve onu yine hissettim.

Beni yerimden zıplatan tanıdık bir ses geldi.

“Merhaba canım.” Bayan Northe beni odada bekliyordu, şaşırmıştım fakat onu gördüğüme memnun oldum. Ayağa kalkmama yardım etti.

Neyse ki bir dünyadan diğerine yuvarlanırken, ayağa kalkmama yardım eden iki sevgili ruha sahiptim. Ona öpücüklerden, hayret verici şeylerden ve mahrem dokunuşlardan bahsetmedim. Onlar benim görkemli sırlarımdı. Bayan Northe en azını bile yüzüme vurmayacak kadar anlayışlıydı. Yine de kızarmış yanaklarımdan anlamış olabilirdi tabii.

Fakat konunun ağırlığından dolayı heyecanlıydı ve ben de kadınsal arzularımı düşünüp daha fazla hayal dünyasın-

da gezemezdim. Sergi odasının kapısını kapattı ve kilitledi. Sonrasında tamamıyla işe dönmüştük.

Planı ve Metropolitan'ın bodrumunda nasıl ortaya çıkacağımı konuştuk.

Five Points'e yaptığım gizli ziyarette beni yakalayıp Bayan Northe'ye getiren adam herhangi bir acil duruma karşı tetikte olacaktı. Gerçi Crenfall yolumuzdan çekilmişti ama iblisin başka dostlarına karşı da uyanık olmak gerekiyordu. Adam gizlenecek ama her zaman yardıma hazır olacaktı ve Bayan Northe de çok uzakta olmayacaktı. Bu kesinlikle tartışmaya açık değildi.

Böylece düşmanın insafına kalmış olacaktım. Tabii, Bayan Northe'nin adamı arada beni kontrol edecek, eğer tabloda çok derinlere gitmişsem beni bu dünyaya geri getirecek veya iş oraya kadar gelirse bana elini uzatacaktı.

Bayan Northe'nin büyü konusunda onun gibi kaba bir adama güvenmesi cidden şok ediciydi. Ancak ona iyi para ödediğini ve adamın hiç itiraz etmediğini söyledi.

Hayatımı bir yabancıya teslim etmek endişe verici olsa da tamamen yalnız hissetmeyecek olmamdan ötürü biraz rahatlamıştım.

"Seni öyle kolayca tehlikeye attığımı düşünme," dedi Bayan Northe. "Orada seninle olacak kişi ben olmamalıyım. Hele ki düşman... benim gibi birini sezebiliyorsa."

Kaşımı kaldırdım.

"Gözle görülmeyen şeyleri görebilmemi sağlayan özel yeteneklerim var," diye açıkladı.

Biraz sezmiş olmama rağmen bana daha öncesinde niye söylemediğini merak eder şekilde ona baktım.

“Yeteneklerim çok tahmin edilemez, Natalie. Aynı zamanda süreklilik arz etmiyor,” diye açıkladı. “Sunabileceğim kesin şeyler olmadan bunlardan sana bahsetmeye cesaret edemedim. Karşılaştığımızda, sana önemli olduğunu söylemiştim fakat içgüdü, kehanet değildir. Bu durumla adım adım başa çıkmalıyız. Ya canavar üzerimde hoşlanmadığı bir şeylerin kokusunu alırsa? Bizim sahip olmadığımız hisleri olabilir, bilemiyorum. İstemedен hepimizi tehlikeye atabilirim.”

Kaşlarımı çattım. Fakat ben de buna benzer bir belirti göstermeyecek miydim? Neden Bayan Northe bunu görmeye istekli değildi?

“Eğer bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorsanız, neden beni de durdurmuyorsunuz?” Sesimin Jonathan’ın yanındaki yumuşaklığından ne kadar farklı olduğundan nefret eder hâlde sordum. Yine de güç gösterime devam ettim. “Bana bakın... Ne görüyorsunuz? Söylemediğiniz bazı şeyler var. Şimdi bana bunları anlatmanızın tam zamanı.”

Yeteneklerini anlatma konusunda ağzı sıkıydı. Sanırım dünyanın beklemediği yeteneklere sahip bütün insanlar gibi. Ancak kaderim onun ellerindeydi. Tıpkı bir tabloda ve kana susamış, ele geçirilmiş bir bedende olduğu gibi.

Bazı cevapları hak ediyordum.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordu. Ses tonunda aslında bilmemem gerekirmiş gibi bir şey vardı. Fakat merak hiddetli bir yaratıktır.

“Bilgi güçtür. Ama her bilgi değil. Ne söylediğime ve ne zaman söylediğime dikkat etmeliyim. Zihnini mühürlemelisin.”

Yutkundum. “Mühürlü. Kalbim de. Lütfen söyleyin.”

Yüzü derin bir duyguyu maskeliyordu, boğazını temizledi. “Seni durdurmuyorum çünkü annen yapmamamı söyledi.”

Gözlerimi diktim. Ellerimin titremeye başladığını hissettim. Gözlerim annemin adı her geçtiğinde olduğu gibi yine doldu ki bu yüzden bizim evde onun hakkında asla ve asla konuşulmaz.

Hiçbir şey söyleyemeden Bayan Northe’nin devam etmesini bekledim.

“Ben onu aramadım, Natalie. Bende öyle olmuyor. Her medyum bu gibi durumlarla değişik şekilde ilgilenir ve her ruh da her medyumla farklı ilişki kurar.”

Gözyaşlarımdan dökülmesine izin verdim, onları kurulamaya çalışırken bir hece bile atlamaktan korkuyordum.

Bayan Northe duraksadı.

“Devam etmemi ister misin?” diye sordu. “Bunlar ince işler, emin ol ki bunları nasıl ortaya döneceğimi tam olarak bilmiyorum.”

Devam etmesini işaret ederek “Lütfen,” diye mırıldandım.

“Bir gece uyandım ve yanı başımda güzel, parıldayan ve duru bir hayalet vardı. Sen aynı ona benziyorsun. Adını söyledi ve kaderine yelken açmana izin vermem gerektiğini anlattı.” Bayan Northe gülümsedi. “Kararlı ve tutkuluydu. Bu huyunu ondan almış olmalısın.”

Gülümsedim ve daha fazla gözyaşı gözlerimden ellerime süzüldü.

“En büyük ve en sihirli, en gizemli ve harika ve evet, en korkunç olanın senin ayaklarına serili olduğunu söyledi. Ve dünyanın da seni ona bırakmasının en iyi şey olduğunu. Biliyorum. Biraz şüpheli. Bize şu anki durumla ilgili öngörü vermesini dilerdim ama öyle gözüküyor ki çoğunlukla geleceğin hakkında konuşuyor.”

“Lord Denbury ile mi?” Daha önce denemediğim sesim ümitsizdi.

“Söylemedi. Ama ona yardım edecekmişsin. Çok önemli şeylere yol açacakmışsın. Ben de bundan eminim ki senin tarafındaki perdenin arkasından gelen bilgi de bu yönde. Büyük şeyler dünyayı değiştiremez belki ama etrafındakilerin hayatlarını değiştirebilir. Sanırım bu onunla başladı,” dedi tabloya işaret ederek.

“Bir şekilde iyi olacağımızı düşünüyor musunuz?” dedim. Jonathan’ın portresine baktım. Öbür hayatındaki dokunuşlarını düşündükçe vücudum ısındı. “Şansın bizden yana olacağını düşünüyor musunuz?”

“Şansa inandığımı sanmıyorum, Natalie. Burada kaderdeki herhangi bir şeyin sorumlusunun şans olduğunu düşünmüyorum. Görüyorsun, yaşam, enerji ve amaçların büyük bir geçişi. Annen sana yüklü bir hediye bıraktı. Bir nimet.”

Ve Bayan Northe durdu, ilk defa rahatsız görünüyordu.

“Nasıl öldüğünü biliyor musun?”

“Yokuş aşağı frenleri boşalmış bir araç. Aşağı doğru koşuyor,” diye cevapladım yumuşakça.

Bayan Northe kafasını salladı.

“Bir detay daha için hazırlıklı mısın?”

“Evet, her zaman evdeki biri, herhangi biri bu konu hakkında konuşsun istedim ama kimse yapmadı,” diye söyledim.

“Seni yoldan çekmeye çalışıyordun.”

Tokat yemiş gibi hissettim. Yüzümde, kalbimde, akciğerlerimde bir iğne vardı. Ağır ağır, bu bilgilerin yarattığı sisi silmeye çalışır gibi yavaşça göz kırptım. Bu sıradan bir detay değildi. Her şeyi değiştirdi.

Bayan Northe nefes almaya devam edip ona tekrar bakabilinceye kadar gerekli olan süreyi bana verdi.

Ölçülü kontrolü, aşırı hassasiyet denizinde boğulmamam konusunda beni teşvik etti. Şimdi zamanı değildi.

“Bu sana bir enerji verdi. Bazıları bunu büyü olarak adlandırırsa da bu büyü, sihir ya da bir çeşit cadılık değildi. Bu, fedakârlığın senin yaşamına geçiydi. Ve bu nimet seni borçlu hâle getirdi. Annenin ruhu, senin de bir gün bu iyiliği, hak edecek bir adaya sunmanı umarak, yaşamaya devam ediyor. Ve sen de öyle yaptın. Anthony Caddesi’ndeki genç Cecilia’nın hayatını kurtardın ve şimdi Bay Denbury’nin geleceği benzer şekilde senin ellerinde. Sen bunun için doğdun, Natalie Stewart.”

“Annem bu yüzden öldü,” diye mırıldandım. Gözyaşlarım durmayacaktı.

“O berbat anda sana bir yük yüklemeyi ya da bir yetenek vermeyi düşünmüyor, sadece çocuğunu kurtarmayı düşünüyordu.”

Konuşamama sebep olan travmam, herhangi birinin söylemeye cesaret edebileceğini düşündüğümünden de kötüydü.

Tabii ki hatırlamak için çok küçüktüm. Dört yaşlarında. Öteki türlü zihnimde bu düşünceyi bloke ederdim. Sesimi ke-secek kadar şok ediciydi demek ki. Sadece şimdi, Jonathan’ın yardımıyla tekrar sesimi bulmuştum. O da bana hediyeler vermişti.

“Fakat bunu nasıl bilmem?” Hatıralarıma göz attım. “Babam bunu söylemişti ve ben unutmuş muydum?”

“Baban sana tapıyor. Travma, sesini senden çaldıktan sonra, senin suçluluk duyguna nasıl bir yük daha ekleyebilirdi? Bir başkasının ya da kendisinin, kazanın senin suçun olduğunu düşünmene yol açmasını engelledi.”

Güvenini tazelemek ve güvenimin tazelenmesi adına bir anda babama koşmanın hasretiyle yandım. Fakat Bayan Northe’ye ve Jonathan’a ruhumu mühürleyeceğime dair söz vermiştim.

Şimdi duygusallaşamazdım. Beni paramparça edecek türden düşüncelerden uzak, sakın kalmalıydım.

“Anladığım ilk anda söylemediğim için lütfen beni bağış-la,” diye devam etti Bayan Northe. “Fakat bu şeyler biz seninle zaman geçirdikçe çözüldü, birden değil. Ve bu üzücü bilginin sana, borcunu ve onu geri ödemen gerektiğini anlayana kadar bir faydası olmayacaktı. Bu şansla alakalı değil. Şanstan daha

öte, seninle beraber ve senin yeteneklerini geliştirmek isteyen meleklerle sahipsinsin. Karanlık enerjiler seni bulup yok etmeye çalışana dek tek bir kişiye değil birçok kişiye yardım etmeni umuyorlar.” Bayan Northe bir şeyle mücadele ediyor gibiydi.

Kalbimin daha fazlasını kaldıramayacağını bildiğim hâlde, “Başka ne var?” diye sordum.

“Biri, bir başkası için öldüğünde, belirli bir enerji açığa çıkar. Hem ölümlü hem de hayalet için bir bağ diyebiliriz buna. Senin için kendini veren ve senin vücudun arasında bağlantı kuran bir çeşit büyü gibi. Biri kötü niyetten ötürü ölürse, başka türlü bir enerji açığa çıkar. Ve bu olayın failini, karanlık bir yola hapseder. Ancak yine de iki enerji çeşidi de çok güçlüdür.”

“Ben öncekiyim, şeytan ise sonraki.”

“Gerçekten öyle. Onun güçlerinin karşısında, senin yanında da melekler var, Natalie. Onların yapabileceği türde büyüye sahipsinsin. Denbury senin gücünü ışık ve renkler şeklinde görüyor. Her ikinize de bahsedilen yetenekler var. Siz bunlara yetenek de diyebilirsiniz, yük de. Bu size bağlı.”

Güçlkle yutkundum. Annemin bana dönmesini istedim. Birdenbire bayan Northe’nin anlattıklarına kırıldım. Çünkü annemin kendini feda etmesini kendi sesiyle bana anlatmasını tercih ederdim. Bayan Northe sevgimi hak ediyordu, hayal kırıklığımı değil ve bu yüzden aklımdaki soruyu sordum.

“O hâlde siz de meleklerle inanıyorsunuz?”

“İyi ruhlara ve kötü ruhlara inanıyorum,” diye kendine güvenerek cevapladı Bayan Northe. “Tanrı’ya inanıyorum

ve göremediğim birçok iyi şeyin ve görmek istemeyeceğim birçok kötü şeyin olduğuna da inanıyorum. Bunların hepsinin bir an olsun gözüne ilişebileceği bir yer olduğuna da inanıyorum.”

Bayan Northe bir şekilde soruya cevap vermemek adına kaçamak yapmış gibi gözükse de sadece evet demekten daha duyarlı bir şekilde cevaplamıştı.

Son rüyamda gördüğüm gölgeleri ve birbirine kaynaşan titreşim çizgilerini düşündüm ve kafamı salladım. Dünya kesin evet ve hayır cevaplarını vermeyi bırakmıştı, dünya gri düzlemindeydi.

Benim görevim hariç. Benim görevim, kötülüğe karşı kaybetmek ya da hayatta kalarak kazanmak gibi siyah ve beyazdı.

Kalbim ağırlaşmıştı ama görevlerim netti ve bu yüzden dürüst olmalıyım ki uzun ve gereksiz yere konuşmaya gerek yoktu.

Bayan Northe’ye sarıldım. Gözlerimi kuruladım ve babam beni eve götürdü.

Babama iyi geceler dileyerek uzun bir süre sarıldım. Babam içinden kim bilir hangi düşünceyle böyle duygusallaştığımı geçirerek kıkırdadı ve ilginç bir şekilde minnettarlık gösterdi.

Bir tarafım, kendimi korkunun ağır yükünden kurtarmak için ona her şeyi anlatmamı istiyordu. Fakat bu, ona yarardan çok zarar getirirdi.

Benim kaderim yazılmıştı ve kimse yardım edemez ve değiştiremezdi.

SONRA...

Yemekten hemen önce çok ilginç bir şey yaşandı. Bessie, Maggie'yi misafir odamıza buyur etti. Babam çalışma odasında idi, bu yüzden onu bir gülümsemeyle ben karşıladım. Konuşmak için ağzımı açtım fakat nezaketle konuşamayacak kadar asabiydim ve *tedavim* hakkında da konuşmak istemiyordum. Sorun yoktu, bütün konuşmayı kendisi yapmayı planlamıştı.

“Canım Natalie, sadece bir dakikam var. Bentrop'lara bekleniyorum ama ben sadece seni, bu hafta sonu için kendi evime davet ediyorum.” Bana doğru eğildi ve fısıldayarak “Fanny ve ben bir seans yapacağız,” dedi.

Kaşımı kaldırdım. Sersemlemiş şekilde devam etti.

“Bana bir kitap hediye geldi. Büyülerle dolu! Bentrop'ların yeğeni ve ben bir baloda karşılaştık ve beni çaya davet etti. Bay Bentrop, sıkı çalışmam hâlinde ve kitabı gözümün önünden ayırmadığım takdirde geliştirebileceğim özel yeteneklerim olabileceğinden bahsetti. Onun nezaketine sahip olmak güzel şey. Hiç kimsenin ona yaklaşamayacağı kadar zengin biri!”

Ona uyarıcı bir bakış attım. Bayan Northe'nin onaylamayacağı türden şeyler gibi gözüküyordu. Ben bu ismi nereden biliyordum? Fakat ben ismi çıkarana kadar, turkuaz renkli taffeta elbisesinin etrafında dönerek telaşla eğlencesine doğru yola koyulmuştu bile. Hatırladığımda dondum.

Bentrop. Denbury'nin portresini almak için kuyrukta bekleyen adamlardan biriydi. Bayan Northe'nin karanlık türden diye nitelediği kişilerden biri.

Bayan Northe'ye bu adamın genç ve kolay etkilenen kızlara yaklaştığını söylemeliydim. Fakat sonra. Öncelikle bu gecenin dehşet verici işine kendimi hazırlamalıydim.

SONRA...

Yatak odasındaki çalışma masamda, beni götürmek için kiralanmış aracın geldiğini belirtecek çakıl taşının camıma vurmasını bekliyorum.

Sonrasında hemen aşağı atlayacağım ve görev başına geçeceğim. Bunu yazıyorum ki planı tekrar gözden geirebileyim. Çünkü yazınca kendimi sakın, odaklanmış ve amaca dönük hissediyorum. Belki bir gün kurgu yazarım. Ya da sadece bu günlüğü basarım. Ne de olsa yazdıklarımın gerçek olduğuna kimse inanmaz.

Geçen yıldan kalan, dişiliğimi vurgulayacak derecede beni saran, en güzel elbisemi giydim. Artık bu elbiseyi sevmiyorum, her köşesinde bir dantel detayı var. Yaka kısmını biraz daha aşağıya düşmesi için elden geçirdim. Bileklerime ve kulak arkalarımaya lavanta yağı sürdüm, boynuma ve kulaklarıma dökülen bukleler bırakarak saçlarımı yukarı doğru, neredeyse dağınık şekilde topladım. Erkekler dağınık saçları kışkırtıcı buluyor.

Şaşırma, korku, utanma ve masumiyet bakışlarım üzerinde çalışmalıydım.

Bunlar şüphesiz doğal olarak ortaya çıkacak. Şeytan endişemden besleneceği için bunu saklamama gerek yok. Başlangıçta olduğu gibi, kaybolmuş ve tablodaki bina çiziminin içine kilitlenmiş gibi yapacağım. Şeytan zorlayıcı olduğunu biliyor. Kattaki birçok çıkışın kapısını dışarıdan kilitleyip sadece az bilinenleri açık bırakacağım. (Bütün kaçış yollarını kapatmaya cesaret edemiyorum.)

Sesi olmayan bir kızın, merdivenlerin altında dolaşırken kaybolup yardım isteyemeyecek durumda olduğuna inanmak son derece kolay. Denbury'yi ele geçiren şeytana kapana kısılmış küçük bir kuzucuk gibi görüneceğim. Bir ikram gibi.

Durumumun vahametini bir not kâğıdına karalayacak ve bur, üzerime gelecek için bir tuzak olacak çünkü önceden söylendiği gibi ismimi söyleyeceğim.

Arilda.

Bu beklenmeyen yakalama, onun ilgisini bana kitleyecek. Arilda çok yaygın bir isim değil. Aynı zamanda çok tanınmayan bir azize. Bilinmeyen bir görevi olan.

Sevgiyle değil, güçle ele geçirilmeye karşı savaşan sevgili azize Arilda.

Mary ve ben, bir kadının bir erkeğe kendisini vermesinin tek sebebinin aşk olması gerektiği ve erkek talep ettiğinde, buna kadının kendisinin karar vermesi gerektiği konusunda anlaşmıştık. Adların bir gücü vardı. Vücudun da.

Yine de ben, zalimin kılıcıyla katledilip şehit düşen Arilda'nın ayak izlerini takip etmeyeceğim. Böylesi bir ismi kullanmak ciddi anlamda cesaret istiyor, ancak Bayan Northe ve ben, şeytanın beni, tuzak olmaktan öte basit bir hediye olarak görecektik kadar kibirli hâle geldiğine bahse girdik.

Ve birden irkildim. Çakıl taşı çarptı. Bayan Northe'nin kiralık yardımı kapıda.

Zamanı geldi! Okuyabileceğim tüm duaları okumam gerekecek.

SONRA...

(Bankın üstünde, Denbury'nin sergi odasında)

Sevgili Tanrım.

Bayan Northe'nin adamı Bay Smith ile sergi odasına inip Maggie'yi, Denbury'nin resmine bakarken yakaladığımdaki şaşkınlığımı bir düşün günlüğüm. Elinde siyah bir kitap, yerde tebeşirle çizilmiş pentagram olduğu hâlde ona doğru mırıldanıyordu.

"Maggie," diyerek donakaldım. Gerçekten de ismini söylemiştim.

Bana döndü. Yüzü hızlıca kızardı ve çenesi şaşkınlıktan düştü. Korkuyla bir bana bir de Bay Smith'e baktı.

"Burada ne işin var?"

İkimiz de aynı anda konuştuk.

"Sen konuşuyorsun!" diye bağırdı Maggie.

“Ben burada çalışıyorum,” diye açıkladım, şaşırmasını görmezden gelerek. Bay Smith’e göz attım. Yüzü ifadesiz olsa da ağzının bir tarafı şaşırmış gibi kıvrılmıştı.

“Gece gece? Bu adam kim? Bayan Northe’nin hizmetçilerinden biri değil mi?”

Bay Smith kaşını kaldırdı ve yürüdü. Kendisinin bile hizmetçi olduğunu düşünmediğine eminim. Maggie bana doğru atıldı. Onu odanın içine ittim ve kapıyı kapattım.

“Maggie, ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bunu yapmak zorundayım,” dedi pat diye. “Müze kapanana kadar içeride saklandım. Bana verilen şeyi çalışıyordum.” Siyah deri kapağında altın bir keçi resmi olan kitabı kaldırdı. Bu Bayan Northe’nin kütüphanesinden hatırladığım bir şey değildi ve Bentrop ile Bayan Northe aynı okuma listelerine sahip değillerdi.

“Onu rüyalarımдан ve kafamdan çıkaramıyorum!” diye bağırdı Maggie, sanki kafasını ağrıyormuş gibi ovalayarak.

“Denbury’yi buraya getirip konuşmak için büyü yapmaya çalışıyorum.”

“Maggie, bu çok tehlikeli, Bentrop gibi bir adam ve bunun gibi bir kitap. Ne yaptığını bilmiyorsun. Bu köşeli yıldız–”

Gözleri parladı. “Sen onun hakkında ne biliyorsun ki? Teyzem, birlikte geçirdiğiniz onca vakitte, bana öğretmeyi reddettiği şeyleri sana mı öğretti? Sana özel olduğunu düşündüren şey ne? Önce beni dilsizmişsin gibi kandırıyorsun...”

“Hayır, bu doğru değil,” dedim. Sesim asabi ve nezaketten uzaktı. Elbette Maggie, tamamen iyileştiğimi görebiliyordu.

Çıkardığım seslerden dolayı utanarak öfkeyle kızardım.

“Biraz çalışmayla konuşabilir hâle geldim, küçükken babsmdan geçen bir olaydan dolayı sesim çıkmıyordu. Teyzen bana konuşmayı öğretiyordu.” Bu bir anlamda doğruydı da.

“Çünkü seni benden daha çok seviyor.”

“Bu doğru değil. Maggie, beni dinle, burada birazdan kötü bir şeyler olacak bu yüzden derhâl buradan çıkmalısın.”

“Neden? Nereden biliyorsun? Niye benden bir şeyler saklıyorsun?”

“Ben buradayım çünkü müzedeki bir problemin çözülmesine yardım ediyorum. Ve sen gitmelisin,” diye belirttim.

Yerdeki köşeli yıldızı silmeliydim. Sergi odasının kapısını açtım ve en yakındaki tuvalete doğru ayaklarımı sürüdüm. Maggie de elimde bir bezle dönerken beni takip etti. Bay Smith koridorda sakince bekliyordu. Keskin gözleri ve sessiz, nezaketli tavırları, soru sorulmaması gereken bir adam imajı veriyordu.

Maggie onu işaret ederek “Niye Bayan Northe’nin adamı burada ve baban yok?” diye sordu.

“Maggie, lütfen...”

Odaya tekrar girdim, yerdeki sarı tebeşiri temizlemek için eğildim.

“Ne yapıyorsun? Bunu büyü için yapmıştım.”

“Maggie, kendine gel. Deli gibi konuşuyorsun. Müze malına istediğin gibi çizimler yapamazsın. Hele ki böyle bir şeyi hiç yapamazsın.”

“Bir şeyler dönüyor ve sen bana anlatacaksın. Evelyn teyzeme yıldızı senin çizdiğini anlatacağım. Onu kendi tarafıma

çekeceğim.” Yetişkin ve varlıklı bir kızın böylesi tehditler savurması inanılmazdı. Ona bakakaldım.

“Üzgünüm. Seni gerçekten seviyorum Maggie ama eve gitmen gerek.” Koridora yöneldim. “Bay Smith, Bayan Hathorn’un eve güvenli bir şekilde ulaşması için yardımınıza ihtiyacım var. O bu işin bir parçası değil.”

“Natalie!” dedi Maggie. “Sen nesin?”

“Ve lütfen sessiz olmasını sağlayın,” diye ekledim.

Bay Smith, Maggie’nin bir adım geri atmasını sağlayacak şekilde açık kapıdan ilerledi.

“Pişman olacaksın, Natalie. Seni sosyete içinde rezil edeceğim.” Maggie güzel bir kızdı ama sinirliken çok çirkinleşiyordu.

“Sosyete de olmaya çalışmıyorum,” diye cevap verdim. “Bir gün açıklamayı umuyorum, Maggie, bir gün gerçekten.”

Bay Smith koluna uzanınca, “Bana dokunma,” diye tısladı Maggie. “Dışarıda şoförüm var.”

Bay Smith’in, gittiğinden emin olmak için onu takip etmesini izledim.

Şimdiye dek kazanabildiğim, akranım olan tek arkadaşımı kaybetmek üzücüydü.

Yerdeki yıldızı silerken titrediğim için telaşlanmıştım. Ama yapmam gereken bir görevim vardı.

Hayatlar buna bağlıydı.

Görünen her kapıyı beni gerçek anlamda tuzağa düşmüş göstermesi için kapattım. Arkadaki karanlık kısıma, içinde birkaç süs eşyası ve mücevherlerimin olduğu çantamı gizledim.

Küçük bir şişe çıkardım. Kutsanmalarda yağ kullanılır. Bunu bana Bayan Northe vermişti. Parmağıma küçük bir damla aldım. Köşeli yıldızı yok etmişim. İzleri gitmişti ama yarattığı endişe hâlâ odada asılı duruyordu. Yıldızın aynı zamanda şans ve kutsanma için de çizilebileceğini bildiğim hâlde, Maggie'nin amacına güvenemedim. Çünkü çizim şekli bir şeyi iyiden kötüye çevirebiliyordu. Alnıma, kutsanma ve bağışlanma, temizlenme, umut, kutsal ruhun gücü ve yenilenme amacıyla, küçük bir haç çizdim. Bu gece meleklerin yardımına ihtiyacım vardı ve bu yüzden bana bebekken verilen, şu anda yetişkin bir kadın olarak yenilediğim, şeytanı kovan kutsal yeminimi söyledim.

Tabii ki içeri girip Jonathan'ı görmeliydim. Bir dakika. Daha önce vedalaşmıştık ama bu yeterli değildi. Onu ne kadar görsem bana yetmezdi ki.

Portresinden bile sağlık bakımından sıkıntılı olduğunu söyleyebilirdim. Solgundu ve çene kemikleri iyice çıkıktı. Beni çeken o güzellik, sertliğe dönmüştü.

Beni kucağına aldığı kendi dünyasından çıktığım zamandan nefret ediyordu. Ve ben de yanağımı sıvazlarken parıldadığını gördüğüm adamın, üzüntüyle kararmasından nefret ediyordum.

“Çok sevimli gözüküyorsun, çok,” diye mırıldandı.

“Yok, bence öyle gözükmiyorum. Dantel biraz garip duruyor,” diye kıkırdadım. “Yakası açık diye beğendin bence.”

Gülümsemeyi denese de flört edecek hâli yoktu. Çok ciddi-di.

“Natalie, burada biri vardı. Sanırım senin arkadaşın.”

“Evet, Maggie. Ama gitti, artık bize engel değil. Çok aptalcaydı ve... Seni ruh çağırır gibi buraya çağırmaya çalışıyordu. Senden hoşlanıyor.”

“Şu anda bile mi? Eminim ki oldukça korkutucu gözüküyordum,” diye iç geçirdi Jonathan.

“Hayalet olsan da şeytan içindeki o güzelliği çalamamış,” dedim.

“Yani sen de mi?”

“Ne?”

“Benden hoşlanıyorsun?”

“Çaresizce,” dedim nefes nefese. Bunu duyunca son bir öpücük için beni kollarına aldı. Ona resmen bağımlıydım.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye mırıldandı.

“Artık çok geç,” diye cevapladım. “Bu deliliğin içinde sen ve ben beraberiz. Bu yapılmak zorunda. Five Points’teki o kadınlar ya da şeytan her nereye saldırırsa, artık kimse bu eziyeti çekmeyecek.”

Yüz ifadesi karmaşıktı ama “Tanrı seninle olsun,” diye fısıldadı.

“Ve seninle de olsun.” Gerçekliklerimizi ortadan ikiye ayıran olayların ortasında bile Luteryen ayinindeki rahatlatıcı sözlerle cevap verdim. “Ve Tanrı bizimle olacak. O bizim tarafımızda, biliyorsun,” diye cevapladım sahte bir soğukkanlılıkla.

Gözlerimiz dürüsttü. İkimiz de ne kadar korktuğumuzu biliyorduk.

“Tetikte olacağım. Onu sonsuza kadar buraya kapatmaya hazırım,” diye gürlledi. “Yalvarırım dikkatli ol. Eğer tehlike b y rs  orayı terk et. Başka bir yol buluruz.”

 er evenin köşesine doğru, elim müzedeki vücuduma doğru gerilmiş hâldeyken hareket ettim.

“Natalie, bana bak.”

Döndüm.

“Söz ver, eğer hayati tehlikede olursan hemen bu akı tan ayrılacaksın.”

“Söz veriyorum,” dedim onu ikna etmek için. “Seni seviyorum,” diye mırıldandım. Savaştan  nceki son sözlerimiz sevgiyle ilgili olsun istemi tim.

“Ben de seni,” diye cevapladı, sesi titreyerek.

Korkumu gizleyerek dışarı adımıımı attım ve tekrar kendime geldim.

Ya amlarımızın ba lı olduğu c mlcekleri çalışırken banka oturuyorum. Yaşam asla sadece kelimelere ba lı olmamalı. Ama sanırım her zaman sözlere ba lı. Savaş bildirgelerine, hukuka veya anlaşmalara... Yaşama hep kelimeler karar veriyor.

Yukarıdan sesler duyuyorum.

Sinsi, alçak sesler. Sanki düşman binaya girmiş. Korkmamı  gibi davranamayaca ım. Elbette dehşet içerisindeyim. Jonathan’ın, cesaretimi körükleyen, gerçekte asla yalnız olmadığımı hatırlatan hayalet elini, sırtımın küçük bir yerinde hissediyorum. Gerçek yaşamda onun dokunu unun hasretini çekiyorum. Aklımı ba ımda tutan tek şey o. Sesler artıyor.

Bir şeylerle oyalanmalı, farkında değilmiş gibi görünmeliyim. Perdeyi, Denbury'ye havadan bir öpücük vererek kapatmıştım. Onaylamak için kıpırdamamıştı ama kapanana kadar bana bakmaya devam etmişti.

Yazımın, korkumun eseri olan, titrek ve tırtıklı köşelerini mazur gör.

Koridorda yavaş ve ağır yürüyen adımların seslerini duyuyorum. Şeytan defterimi görürse diye şimdi sayfayı çevirip daha olumlu şeyler yazacağım. Şok olmuş gibi, umduğu gibi davranmalıyım. Yüce Tanrım, lütfen benimle ol, yapmam gereken görev için gerekli kararlılığı bana ver. Sayfayı çevirmeli ve kılıfı kıvrımalıyım. Düşman yaklaşıyor.

Sevgili günlük, düşünüyorum da sanırım, İtalya'ya gidip güzel sanatlar örneklerini ve efsanelerdeki kadar yakışıklı (ve utanmaz) erkekleri görmek istiyorum.

Biraz ara vermeliyim çünkü kilitli kaldığım bu odada birinin ayak sesleri var. Yoksa sonunda kurtuldum mu?

YARIM SAAT SONRA... SANIRIM

(Ah, zaman, ne güvenilmezsin. Ve korku, onu nasıl da etkiliyorsun)

Bunu Denbury'nin yüzü parça parça kesilirken yazıyorum. Ah, ne korkunç bir görüntü, ne acıklı bir gece. Yeteneği sor-

gulanmaz şair Baudelaire bile bu konu hakkında kalem kıpır-datamazdı. Burada oturmuş olanları yazarken bile inanamıyorum.

Jonathan'ın gitmesi için yalvardım. Ancak bu şekilde altüst olan düşüncelerimi toplayıp az önce yaşananları idrak edebileceğim.

İblis de aynı benim gibi tepeden tırnağa güzel giyinmişti fakat bu karanlık, soluk, çukur gözlü maskeyle benim sevgili Jonathan'ım gibi değil bir iblis gibi gözükiyordu...

Odaya bir yılan gibi süzüldü.

Öne doğru eğik kafasındaki bakışların beni aniden yine dilsiz bırakacağını sandım.

"Merhaba şeker şey. Neden çok tanıdık geliyorsun..." Sesi berbat bir mırıldanmaydı.

"Neden müzenin bodrumunda mesaiye kaldın bakalım?"

Dilimi ısırđım, kafamı sallayarak kulaklarıma ve ağzıma işaret ettim.

"Ah, tamam, benim dilsiz güzelim!" diye haykırdı. Şimdi yeni tuzak geliyordu.

Kafamı salladım. Günlükten bir sayfa kopardım ve kendimi onun ellerine teslim eden bir özür yazdım.

Günlüğü bankın altına tıktım ve kâğıdı ona uzattım. Okudu. Gözleri tamamen açılmıştı.

"Arilda mı? Kayboldun ve kilitli kaldın? Senin adın Arilda mı?"

Kafamı salladım ve ona, *ne fark eder* gibilerinden, sorgulayıcı bir bakış attım. Ne fark ettiğini bilmeme rağmen. Onun

tuzacağına düşüyordum, aslında bunu bilinçli yaptığımı bilmiyordum. Ağzının sulandığını görebiliyordum.

“Mükemmel,” dedi, beni titreten bir ses tonuyla. “Sen aslında bir ödölsün.”

Şiddetli bir titreme nöbetini bastırdım ve yüzümü ekşitmek yerine, baştan çıkaracağını umduğum bir şekilde gülümsedim. “Bu gece dışarı çıkıp avlanmak zorunda kalmayacağım, Denbury,” dedi mutlulukla. “Av ayağıma geldi.”

Gözlerim perdeye, tabloya, içerideki adama doğru gitti. Jonathan’ı düşünerek cesaret buluyordum. Beni seviyordu. *Beni seviyordu*. Ve önümdeki bu beden benim sevdiğim değildi.

“Ne kadar nadir ve leziz bir hediye. Güçlerim artıyor. Deneklerim ayağıma seriliyor, aradıklarım bana geliyor! Sen daha önce bir adamla birlikte oldun mu?” demeye cüret etti.

Şimdi titrememe izin vermeye başladım. Senaryo gereği korkmuş görünüyordum. İblis, bir hanımefendiyi kirletmek istiyordu. Yüzüne tükürmek istedim. Yüzümdeki ifade onu memnun etmiş olmalı ki gülüyordu. Rolüm için allık sürmeme gerek yoktu çünkü bir önceki konuşmasından ötürü kızarmıştım.

“Hayır! Elbette hayır! Sen bakire bir azizesin...” Daha da yakına geldi. “Mükemmel. Karşı koy bakalım. Koyacak mısın? Görevini yap ve karşı koy. Sonuca etkisi olacaktır. Hem kim bilir, belki ileride seni de kutsarlar.”

Ürkütücü, korkunç derecede ürkütücü olmasına rağmen büyüleyiciydi. Evet, doğru, eti kemiği Denbury olduğu için oldukça büyüleyiciydi.

Diğer dünyadan olmasıyla ilgili bir şey vardı, şeytani doğasından gelen bir şey, insanı mest eden, tuzağa düşüren, yakışıklılığı dışında bir şey. Jonathan'ın, iblis karşısında nasıl donakaldığını hatırladım. Elinde silah mı var diye şeytana bakmıştım.

Düşmanın gözleri, şimdi hayvani bir ışıltının ötesinde, bulutlu ve parlaktı. Kırmızılaşmıştı. Göz kanallarına kan dolmuştu. O bana doğru geldiği için geri çekildim.

Özündeki doğası, tabloya yaklaşmasını engellemesin diye de dua ediyordum bir yandan. Planımızı nereden bilebilirdi? Benim vahşi ölümümün, güçlerini nasıl artıracığına o kadar açık odaklanmıştı ki. İblis gerçek Denbury'nin ruhunun, kahramanımın beni izlediğini hatırlayamamıştı.

Elbisemin üst kısmına takılı olan bıçağı kendime hatırlattım. Eğer en kötüsü olursa, kendimi savunacaktım. Bu güzel geceye kolayca kurban gitmeyecektim.

Ağzımı açtım ve konuşma kabiliyetimin yoksunluğunu anlatmak adına hırıltılarla tepki verdim.

“İstedğin kadar sert olabilirim. Ses çıkaramazsın. Sen ve diğerleri... İsimlerinizi, kanınızla, kendi derinize kazıyacağım. Ölümün kitabında yazan isimler. Ve isminiz söylendiğinde beni takip edeceksiniz. Topluluk huzursuzluğa güvenecek...”

Boğazıma sarıldı. Onu ilk kez rüyamda gördüğümdeki gibi. Nefessiz kaldım. Merhametli Tanrım... Topluluk. Şeytan sanki bir kuruma sahip gibiydi. Köprücük kemiğim boyunca başparmağıyla bastırarak yaklaştı. Nefesi boynumda sıcacıktı.

Hayatta en sevdiğim şey, Denbury'nin beni sıkıca kucaklamasıydı. Ama bunun gibi değil. Bu Jonathan değildi. Dilini boğazımda gezdirdi, bir yılanın çatal dilli öpüşü gibiydi. Kıkırdadı.

“Hoşuna gitti mi? Mutluluktan titredin belki de ne dersin? İblisine âşık olan bir melek olacaksın. Ve her seferinde günahlarımızın derinliğiyle doğru orantılı olarak daha da güçleneceğim. Ne kadar alırsam...” Elini bana savurdu. Soğuk, ölüm-cül el. Sevdiğimin okşayan ellerinden çok uzak. Vücudumun vereceği tepkiyi görmek için kendini geri çekti. “O kadar kazanacağım...”

Elini boğazımdan çekip üstünü başını düzeltti. Resmen sinirlerim seğiriyordu. İçimden kelimeleri tekrarlardım. Hayatımda daha önce hiç etmediğim kadar çok dua ettim. Yaklaştım ve yüzünü, sanki ondan merhamet dilenirmiş gibi, ellerimin içine aldım.

Gözleri mutluluktan parlamıştı. Tabloya biraz daha yaklaşmaya gayret ettim. Kendi tarafıma doğru ağırlığı çekmem gerekiyordu.

Gözleri gözlerime daha derinden bakıyordu. Soğukkanlı, insanlıkdışı gözlerini inceledim. Kükürt, cehennem ve ölüm doluydu. Öldüğümü görmek için can atan gözlerine baktım ve daha o an bakışıyla beni öldürebilir mi diye paniğe kapıldım. Panik duygum ürkütücü bakışları aşıp vücudumu harekete geçirdi.

Akışkan ve vahşi bir hareketle, portredeki kırmızı, kalın perdeyi çekiverdim. Ve konuştum. Sesim daha önce hiç

bu kadar kararlı olmamıştı. Melekler benim yanımdaydı, emindim...

"Ego transporto animus ren per ianua... Belzébut, Şeytan!"

O anda korkunç gözleri büyüdü. Bir açılan tabloya, bir bana baktı. Hırlamaya başladı ve canımı acıtacak kadar sıkı kavradı. Beni tutarkenki vahşetiyle savaşmadım, bunun yerine kendimi sanki bir uçurumun ucunda, ikimizi de aşağı düşürecekmiş gibi ona doğru attım. Üzerine düştüğümüz tablodaki boyanın sulandırılmış ve ferahlatıcı etkisiyle, şaşkınlaşmasını fırsat bilerek kendi yapıtı olan o berbat büyülü çerçeveye doğru onu çektim.

Denbury'nin -ikisinin de- çılgılık attığını duydum. Üzerimde gezinen eller hissettim. Çalışma odasının zeminin üzerindeydim. İlk başta hangisi kimin eli söyleyemiyordum. Fakat eteğimin altından giren, pençeleyen tırnaklar tarafından yakalandım. Aman Tanrım, can çekişirken bile benim peşimdeydi. Tam bir hayvandı.

Kırmızı ve altın rengi ışıklar, cehennem ateşinin son can çekişmeleri gibi her tarafımızda çatırdıyordu. İblis değişken bir şekle bürünmüştü. Mum gibi titredikçe şekil değiştiriyor, bir an Denbury'nin yakışıklı yüzüne bürünüyor, sonrasında efsane ve kâbusların meşhur korkunç yarattığı hâline geliyordu. Çok ürkütücüydü. Eski hikâyelerdeki gibi taş veya kör olmayayım diye arkamı döndüm. Üzerimde çekişmeler devam ediyordu. Canavar başka dillerde de böğürüyor, elbette kirli, berbat şeyler söylüyordu. Tiksindirici biçimde yapışkan elleri birden ateş oldu ve göğsüme pençe gibi inerek yaktı.

Feryat ederek büyüyü tekrarladım ve yüzüne tükürme fırsatını elde ettim. İblis benim ateşim sanki onu da sarmış gibi geriye atıldı. Şimdi Jonathan'ın bahsettiği renkleri görebiliyordum. Yeşil ve mor harelerim düşmanın alevli ışığıyla, üzerimizde bizi diğer tehlikelerden de korurcasına hareket ederek savaşıyordu.

Tablonun aynı zamanda kapı da olan çerçevesine baktığımda, kristal netliğinde olduğunu gördüm ve bunun bildiğimiz dünyaya geçişimiz için bir alan olması için dua ettim.

Jonathan'ım hiç bu kadar yaşam ve güç dolu olmamıştı. İblisi üzerimden attı, beni kucakladı ve çerçevenin eşğine geldiğinde hiç duraksamadı.

Benimle birlikte dışarıya ve aşağıya doğru atladı. O anda duyulabilecek en korkunç çığlık yükseldi. Ölülerin matem çanı ve savaşçıların inlemesi kadar şiddetli ve harap ediciydi.

İblisin topluluk diyerek kastettiği şeyin ne olduğunu öğrenmek isterken, bizim de bu sınırları aşarak lanetlenip lanetlenmediğimizi öğrenmek istedim. Ama canavarı sorgulayacak zaman yoktu. Onun neyle bağlantılı olduğunu, şeytanın, kötülüklerini biriyle birlikte planlayıp planlamadığını ya da söylediklerinin, bölgemizde yeni bir felaketin habercisi olup olmadığını sorgulama şansımız yoktu.

Bunların cevaplarını bilsek iyi olurdu tabii fakat şu anda, en önemli şey, tehlikede olan hayatlarımızdı. Geri kalanı, düşünmesi bile ürpertici ama sonra açığa çıkacaktı.

Bedeni ruhtan ayıran bu eşik oldukça güvensiz duruyordu. Tablodaki çalışma odası tutuşacakmış gibi bir duman vardı etrafta. Kırmızı ve altın renkli ışık dönüyor ve parılıyordu.

Sevdiğim adama tıpatıp benzeyen birinin, bana son derece iğrenç bir şekilde sokulmasından sonra, onun ellerine benzer elleri bedenimde istemeyeceğimi düşünebilirdiniz. Ama hayır, bu kez beni korumak için saran eller, sevdiğime aitti ve beni felaketten uzaklaştırmayı amaç edinmişti.

Dengemizi kaybettik ve boş müze odasına devrildik, Jonathan yere önce kendisi düşün diye döndü ve sırtüstü yere düştü. Ben de güvenle onun üzerine düştüm. Bir an nefesi kesilse de toparlandı ve rahatça soluklandı.

Odada yorgun nefeslerimiz dışında çıt çıkmıyordu. Sessizlik zafer demekti.

Sonra Jonathan beni öptü. Nazikti. Vücudumdaki cehennem temasını cennet dokunuşlarıyla değiştirerek beni şefkatle sarmaladı. Yüzümün her noktasını usulca öptü.

“Natalie, meleğim. Kurtuluşum. Cesur sevgilim... Beni geri getirdin. Artık sonsuza kadar senininim. Seni seviyorum sevgilim.”

Korkunun yerini mutluluk almıştı. Jonathan'ın bütün kusurları gitmişti, saçları grileşmiyor, gözleri kırışmıyor, rengi yerine geliyordu. Olması gerektiği gibi, tüm gençlik ve kuvvetiyle daha önce olduğundan çok daha mest ediciydi.

Artık dünyalarımız birdi. Fakat iblise ne olmuştu? Tabloya döndük ve boğazımdan gelen çığlığı engellemek için elimi ağızıma bastırmam gerekti.

Altın çerçevede artık bir canavar duruyordu. Denbury'nin kıyafetleri vardı üzerinde. Ancak o güzel suratı sanki erimiş gibi bozulmuş, yaralı ve dehşet vericiydi. Gözleri şeytani si-

yah ve kırmızı, dişleri tırtıklı, dudakları hırıltılardan kıvrım kıvrımdı.

Elleri, daha öncesinde beni tutan o eller gibi değil de daha çok insan derisini parçalamak için tasarlanmış dev pençeler gibiydi. Bazen resmedilen anlık bir görüntü, o anın kendisinden daha çok şey yansıtıyordu. Burada da dehşet kendini en doğal hâliyle gösteriyordu işte.

“Aman Tanrım...” diye mırıldandım, Sesim bir garip olsa da yerindeydi. Ve çok büyük bir sınav veriyordu. Daha sık konuşmalıyım. İblisle konuşmuş ve sesimi kaybetmemiştim. Dünyaya daha fazla haykırmalı ve hiç susmamalıyım.

“Gerçekten Tanrı bizi kutsadı.”

Jonathan bankın altından günlüğümü aldı ve bana geri verdi. Titreyen ellerimle günlüğü aldım ve göğsüme bastırdım.

“Sanırım yazdıkların çok işimize yarayacak,” dedi. Hapsettiğimiz iblise bakarak “Çünkü yarın uyanacağız ve muhtemelen bu yaşananlara inanmakta güçlük çekeceğiz.”

Duvardan tabloyu aldı, ters çevirdi ve tekrar rahat bir nefes aldık. Arkasındaki tüm boyalar hâlâ ıslaktı, kazılı hiyeroglifler sanki boyası akmış gibiydi.

Fakat kırmızı boya kan gibi olmuştu, yerlere damlıyordu. Parmaklarımı değdirdiğim maddenin bakırımsı tadı, bunun gerçekte şeytani bir yaratığın kanı olduğunu gösteriyordu.

Korsemden bıçağı çıkardım ve ona verdim. Alırken aptalca gülümsedi.

“Teşekkür ederim... akıllı kız.”

Jonathan duvardaki tablonun üst kısmına uzanırken kanlar çizmelerine damladı. Bıçakla tablonun köşesinden başlayarak resmi deldi. Yavaşça, düzgünce, her santimini yukarıdan aşağıya yırttı. Hâlâ biraz daha kırmızı ve altın sarısı parlamalar vardı, büyü hâlâ etkiliydi ve onun adına korktum.

“Jonathan, ışık...” diye mırıldandım tabloyu kaplayan ışık hüzmelerini işaret ederek. “Dikkat et.”

Kafa salladı. “Bunu tek parça hâlinde bırakamayız. Bunu kullanılabilir bir kapı olarak bırakamayız.”

Onunla tartışmazdım. Ruhunu yıllarca hapis tutan bu iki boyutlu nesneyi parçalara ayırmaya başladı. Keşke yırtılan bezden gelen sesleri sana aktarabilseydim günlük. Ama kâğıda yazılamayacak kadar korkunçtu. Bu sesler ölene kadar peşimi bırakmayacak, onları burada ölümsüzleştirmeme gerek yok. En kötüyü hayal et. Ve sonra yumuşak fısıltılar ekle. Bu bile gerçeğine yaklaşıyor.

Bay Smith kafasını içeriye uzattı, gözlerini Jonathan’a dikerek kıstı. Sonra bana döndü.

“Bağırdığınızı veya ağladığınızı duymadım, Bayan Stewart. Yine de bakayım dedim çünkü hayvani, iğrenç şeyler duydum.”

Sesim hâlâ nefese muhtaç hâlde, “Aslında her şey kontrol altında. Başardık, kazandık. Burada nöbet tuttuğun için sana teşekkür ederim,” dedim.

Bay Smith ürkütücü mücadeleyi görseydi de bakışları değişmezdi, ifadesizliği devam ederdi herhâlde. Önce bana, sonra Jonathan’a resmî şekilde kafa salladı.

“Hazır olduğunuzda ben arabada bekliyor olacağım, Bayan Stewart ve Lord Denbury. Bayan Northe sizi görmek için sabırsızlanıyor.”

“Nezaketinize teşekkürler, Bay Smith,” dedi Jonathan kafasını eğerek. “Böyle arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım. El sıkıştırdık ama ellerim biraz pis.”

Bay Smith tekrar kafa sallayıp yürüdü gitti.

Elimi ağzıma kapamak zorunda kaldım yine. Parçalanmış resimden akla hayale sığmayacak kadar kötü bir koku geliyordu. Tablonun kenarları, çürümeye başlamış bir yüzü gösteriyordu. Dehşet üstüne dehşet.

Kalıntıları odanın ortasına, artık yerde duran çerçevenin içine yaydık. Enkaz hâlindeki yığıntının arasındaki hiyerogliflerden yerlere kan damlamaya başladı.

“Onu ateşe vermek istiyorum. Ama müzeyi fazlaca riske atmak olur.”

“Aslında, zaten çok fazla risk almış bulunuyoruz. Bu berbat şeyi bir kapı ardına kilitle. Dışarıda birçok güzellik var. Sanata tekrar ilgi duyman için müzede sana kısa bir tur attırabilirim.”

Jonathan bana baktı ve çarpıcı yüzü anlayışla doldu.

“Natalie, tekrar kavuştuğum özgürlüğümün tadını çıkarmak istiyorum. Ama bütün o berbat cinayetleri benim işlediğimi sandıkları için sence ne kadar özgürlüğüm olur? Bu şehirde kalamam. İngiltere’de ise ölüyüm...”

Ellerini saçlarının içinden geçirdi. “Nereye gideceğimi bilmiyorum.”

“Önce Bayan Northe’ye gidelim. Planlarımızı sonra yaparız. Her şeyi bilmek isteyecek. O, dünyadaki en düşünceli insanlardan biridir ve ne yapacağını bilir.” Günlüğümü işaret ettim, “Bu ürkütücü yazıya devam etmem gerekiyor. Bu sayfalar benim arkadaşlarım. Ve buraya yazmak dışındaki hiçbir şey beni daha fazla sakinleştirmiyor. Tabii, bir şey hariç...” diye ona utangaç bir bakış attım.

Sırıttı. Odanın ortasında yaşanan o iğrenç şeyleri, yeniden girdiği bu dünyada nasıl tekrar kendi olacağıyla ilgili endişeleri çoktan unutmuştuk bile.

Elleri öncekinden daha da cesurdu ve bunu kendi dünyamda tattığıma sevindim. Demek beni her şekilde çekici buluyordu. Tutkumuz da eşiği geçmişti ve hâlâ canlıydı. Nefes alarak geri çekildim.

“Şimdi yazmam gerekiyor.”

Ve yazdım da...

SONRA...

Bayan Northe’nin çalışma odasında oturuyorum. Ev sahibemiz her zamanki gibi söylediğinden daha da fazlasını yapıyor.

Sorunlu başyapıtlarının başına gelenleri duyduğunda müze ne yapacak acaba? Beni ya da Bayan Northe’yi suçlayacaklar mı? Neyse, şimdi bunun için kaygılanamam.

İşin kötüsü şu anda Denbury aranan bir adam. Kaçması gerekiyor. Ona hiçbir mahkeme inanmaz. Doğrunun yazılı

olduğu tek yer bu sayfalar. Kendi elyazım olanları aktarmasa ben bile okuduklarıma inanmakta güçlük çekerdim. Nerede kaldı ki başkası okuyup inananacak.

Annemin mezarının üzerine yemin ederim ki -gerçi bu ruhu hâlâ yaşayan annemle alakalı bir durum olmasa da- bu bizim gerçeğimiz.

Bayan Northe, Jonathan'a karşı son derecede, umduğumdan daha öte nazikti. Sanki uzun zaman önce kaybettiği oğlunu karşılar gibiydi. Bay Northe'nin eşyalarının durduğu eski odasını işaret etti.

"Ölen kocasının eşyalarını saklayan bir kadının hastalıklı olduğunu düşünebilirsin," dedi gülümseyerek. "Ancak her türden eşyanın farklı kriz durumlarında işe yaradığını görmüş ve öğrenmiş oldum."

Gerçekten de Evelyn Northe kadar yardımsever biri yoktur. Küçük çantamı aldım ve belli bile etmeden, kapıdan içeri sızdım.

"Hiçbir şey olmasa Sevgili Bayan Stewart'la ilgili olarak," diye başladı Jonathan, "olayları dinlemek isteyeceksinizdir. Lütfen ona zarar vermediğime inanın. Yüzümdeki bu izlere gelince..." Yüzündeki çizgileri eliyle yoklarken yüzünü ekşitti. "Tamamen çılgınca görünse de bunları yapan iblisti."

Bayan Northe onu eliyle susturdu.

"Benim önceden hiç duymadığım, berbat deneyimlerin içinden geçtiniz. Kahve, likör, çay ya da her ne tercih ediyorsanız onun eşliğinde kendinize gelirken bana her şeyi anlatmanızı bekliyorum. Natalie, senin için de aynı şey geçerli."

Yüzümü kütüphanesinin aynasında kontrol ettiğimde, daha önceden olayların izlerini taşıdığımı fark etmemiştim. Boğazımın etrafında, pençelerin beni yakaladığı yerde yanık izleri vardı. Dehşetle titredim. Eteğimin yırtık parçaları, sadece Jonathan'ın tutkulu okşayışlarının olması gerektiği yerde, iblisinin var olduğunu hatırlattı. Duygularım karmakarışık ve şimşekler gibiydi.

Bayan Northe beni inceliyordu. Yanaklarımdan dökülen gözyaşlarımı ve utancımı fark etmişti.

“Lord Denbury, tek başınıza idare edebilecek misiniz? Bu gece hangi koşullarla yüzleşeceğimizi bilmediğimden hizmetlilerimi göndermiştim. Sizi iyi ağırlayamamaktan endişeliyim. Ancak cesur Bayan Stewart'ımızın da biraz ilgilenilmeye ihtiyacı var,” dedi.

“Elbette,” dedi Jonathan. Bana yaklaşıp elini uzattı. Kıbar, sorgulayan gözleri izin istiyordu sanki. Elimi verdim. Kıbarca öptü.

“Daha önce Bayan Stewart gibi bir kahraman görmemiştim. Sizi temin ederim ki Bayan Northe, dünyada onun üzerine kadın yoktur,” dedi. Elimi bırakıp önümde eğildi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Gece boyu yaşanan dehşet dolu ve şok edici dakikalar, onun sıcak bakışları karşısında biraz olsun silindi. Jonathan'a gülümsedim.

“Bundan hiç şüphem yok,” diye yanıtladı Bayan Northe. “Gelin bayım.”

Denbury'ye dinleneceği odayı gösterdikten sonra, beni yırtık kıyafetlerimi değiştirebileceğim bir yatak odasına gö-

türdü. Hazır olduğumda konuşmamı bekleyen narin ve sabırlı bakışlarıyla beni süzerken yanıklarımı hafifletmek için getirdiği yağı sürmeye başladı. Söylemek istemediğim her şeyi anlatan asıl deliller ortadaydı ve Bayan Northe de gerçek bir dedektif gibi inceledi.

“Namussuz çok öteye gidemedi,” diye atıldım sert ve kendinden emin bir sesle.

Gece yaşananlar daha önce olmadığı kadar cesur kelimeler kullanmamı sağlamıştı.

Bacaklarımdan yeni elbiseleri geçirirken, Bayan Northe’nin elinde tuttuğu parçalanmış kıyafetleri işaret ederek “Yine de korkunçtu,” diye ekledim ve orada sesim kısıldı. Gecenin dehşetini güzel bir ağlamaya kriziyle içimden atmak istercesine, çaresiz hıçkırıklara boğuldum. Bayan Northe bana sarıldı ama ağlamamı durdurmaya çalışmadı. Empati konusunda bir dâhiydi.

“Benimle özel olarak mı konuşmak istersin? Yoksa sen ve Denbury salonda birlikte anlatmayı mı istersiniz?”

Gözlerimi sildim. Kaslarım, çaresiz titremelerin bitmesini, ve kontrolü yeniden ele geçirmeyi istiyordu.

“Eğer izin verirsiniz kâbusla tekrar yüzleştiğimde onun elerini elimde hissetmek istiyorum,” dedim aniden kızarak. “Eğer uygunsuz bulmazsanız. Bu olaylar bütün görgü kurallarını çiğnedi.”

Bayan Northe en rahatlatıcı, kardeşçe gülümsemesini gösterdi. “Eğer gördüğüm şeylerin bir anlamı varsa, sen ve o, el ele tutuşmaktan daha da ötede bir yerdesiniz. Ve buna lafım yok. Oldukça nefes kesici bir adam.”

Kıkırdadım. Tekrar kızarak bizimle ilgili neler gördüğünü merak ettim. Bu gece yaşananlar içimi bu kadar karartmamış olsaydı, ilk balosuna katılan genç bir kız gibi kırkırdayaarak Bayan Northe'yi geleceğimiz hakkında sıkıştırabilirdim.

İçimde yeni bir hüznün dalgası yükselince Bayan Northe'nin koluna tutundum.

“Müzeye vardığımda Maggie oradaydı. Bir şekilde kapıdan sonraya kalmış. Yere tebeşirle beş köşeli bir yıldız çizmişti ve elinde de sizin sevmediğiniz şu adamlardan birinden aldığı bir kitap vardı.

Bayan Northe'nin gözleri parladı. “Aptal,” diye tısladı. “Anlayamayacağı şeyleri sonsuza dek uyandıracak. Bay Smith onu doğruca bekleyen arabama getirdi. Onu iyi bir azarladım. Üçümüzün arasındaki yakınlık zarar görmüş olabilir. Ama annesi bu küçük numaralarını öğrense onun canına okur. Bu yüzden mecburdum. Ama o kitabı sormam lazım. İşte, sana olabilecek bir elbisem var. Gir bakalım içine.”

Daha önce hiç bu kadar güzel bir elbise giymemiştim ve bizi aşağıda lobide bekleyen, daha önce hiç görmediğim kadar çekici duran Jonathan'a gülümsediğimde birbirimize sıcacık baktık. Yorgun olmasına rağmen yeni kıyafetler ve aksesuarlar onun ruhunu canlandırmış gibiydi. Berbat, derbeder, yırtık kıyafetlerinin içinde hapsedildikten sonra kendini tekrar insan gibi hissetmişti.

İşte bu, kafamda sonsuza dek görmek istediğim lordun portresiydi ve ikimiz de birbirimizin yeni hâlini özümseyerek uzun süre baktık.

İnanıyorum ki gördüğümü beğendiğim kadar o da bende gördüğünü beğenmişti.

Bakışlarımızda büyük bir rahatlama vardı. Sanki ikimiz de birbirimizi sadece paylaştığımız rüyalarımızdan tanıyor-duk. Ama oradaydı. Capcanlı hâli benim kalbimi çalışıyor-du. Bayan Northe bizim geleceğimiz hakkında ne görmüş-tü? Evlenecek miydik? Bizim yaşımızdaki insanların yaptığı buydu. Aşkılarını bulunca evlenirlerdi. Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Hayır... Ne düşünüyordum ben... O kaçmak zorundaydı... Aranıyordu... Tam da şu an hayalpe-restliğin anlamı yoktu. Büyük ihtimalle bir vedaya hazırlıklı olmam gerekiyordu... Ama onu seviyordum.

Oturma odasına yavaşça giderken kalbimin sıkıştığını his-settim. Bayan Northe, benim umduğum üzere, Jonathan'ın sakın eliyle benim titreyen elimi kavraması için bizi yan yana oturtmuştu.

Hikâyemi anlatırken Bayan Northe sakın ve ciddiymi. Sanki yaşananları bizimle birlikte tekrar yaşıyor ve olanları kendi gözleriyle görüyor gibiydi.

Anlatırken, ellerimiz birbirimizin ellerini sıkıca kavra-maktan bembeyaz olmuştu. Hikâyemiz sonuna yaklaşırken Jonathan yeni bir korkuyu dile getirdi.

“Peki, ben şimdi ne yapacağım, Bayan Northe? Kimse şey-tanın Lord Denbury ile ilişkisini bilmiyor. Ama Lord Denbury öldü ve ben şu an bir katilin yüzüne sahibim... Avukatımın önlem alacak kadar mantıklı biri olmasını dilerdim. Keşke kimseye tedirginlik yaratmadan ona ulaşabilseydim.”

“Kalan mal varlığınız için sizin adınıza müdahale etmeme izin verin. Bana göre, sizin cesedinizin yerini alabilecek biri mutlaka vardır. Sizin gizeminiz için ölmüş bir Fransız ressam bulabileceğimizi düşünüyorum. İngiltere’de bağlantılarım var. Araştırıp mutlaka birini bulurlar. Ancak güvenlik açısından siz kesinlikle saklanmalısınız. Sadece soruşturmada polisin sizi araması açısından değil, aynı zamanda dışarıda size saldırmak için bekleyen şeytanlara karşı. Hissedebiliyorum ve görebiliyorum; sihir sizin üzerinizde. Aç hayvanların iğrenç burunlarını etkileyen doğaüstü bir parfüm gibi.”

Bayan Northe’nin gözleri buz gibiydi ve o an anlatmaya cesaret ettiğinden veya önemseddiğinden daha fazla, hayatında hiç daha fazla karanlık görüp görmediğini merak ettim. “Herhangi bir bağlantınız var mı, Lord Denbury, söyleyin. Mesela Batı’da? Fırtınayı bekleyen herhangi biri için çok uygun bir yer biliyor musunuz?”

Jonathan bir süre düşündü.

“Evet. Sevdiğim bir arkadaşım var. Her türlü konuda güvenebileceğim biri. Tıp öğrencisi iken İngiltere’de beraber okuduk. Birbirimize bağlıydık çünkü ikimizin de yaşı diğerlerine göre küçüktü.”

“O zaman oraya gitmelisiniz. Cehennemin pençelerinden kurtulan hiç kimsenin hayatında iyi bir arkadaştan ötesi yoktur. Bu esnada, inanıyorum ki Crenfall’u bu sinsi durumda suçlu hâle düşürürüz. Zamanlama uyuyor. Ayrıca suç ortağıydı. Gerçek günahkâr, örtülerin altında tuzığa düşmüş hâlde saklanırken, o adalet önüne çıkacak.”

Her Şeyden 6nce Jonathan'ı g6v6nde g6rmek istememe rağmen onun gideceği fikri, 6stelik artık kanlı canlı karŐımızdayken, kalbime bir bıçak gibi saplandı. Onun yanında bu Şehirde yaŐayabileceęimiz t6m maceraları hayal ettim. T6m bu Amerikan Őehirlerinin g6zelliğini ona g6stererek, trajedilerin g6lgesinden 6ıkıp fl6rt etmenin g6zelliği g6z6mde canlandı. Tam da bizim i6in kurduğum r6ya gibi; bir meleğin kanatlarının altında.

Y6z6m, duygusallığımı ele vermiş olmalıydı. Jonathan ve Bayan Northe bana d6nd6.

“Seni unutmıyacağım, Natalie. Yani Bayan Stewart.”

Bayan Northe'ye baktı ve “Samimiyetimi bağışlayın,” dedi.

“Hepimizin isimler konusunda samimi olmasını dilerim,” dedi ufak tefek kusurları 6rtercesine.

“Ben... ben yazacağım. Hayatımda seni istiyorum. Sana ihtiya6ım var, senin i6in geleceğim.”

Ayağını s6rerek gitti ve ne kadar duygulu olduğunu g6rd6m. Sanki benim yanımda kalma isteğiyle buradan ka6ıp gitme i6g6d6s6 eŐitti.

“Senin i6in en iyiye ve en g6venli olanı istiyorum. Sen...” Eteğime baktım. “Sen benim kalbimi biliyorsun.”

“Sen de biliyorsun,” diye cevapladı. Bayan Northe'ye d6nd6 ve işle ilgili tartışmaya koyuldu. Beni de bu konudan mahrum etmeyi istemediği i6in gururlanmıŐtım.

Mahkemeler, avukatlar ve başka meselelerle ilgili konuŐuktan sonra, Jonathan biraz mahcup da olsa tekrar bana d6nd6.

“Bayan Northe, neden bütün imkânsızlıkların ötesinde üç arkadaş olarak burada oturuyoruz. Natalie sanki eski bir arkadaş gibi bana çok tanıdık. Sahip olduğunu bilmediği bir sihir, renk ve ışık dolu. Siz de yabancı birine karşı farklı bir güven içindesiniz, Bayan Northe. Söyler misiniz? Neden biz?”

Yanıma yaklaştı ve yanağıma dokundu.

Heyecanla nefes aldım ve “Geçmiş yaşamlar mı?” diye sordum.

Bayan Northe gözlerini devirdi.

“Eskileri karıştırma. Fark yaratan bu yaşam. Ve bu yaşamda farklı kaderler olabilir, tanışmanız gereken insanlar. Ama bir başkasının kalbi için tek bir insan yoktur. Ruhlar önce incinip sonra başkası tarafından onarılamaz. Bu sağlıklı da değil. Akılcı da. Sınırsız sayıda insan olduğu gibi sınırsız olasılıklar da vardır ve de diğerlerinden daha iyi olan eşler. Sizin sihriniz, bu dünyada şimdiki durumunuzda varoluşunuzun deneyimi.”

Suratını astı. “Ama bir diğeriniz olmazsa öleceğinizi veya asla sevmeyeceğinizi ya da bütün olamayacağınızı söylemeyin,” dedi. “Bunlar Romeo ve Juliet hikâyesi. Acele ve mantıksız. Ve nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz. Evet, ikinizle ilgili bir sihir var. Umutsuz olmayın. İşte ruhların yaptığı yanlış bu; seçeneklerinin olmadığını düşündükleri an. Oysa kalp seçim yapmalıdır.”

Anlamadığımızı onaylamamızı bekler gibi her ikimize de baktı. Başımızı salladık.

“Anlatın bana, Lord Denbury. Başka renkler görüyor musunuz?” diye sordu. “İnsanların etrafında başka ışıklar, başka duygular.”

Lord Denbury başını salladı.

“Evet, mesela siz. Bazen sizin üzerinizde yavaş ve sabit bir ışık görüyorum. Başınızın üzerinde. Sakin. Huzurlu.” Gülümsedi ama gülümsemesi çabuk dağıldı. “Maggie denen o kız. Kırmızı ve biraz da sarı. Natalie, yeşil ve mor. Ama herkeste yok.”

Bayan Northe başını salladı. “Yetenekleri hissediyor ya da sizin üzerinizde enerjisi olabilecek kişileri fark ediyor gibisiniz. Sizin gelişiminizi veya yeteneğin kendini geliştirmesini takip etmek ilginç olacak. Sizin... olayınızdan önce bu tür şeyler gördünüz mü?”

Jonathan yine başını salladı. “Hayır ama her zaman kişilerin gerçek yüzünü anlarım. Şeytan hariç. O beni tamamen hazırlıksız yakaladı.”

Kıpkırmızı oldu. Onun yine afyon içilen yerle ilgili pişmanlık duyduğunu biliyordum. Bundan bahsetmeye gerek yoktu.

“Onun sihrinin bir parçası. Unutalım gitsin. Neyse, iyi işti arkadaşlar. Şimdi sizin yeni maceranıza bakalım.”

Bayan Northe meraklı bakışlarla bana döndü.

“Natalie, sen ve ben birçok şey tartıştık. Sana bir sürü şey anlattım ve beni hep sabırla dinledin. Böyle yaptım çünkü bir temel oluşturmak istiyordum. Tartıştığımız konular, hayatına girdikleri gibi çabuk çıkmayacaklar. Ve benim görevim,

savaşmak için seni yapabileceğim en iyi şekilde donatmak. İnanıyorum ki olağan dışı bir savaşın içine sürüklendin. Her şeye rağmen topluma karışmalısın,” dedi kaygı verici bir şekilde.

Jonathan ve ben ürperdik. Garip bir sessizlik oldu. O uzaklara gidiyordu. Ya ben? Bayan Northe’nin belirttiği gibi yan yana ya da ayrı ayrı savaşacak askerler miydik? Ortak sihirimiz şimdi iki ayrı yola doğru mu gidiyordu?

Onunla her yere giderdim. Kesinlikle o da bunu biliyordu...

Bayan Northe ayağa kalkarak, oluşabilecek tüm tartışma olasılıklarını ortadan kaldırdı. “Lord Denbury, biz sizi en iyisi istasyona götürelim. Ben size bir çanta hazırlayayım. Martha çorba yapmıştı. Yemek salonuna gidin ve bir şeyler yiyin. Her ikiniz de üşümüş ve aç görünüyorsunuz.”

Hiçbir şey söylemedik ve bize denileni yaptık. *Lütfen beni öp*, diye geçirdim içimden. Bunun için can atıyordum. Ama burası Bayan Northe’nin eviydi ve mahremiyetimiz yoktu. Gerginlik, yorgunluk ve gelecek kaygısı bir hüznün bırakmıştı bizde ve öylece sustuk.

Üçümüz de şaşkın bir şekilde at arabasına doğru ağır ağır ilerledik. Gecenin içindeki korkuya rağmen çok çekici olan Jonathan’a baktığımda başım ağrıdı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Artık benim hayatımdaydı. Dünya bana dar geliyordu. Bayan Northe, onun avucuna biraz para sıkıştırdı.

“Ödeyebildiğinizde geri vereceğinizi biliyorum ama lütfen hediyemi reddetmeyin.”

Gözleri büyük bir hayranlıkla meleğimize ve velinimetimize baktı.

Çelişkili gözlerle bana döndü. Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Sadece kalbimde gitgide büyüyen bir ağrı vardı. Yapmak zorunda olduğum şeyin kesinliğini hissettim. Elleri, ellerimi sımsıkı tutacak, sonra da bırakacaktı. Çıldırta bir döngü.

Büyük rayları ve buhar makineleriyle dolu olan Büyük Merkez İstasyonu'nu gördüğümde, yüreğim ağzıma geldi. Nefes almakta zorlanıyordum. Ona elveda diyemedim; söylemem yanlış olurdu. Hayatım boyunca hep çok keskin içgüdülerim olmuştu. Ve içgüdülerimin, ayrılmamızın henüz yanlış olduğunu söylüyordu. Henüz değil, bu kadar çabuk değil...

Çantam yanımdaydı. Yapmak zorunda olduğum şeyi biliyordum. Ama onunla gitmemi istemeyecekti çünkü onun için yaptığım fedakârlıklardan rahatsız oluyordu. Onunla tartışmak zorundaydım ama hiçbir kelime bulamıyordum.

“Bu bir elveda değil, Natalie,” diyerek beni rahatlatmıştı. “Tekrar geleceğim. Bayan Northe aracılığı ile en kısa zamanda sana yazacağım.”

Ağzımı açtım ama onunla tanışmadan önceki kadar sessiz gibiydim.

İstasyonun kuzey platformunda, at arabasından atladı. Buhar ve rayların gürültüsü rahatsız ediciydi ve bir o kadar da insanı delirtiyordu. Hava da nahoştı. Çirkinlikleri örter gibiydi.

At arabasının camından yüzüme doğru uzandı. Ben de ona doğru eğildim. “Özür dilerim, Bayan Northe, yapmam gerek,” diye mırıldandı ve beni şehvetle öptü. Kulağıma beni sevdiğini fısıldadı. Kollarını sımsıkı tuttum. Bu sonsuzluk anından sonra kollarını çekti.

“Her şey için teşekkür ederim, Natalie. Benden mutlaka haber alacaksın. Ve ben, senin olmamı istediğin kişi olacağım, benden ne istersen...”

Gözlerindeki yaşları zor tutuyordu. İkimiz de birbirimize daha fazla güzel sözler söyleyemeden ayrıldık.

Kocaman paltolu, geniş kenarlı şapkalı ve yolcuların arasında kaybolan görüntüsüne bakarken gözyaşlarımı tutamadım.

Ayaklarımın arkasına gizlediğim bez çantayı dürtüklerken Bayan Northe, meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Gayet sıradan bir şekilde, “Orada bir çantayla oynadığını biliyorum,” dedi. “Seni davet etmedi. Sen de gitmek istediğini kendin söylemeyecek kadar inatçı ve gururlusun. Bunun yerine birazdan kendine ayrı bir araba bulacak ve onun peşinden gideceksin. Ama iş işten geçmiş olacak.”

Gözlerimi kırtıptım. Yapmayı planladığım tam da buydu.

“Gözle görülmeyen şeyleri görebildiğim için bazen sürprizler bozuluyor,” dedi somurtarak. “Ama bu yetenek kriz zamanlarında, kıyafet değişikliği gibi kesinlikle gereklidir. Göstermeden yeterince dolu bir çanta getirmeyeceğini düşünerek senin için de bir tane hazırlamıştım,” dedi koltuğun altından ufak bir kutu çıkararak.

Ağzım açık kalmıştı. Kapatmayı beceremedim.

“Sanırım senin kalbini bazen senden daha iyi tanıyorum,” diyerek kıkırdadı. “Önsezilerim olduğunu söylemiştim. Ama bir konuda net olalım. Genç aşkınla ilgilendiğim için konuşmuyorum. Senin güvenliğin için konuşuyorum. Çok umutsuz görünüyor, yoksa asla bu kadar aceleci bir seyahati önermezdim. Ayrıca başka bir şey daha var. Ondan geride kalan, onun etrafında dolaşan güçlü bir sihir, daha önce uyardığım gibi. Ama senin üzerinde de dolaşıyor bu. Tüm şehirde dolaşarak, belki benim etrafımda da. Söylemeye çalıştığım şey şu ki geride kalan bu yansıma seni de bir hedef yapabilir.”

“Ama siz güvende misiniz?” diye sordum sonunda.

“Güvende olmak için elimden geleni yapacağım. Ayrıca, şu anda en iyi şeyin bu olduğuna dair babanı ikna etmek zorundayım. Sen treni yakalamak isteyebilirsin.”

“Tanrım, sizi çok özleyeceğim,” dedim. “Lütfen babama üzgün olduğumu ve onu çok sevdiğimi söyleyin.”

“Tabii ki. Üzülme. Benden de kolay kurtulamazsın,” dedi sırıtarak ve bana yardım etmek için arabadan aşağı indi.

“Umarım kurtulmam. Size hayranım,” dedim ve ayağım kaldırıma değer değmez kollarımı ona doladım.

“Ve sevgili kızım. Çantada ayrı bir bilet var. Yataklı vagon-da seyahat et ve o trende Denbury ile karşılaşacak kadar cesur oluncaya dek sana eşlik edecek saygıdeğer birkaç hanım bul.” Bunu parmağını sallayarak söylemişti. O zaman anladım ki bu hayati derecede önemliydi. Evet anlamında başımla onayladım.

Trenin düdüğü çaldı.

Yapmak üzere olduğum Şeyin ne kadar k  t   bir fikir olduğuna dair binlerce madde sıralayabilirdik elbette ama ben kararlı bir kadındım. Bayan Northe bunu dillendirmeden   nce bile kararımı vermiştim.

“Yazacağım. Ve her ne şekilde olursa olsun her şeyi geri   deyeceğime s  z veriyorum!” diye bağırdım. Kelimeler dilimin ucundayken bile havada asılı durarak kendilerine alışmaya   alışıyordu. Bayan Northe arabanın içine geri d  nm  şt   ve arabanın camında g  rd  ğ  m y  z, daha   nce hiç g  rmediğim,   elişki dolu bir y  zd  . Durumu ve beni durduramayacağını biliyordu. Tıpkı bir anne gibi, doğauşt   olaylar bir yana, tanımadan açık olduğum gen   adama kavuşmak için o trene binmemin k  t   bir fikir olduğunu elbette o da d  ş  nm  şt  .

Buna rağmen gitmeme izin verdi. Aynı, şeytana ve   l  me bakmama izin verdiği gibi. Belki ger  ek annemin, benim şu anki kaderimin Jonathan ile olduğunun fısıltıları, benim onunla daha g  vende olmamı sağlıyordu. Ya da şöyle umuyordum. şimdi sıra onu ikna etmekteydi.

şu anda trenin en arkasında oturuyorum ve tam da burası t  m olayları değiştirebileceğim yer. Trene bindiğimde,     neslin -b  y  kannne, kızı ve torunu- yanındaki koltuğa yerleştim. Wills ailesi bana hemen annelik yaparak yanımda bana eşlik edecek kimse olmadığından dolayı   z  lmemem için ellerinden geleni yaptılar.   ğrendim ki eğer biraz kaybolmuş g  z  k  rseniz ve iyi giyimli bayanlara yakın olursanız -tabii sizin de iyi giyimli olmanız şartıyla- genelde size   ok c  mert ve yardımsever davranıyorlar.

New York, tüm güzelliği ve büyüklüğüyle benden uzaklaşıyordu. Sevilenler, tanıdık sokaklar, kalabalık, trafik ve at gübresi. Saray gibi evler, endüstri, duman, ateş ve gaz lambaları.

“Seni seviyorum.” Şehrim benden uzaklaşırken bunu fısıldıyorum ve buhar makinesi hızlanıyor. Benim nefesim camda ve tren batıya doğru dönerken yeni bir karanlık var önümde.

İleri! Ne macera ama! Genç bir bayanın, yakışıklı bir erkeğin peşinden gitmek için evinden kaçması ve şehrin ötesini trenden izlemesi her gün yaşanan bir şey değil! Artan bir heyecanla sinirlerim karmakarışık. Yorgunluk da kendini hissettiriyor.

“Affedersiniz,” dedim yanımdaki hanımlara. Başımı cama yasladım çünkü hiç daha önce bu kadar yorulmamıştım. Eminim birazdan uyurum. Gözlerimi şafakta açarken beni yeni bir dünya bekliyor olacak.

SONRA...

Uyudum ve rüya gördüm. Rüyamda karanlık, uzun ve düz bir koridor vardı. Tren koridoruna benziyordu. Uzakta bir yerde şafağa benzer bir ışık parlıyordu. Hareket ediyordu. Belki de bu kıpırtılar, ayrıldığım şehrimin uzak kıyılarındaki insanlara aitti. Belki de Bayan Northe’nin farklı bir varoluştan kastı buydu...

Her iki yanımda, aynı Jonathan'ın çalışma odasındaki gibi camdan yapılmış topuzları olan kapılar vardı.

Uzaklardaki o kapılardan birinden Jonathan çıkageldi.

Döndü ve bana baktı. Uzun bir sessizlik oldu.

Bir kaşını kaldırarak "Trendesin," dedi.

"Evet."

Güldü. Sonra elini uzattı. Kendime çekidüzen vermekte zorlanarak dudağımı ısırdım.

Rüyalarımda ve uyandığımda her zaman meleşim olan kişiye doğru ilerledim.

Gözlerimi açtım.

Tam karşımda, trenin kapısında gerçek Lord Jonathan Denbury, mükemmel fiziğiyle, benim için elini uzatmış, duruyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Onun istediği kız bendim.

"Evet, sensin," diye mırıldandı dayanılmaz bir gülümsemeyle.

Ve işte burada bitiriyorum.

Sevgili baba,

Sen bu günlüğü aldığında büyük ihtimalle, geride ne kadarı kaldı bilmeyorum ama o garip resmi de görmüş olacaksın. Cevaplar bu satırlar arasında. Senin bunlara zor inanacağını biliyor ve anlıyorum. Kaderimi takip ettiğimi ve güvende olduğumu bilmeni ve mutlu olmanı isterim. Lütfen öpüşme ve benzeri yerleri okuma. Bilmek istemeyeceksin, ben de bilmeni istemiyorum.

Kaçırılmadığımı bilmen için bunu sana gönderiyorum böylece Lord Denbury'nin portresinin etrafında dönen garip olaylar için bir kanıtın olacak. (O mükemmel adam, eğer sana güvende olduğumu ve hikâyeyi tüm çıplaklığıyla anlatmasaydım beni New York'a geri göndereceğine yemin etmişti.)

Annemin Bayan Northe'ye, bunun, benim yolum olduğuna dair anlattıklarına inan ya da inanma, ben buna inanıyorum. Ben kendi özgür irademle buradayım, hiçbir şeye zorlanmadım. Sevdığım masum adamın peşinden gittim çünkü bu şekilde daha güvende olacağız. Daima iletişim içinde olacağız ve bu ayrılık daimi değil. Hâlâ bir hanımefendiyim, Lord Denbury de mükemmel bir beyefendi. Senin ve Bayan Northe'nin beni ziyaret etmenizi umuyorum. Sık sık yazacağım.

Bana verdiğin tüm hüneler, sevgin ve desteğin için sana minnettarım. Daha iyi ifade edemiyorum.

Garip olduğunu biliyorum ama lütfen seçtiğim bu yola saygı duy ve bil ki senin benimle gurur duyman için elim-

den geleni yapacağım. Jonathan ve ben halkımıza iyilik yapmak istiyoruz ve yapacağız.

Geçen haftaların garip ortamından sonra, tekrar se-sime kavuştum. Şunu bilmeni çok isterim; seninle sohbet etmek benim için en büyük hediye olacak. Ve bunu tamamen Lord Denbury'ye borçluyum.

Başka bir talibim olmayacağına dair emin olmak istiyor ancak bu konuda tam bir sersem. Başka birini istemiyorum ki. Benimle evlenmek istediğinde umarım sen de onay verirsin, dualarını esirgemezsın –bunu söyleme cesaretini göstermek istiyorum. İnan benim için daha iyi bir eş olamazdı. Ben onu seviyorum. Tekrar ediyorum. Lütfen öpüşme kısımlarını atla, böylece daha az utanırız.

Nereye gittiğimizi söyleyemem. Denbury masum olduğu hâlde, polisin bu yaşananların tek kelimesine bile inanmasını beklemiyorum ve gerçekler ortaya çıkana kadar onu korumalıyım.

Lütfen Bayan Northe'nin dediğini unutma. Eğer biz New York'ta kalsaydık, sihrin izleri hâlâ bizim üzerimizde bir tehlike işareti olarak devam edebilirdi. Lütfen şunun farkına var; ikimiz de güvenliğimiz için o şehirden uzaklaştık. Sihirle ilgili konuda bize güvenmiyor olabilirsin. Umarım sana saygısızlık ettiğimizi düşünmüyorsundur.

Toplum gözünde, kimsenin benimle ilgili olumsuz bir yargıya kapılacağını sanmıyorum. Lütfen müzede dikkatli ol. Bir lanete ev sahipliği yapıyor. Sana bunu getirdiğimiz için üzgünüz.

Bayan Northe, gerekli gördüğü kadarını seninle paylaşacak ve bu garip davanın çözümü için elinden geleni yapacaktır.

Seni her zaman seviyorum.

Natalie

Sayın Bay Stewart,

Tüm olanlardan sonra benden nefret ettiğinizi düşünsem de aynı benim gibi sizin de bu garip olaylarla boğuştuğunuzdan eminim. Sizi temin ederim ki ben bir beyefendiyim ve hayatım üzerine yemin ederim ki kızınız için en iyisini yapacağım. Siz benimle hiç tanışmasanız da ben sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum. En azından kızınızın bana göstermiş olduğu nezaketi ve cesareti hak ettiğimi ispatlamak için.

Kızınız bu dünyadaki en inanılmaz kadın. Eminim bunu biliyorsunuzdur. Size söz veriyorum, kendisine iyi bakılacak ve korunacaktır. Ayrıca diğer insanların hizmetinde bir yaşamım olacaktır ve şunu belirtmek isterim ki bana cennetten bir hediye olarak gelen ve beni kurtaran kızınızdan daha iyi bir eş olamaz. Ona gönül borcundan çok daha fazlasını hissediyorum. Onu seviyorum.

Söz veriyoruz, sizi onurlandıracamız.

*En derin saygılarımla
Lord Denbury, Jonathan Whitby*

20 Haziran 1880

New York Polis Kayıtları Dava Dosyası: 1306

Kayıp Kişi, Vandalizm

20 Haziran öğleden sonra saat birde Çavuş James Patt'in kayıp olan kişiyle ilgili olarak kayıtlara geçen gerçek raporudur.

Kayıp raporu: Natalie Stewart, on yedi yaşında.

20 Haziran öğlen saatlerinde Bay Gareth Stewart karakola gelerek kızının bir gece önce kaybolduğunu yetkililere bildirmek istedi. Bayan Stewart, orta boyda, zayıf, ela gözlü, kıvılcık saçlı ve Metropolitan Sanat Müzesi çalışanı. Şu ana kadar adli sicil kaydı yok. Bay Stewart, kızının ne odasında ne ona eşlik eden Bayan Northe ile ne de stajyer olarak alındığı Metropol'de olduğunu rapor etti.

Ek Bilgi: Natalie Stewart dilsiz. İşaret diliyle konuşuyor ancak ses kapasitesi yok.

Davranış: Akranları ile aynı. Bay Stewart, kızının bir portreye olan saplantısından bahsederken kızardı. Şu anda Metropolitan Müzesi'nde alt katta depoda duran parçalanmış vaziyetteki bir portre.

Dava Gelişimi: Lord Denbury portrelerinden birinin vandalizme uğraması davası. Güvenlik görevlileri sıra dışı bir olayla karşılaşma-

dıklarını ifade ettiler ancak sadece ön girişte bulunduklarını belirttiler. Vandalizmin diğer kapılardan girilerek yapılmış olabileceğini kabul ettiler.

Bay Stewart kızının kaybolması ve bu portre arasında bir bağlantı olduğunu belirtti ancak ne olduğunu "hayal bile edemediğini" söyledi.

Kendisini aile dostu olan Bayan Northe ile ilgili sorguladım. O esnada yüzü kızardı. İkisi ile ilgili şüphelerim artmış durumda. Bayan Northe'nin, kızına asla zarar vermeyeceğini bildiğini söylemesine rağmen anne kız kadar yakın oldukları için kadın onun bilmediği bir şeyi biliyor olabilir.

Hikâyenin tam da bu noktasında Bayan Northe içeriye getirildi.

Uygun bir şekilde takdim edilmeden önce Bay Stewart, "Ne gibi şeytani şeyler oluyor?" diye soru sordu. "Kızım hangi cehennemde?" Güvenlik görevlileri Denbury portresinin parçalandığını söyledi.

Bayan Northe bana döndü ve "Aile içi bir durum, memur bey. Ortada bir suç yok ve Bay Stewart'a anlatacak çok şey var," dedi. Bay Stewart'a döndü. "Kızınız bana güvendi ama bence onun geleceğini başka bir yerde konuşalım," dedi.

"Şimdi söyleyeceksin."

"Kızınız güvende. Herhangi bir zarar veya tehdit olmadığı için suçla ilgili bir soruşturmaya gerek yok. Kendinizi genç ve hızlı bir aşk davasına saklayın."

"Genç aşk mı?" diye bağırdı. "Kime âşık?"

"Her şey açıklanacak," dedi Bayan Northe.

Bu esnada Bay Stewart'ın kafası karışmıştı, Bayan Northe'yi kızını durdurmadığı için eleştirmeye başladı. Bayan Northe, Natalie'nin ne olursa olsun istediğini yapacağını söyledi. Bay Stewart bu noktada tartışmadı. Bayan Northe'ye kesinlikle güveniyordu ve öyle görünüyordu ki kadın da Natalie'yi önemsiyordu. Ama ikisi de şüphe götürmez bir şekilde garipti. Özellikle de Northe. Düzgün bir hanım gibi giyinmesine rağmen bana çingene bir falcı gibi geldi. Beni garip bir şekilde süzdü. Esrarengizdi ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Tabloya zarar vermek için eve girildiğinden beri kendi casusları tarafından göz hapsine alınan iki adamdan biri olan Bay Crenfall'dan şüpheleniyordu. Onu buraya sorgulama için çağırmalıyım ve gelecek hafta Bay Stewart ile Bayan Northe'yi davayla ilgili bir gelişme olup olmadığı konusunda ziyaret etmeliyim.

5 Temmuz 1880

Çavuş James Patt, New York Polisi

Stewart ziyareti sonrası notlar

Bay Stewart bana her şeyin yolunda olduğunu ifade etti ve kendisini, üzerinde kadınsı bir el yazısıyla "Seni Seviyorum" yazan kâğıt parçasını cebine koyarken gördüm. Beni kapıya geçirirken ses tonunda bir gerginlik vardı.

"İyi olduğunuzu duyduğuma sevindim, Bay Stewart. Ancak birkaç sorum daha olacak. Sadece durum tespiti nedeniyle. Bunu anlayacağınızdan eminim," diye açıkladım.

"Tabii ki," dedi Bay Stewart etrafa bakınarak. "Ancak sorun çözüldü."

Tam o esnada masanın üzerinde duran ve üzerinde kişinin adının yazılı olduğu günlüğü fark ettim.

"Bu nedir acaba? Bir sakıncası yoksa incelemek zorundayım sanırım."

"Gerçekten gerek yok," dedi Stewart benim merakımı artıracak kadar hızlı bir şekilde. "Bu hafta bana Natalie gönderdi. Kendisinin iyi olduğunun ispatı için." Sayfaları karıştırdı ve içinden kendi adına özel olarak gelen mektubu çıkardı. Yüzeysel incelemeye aynı elden çıkan bir yazı olduğunu fark ettim.

"Görüyorsunuz. Hayatta. New York'tan gelmedi. Posta Chicago damgası taşıyor."

"Gerçekten de. Demek ki ölmedi. Ama ben yine de bu günlüğü karakola götürüyorum. Onun için orada bir dosya var, biliyorsunuz. Herhangi bir şey mümkün."

Adamın sinirlenmesi, duruma güvenmemem gerektiğini gösteriyordu. Bay Stewart, defterin elinden alınmasından hiç hoşlanmamıştı. Evet bu anlaşılabilirdi ama sonuçta er ya da geç bizde olmalıydı. Sormak zorunda kaldım. "Kızınızın yaptıklarını onaylıyor musunuz?"

"Hayır... Ama... ama başka etkenler var."

Kaşımı kaldırdım.

"Merhum eşim... O... Yani..." Rahatsız bir şekilde öksürdü Bay Stewart. "Bana durumu onayladığını ve şimdilik böyle olması gerektiğini söyledi."

"Peki, siz bunu merhum eşinizden nasıl öğrendiniz?"

"Ruh çağırma, çavuş," diye mırıldandı Bay Stewart mahcup bir şekilde.

"Ruh çağırma mı?"

"Evet, efendim."

"Ölü bir kadının sözleri mahkemede geçersizdir," diye sert çıktım. "Ama bu durum, mahkemeye gidecek gibi gözüküyor. Size sihirli hilelerinizle iyi eğlenceler," dedim.

Dikkat etmem gereken bir şey olur diye veya Bay Stewart'ın yalan söylediğini ve kızın kendi isteği dışında bir yerde tutulduğunu göstermek için bu günlüğe el koymalıyım.

6 Temmuz 1880

Çavuş James Patt, New York Polisi

Notlar: Stewart Davası/ Five Points Cinayetleri

Aman Tanrım.

Bu çılgın raporu okuduktan sonra, günlüğü Five Points Cinayet davasını araştıran detektife vermeliyim.

Five Points detektifi ile konuştum ve bana Crenfall adında bir adamın söz konusu suçla ilgili olarak tutuklandığını söyledi. Metropolitan Müzesi'nin etrafında kendi kendine konuşarak dolaştığı rapor edildikten sonra onu yerel bir deliler evinde bulmuş. Öyle görünüyor ki İngiltere'deki cinayetlerinden önce, Fransa'da da bir ressamı öldürmüş ve sonra da New York'taki suçları işlemiş. Bütün suçlarını itiraf etmiş. Ancak şahsen bırakın bir kadını öldürmeyi, onunla konuşacak kadar bile cesareti olduğundan şüpheliyim. Onun adını Bayan Northe gündeme getirmiş. Öyle gözüküyor ki adam onun evine bir tablo için girdiğinde kadın onu bacağından yaralamış. Fırça darbeleri ve bir kanvas için ne kadar büyük patırtı!

Crenfall. Adamın adını günlükten hatırladım. Şimdi her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu

anlıyorum. Demek ki Bayan Northe'ye ziyarete gidiyorum. Bu öğleden sonra.

Şunu söylemeliyim ki kadın gerçekten etkileyici.

"Bayan Northe, sizi tutuklama gibi bir karar yok elimde ancak bunu yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Evet, Bayan Stewart'ın günlüğünü aldığınızı biliyorum. Burada olduğunuza göre, gözünüzde hepimiz suçluyuz çünkü kıza inanmıyorsunuz."

"Siz inanıyorsunuz."

"Tamamen."

"Crenfall yaptı, değil mi?"

"Yani, yardım etti. Geri kalanını sahibi yaptı efendim. Ben de tedbirli olacağım. Bu sadece olacakların bir işaretiydi. Genç bir kızı ve onun âşığını izleyerek zaman kaybetmeyin. Şeytani güçleri çağıran bir grup var ve kötü büyü çalışmaları yapıyorlar. O günlükte okuduğunuz, sadece olacak kötülüklerin bir işareti. Ben esas o gruptan endişe duyuyorum. Farklı bir savaş alanında, farklı bir savaş düşünmelisiniz."

"Peki, bölge neresi ve kiminle savaşıyorsunuz Bayan Northe? Medyum ve falcılarla mı?"

"Bu çok iyi bir başlangıç olur efendim," diye yanıtladı Bayan Northe.

Başımı salladım ve iznini isteyerek oradan ayrıldım.

Kararımın arkasında durarak bu belgeleri, Five Points dedektifine vereceğim. O da Crenfall'un suçu işlediğine ikna olmuş görünüyor ve davanın kapanmasını istiyor. Ben bu davayla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum, başımı ağrıtıyor.

Eğer şeytanlarla, topluluklarla, ruh çağırma seanslarıyla falan ilgileniyorsanız lütfen Beşinci Cadde'deki Bayan Northe'ye gidin. Sizi ağdırlamaktan büyük keyif alacaktır. Eğer Şeytanlar Topluluğu diye bir şey varsa, umarım sanatla ilgilenmeye devam ederler ve biz sıradan insanları rahat bırakırlar.

Bu hikâyeyi sonuna kadar okuyan varsa bunu yaptıklarına pişman olacak, söylemedi demeyin.

Teşekkür

Sevgili Oscar Wilde, Dorian Gray ve üstün dehân için teşekkür ederim. Eğer seni tanıma fırsatım olsaydı, çok iyi anlaştığımız diye düşünmek istiyorum. Sonsuza kadar hayranınım.

Bu kitabın üzerinden benimle satır satır geçen Biz Urban'a teşekkürler. Hayatımdaki varlığın bana öyle çok konuda yardımcı oluyor ki.

Lexie'ye teşekkürler. Zamanın, dikkatin ve önsezin için. Bu kitap özellikle senin için.

Christina, değerli düşüncelerin ve iletişimde açtığın pencereler için teşekkür ederim.

Mükemmel yazar ve arkadaş Sarah Maclean'e yerinde tavsiyeleri ve desteği için teşekkürler.

Sevgili yazar arkadaşlarım; Hanna L., Sammi W., Lizzie W., Akasha H. Yazmaktan ve hayal kurmaktan asla vazgeçme-

yin kızlar. Yeteneklisiniz ve bunu asla unutmayın.

Marijo, sıra senin.

Blog grubundaki, bu seri için heyecan duyan ve bana destek olan meleklerime teşekkür ederim. Benim için tahmin edebileceğinizden daha değerlisiniz.

Her zaman olduğu gibi kahraman temsilcim Nicholas Roman Lewis'e; bu yeni maceraya fırsat verdiği ve birlikte çalışma zevkini bana yaşattığı için editörüm Leah Hultenschmidt'e; ve benim kadar heyecan duydukları için Sourcebooks ve Dominique'e teşekkürler.

LEANNA RENEE HIEBER,

Viktorya Dönemi'ne dair gotik romanlarıyla birçok kez çöksatar listelerinde kendine yer bulan Hieber, Amerika Bilim Kurgu Yazarları Birliği'nin bir üyesi ve New York'ta yaşıyor.